BARNBIBLIOTEKET SAGA: 10

GULLIVERS UNDERBARA RESOR

AV JONATHAN SWIFT

TECKNINGAR AV D. LJUNGDAHL

STOCKHOLM, SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAG

Pris: 2 Kr.

Arkivexemplar

BARNBIBLIOTEKET SAGA
10
LÄSEBOK I HEM OCH SKOLA

GULLIVERS UNDERBARA RESOR

TILL LILLEPUTTARNAS OCH JÄTTARNAS LAND

AV

JONATHAN SWIFT

BEARBETAD FÖR SAGA

AV

HUGO GYLLANDER

TECKNINGAR AV DAVID LJUNGDAHL

NIONDE UPPLAGAN

RED. *SIGNE H. WRANÉR*

STOCKHOLM
SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAG

51:a—53:e tusendet

EFTERTRYCK FÖRBJUDES!

STOCKHOLM 1948
A/B GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI
4742

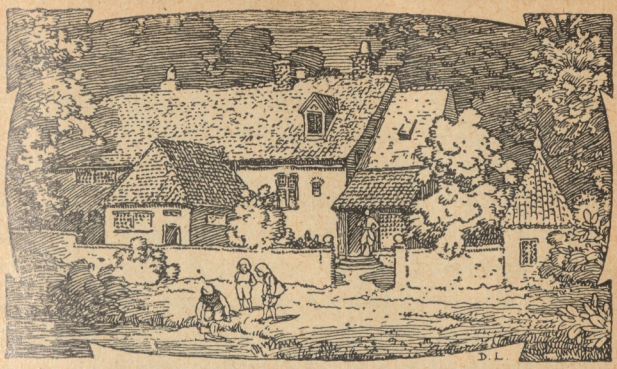

I lilleputtarnas land.

1. Min ungdom och mina första sjöresor.

Min far hade en egendom i Nottinghamshire i England. Där föddes jag som nummer tre av fem söner. Vid fjorton års ålder sändes jag till en skola i Cambridge och stannade där i tre år. Jag läste flitigt och skaffade mig många nyttiga kunskaper. Men som min far inte hade råd att låta mig studera längre, skickade han mig till en fältskär i London vid namn Bates, för att jag skulle lära mig ett yrke och själv kunna förtjäna mitt bröd. Hos denne Bates, som var en snäll och duktig man, stannade jag fyra år och lärde mig under tiden allt, som hör till fältskärsyrket, att

behandla sår och göra små operationer. Jag sysslade också med andra saker, som roade mig. Jag längtade mycket att få ge mig ut på sjön och se mig omkring i världen. Jag läste matematik och försökte sätta mig in i sjömansyrket.

Efter min lärotid hos fältskären återvände jag till mitt hem och stannade där en kort tid. Av min far och några förmögna släktingar fick jag sedan understöd för att studera vid universitetet i den holländska staden Leyden. Där stannade jag tre år och studerade läkarvetenskapen, som jag visste skulle bli mig till stor nytta under mina resor.

Sedan jag återvänt till England, blev jag på herr Bates rekommendation antagen till läkare på ett skepp *Svalan,* som fördes av kapten Abraham Pannel. Med denne reste jag flera år och besökte då Levanten och andra länder utan att någonting märkvärdigt hände mig.

När jag återkom till England efter sista resan med *Svalan,* beslöt jag att för en tid slå mig till ro på landbacken. Jag bosatte mig i London och började praktisera som läkare och fältskär samt fick många patienter. Det gick mig så väl i händer, att jag kunde tänka på att gifta mig. Mitt val var snart gjort. En gladlynt väluppfostrad flicka i London blev min hustru, och med henne levde jag lyckligt och lugnt några år. Men så vände sig lyckan. Mina patienter övergav mig för att vända sig till läkare, som kunde annonsera bättre än jag,

Jag studerade läkarvetenskapen.

och sedan den gamle herr Bates dött, saknade jag vänner och bekanta i London, som kunde ge mig rekommendationer. Till slut måste jag åter ta anställning på ett fartyg, och min hustru gillade detta beslut. Under sex år besökte jag nu med olika fartyg många avlägsna länder. Under denna tid sparade jag ihop en liten förmögenhet och återvände omsider till mitt hem. Jag fann min hustru frisk och kry och hoppades äntligen få föra ett lugnt och behagligt liv, ty jag räknade med att få många patienter bland allt det sjöfolk jag lärt känna under mina resor. Men dessa förhoppningar slog fel. Jag väntade dag från dag förgäves på patienter, men inga kom. När mina besparingar tagit slut, hade jag intet annat val än att åter söka plats som skeppsläkare. Och som läkare på kapten Richards fartyg, *Antilopen,* anträdde jag min nya sjöresa, som skulle blir så äventyrlig och underbar.

---

2. Skeppsbrottet.

Vi lyfte ankar den 4 maj 1699 i Bristol. Vår bestämmelseort var Ostindien. Den första tiden hade vi härligt väder och nalkades redan målet för vår resa, utan att det minsta missöde inträffat. Men plötsligt började det storma, och fartyget drev ur sin kurs och ner mot Van Diemens land. Under

flera dagar måste vi arbeta till det yttersta för att hålla skutan över vatten. Tolv matroser dog av överansträngning och dålig föda, ty saltvattnet hade trängt in och förstört vårt matförråd. De övriga av besättningen befann sig i ett tillstånd av fullständig utmattning.

Den 5 november upptäckte vi plötsligt på avstånd ett klipprev. Ingen räddning syntes möjlig för fartyget. Ett skri av förtvivlan höjdes från de utmattade matroserna. Jag och fem andra män, som ännu hade lite kraft i behåll, lyckades få räddningsbåten i sjön och grep med förtvivlans styrka till årorna. I nästa ögonblick stötte fartyget med

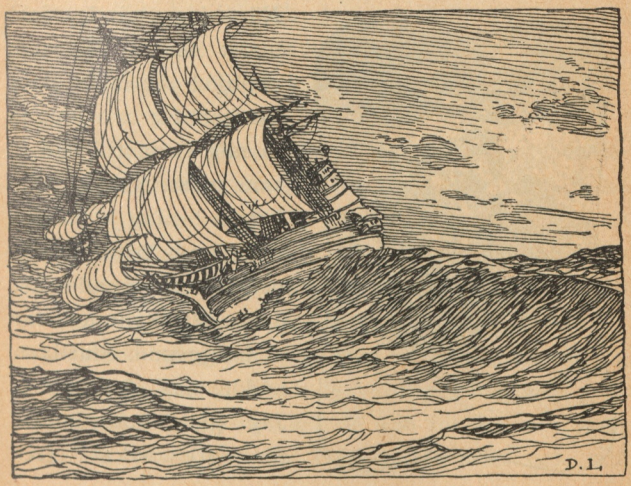

ett våldsamt brak mot klippan och splittrades fullständigt. Vågornas dån överröstade de drunknandes skri.

Mina kamrater och jag fick vår båt lyckligt genom bränningen. Vi förmådde en stund hålla ut emot stormen, men slutligen kastade sig en jättevåg över vår bräckliga farkost, vräkte den över ända och slungade oss ut bland de rasande böljorna.

Hur det sedan gick med mina olyckskamrater, kan jag inte säga. Men jag såg dem aldrig mer och antar, att de alla fann sin grav i vågorna eller krossades mot klipprevet. Själv höll jag mig uppe genom att simma och lämnade resten åt vind och ström. Då jag redan förtvivlade om räddning, greps jag av en våg, som spolade mig in på en sandbank.

När jag kände fast mark under fötterna, uppbjöd jag mina sista krafter för att kunna ta mig fram till den ö, som måste vara i närheten. Jag vadade stapplande fram i vattnet och förvånade mig över, att stranden var så långgrund. Slutligen nådde jag fastlandet. Jag gick inåt landet för att söka efter

hjälp och skydd, men i mörkret kunde jag varken upptäcka människor eller hus. Till sist föll jag till marken, svag och uttröttad och somnade snart in.

---

3. Jag vaknar som lilleputtarnas fånge.

Min sömn måtte ha varat länge, för när jag vaknade, var det alldeles ljust. Jag försökte resa mig men kunde inte röra mig ur fläcken. Jag låg på rygg, och mina armar och ben var som fasttrollade vid jorden, och likaså tycktes mitt hår, som var långt och tätt, på något underligt sätt vara fästat vid marken. Jag kunde bara se uppåt. Solen brände hett, och dess strålar pinade mina ögon. Jag hörde ett besynnerligt sorl omkring mig, men eftersom jag ej kunde lyfta huvudet, kunde jag inte uppfatta, var ljudet kom ifrån.

Efter en kort stund kände jag någonting levande röra sig på mitt vänstra ben och över mitt bröst nalkas min haka. När jag riktade mina blickar nedåt, upptäckte jag, att det var en mänsklig varelse, knappt sex tum hög, med pil och båge i sina händer och ett koger på ryggen. Under tiden kände jag, att en mängd sådana små varelser kravlat sig upp på min kropp. I min förvåning och bestörtning skrek jag till så högt, att de alla förfärade sprang sin väg, tumlande ner från mitt bröst och min

mage. Man berättade mig efteråt, att många därvid skadade sig.

Emellertid hämtade sig de små människokräken från sin fasa. De tog åter mod till sig, då de märkte, att jag inte kunde slita sönder de band, med vilka de fängslat mig under sömnen. De blev åter dristiga och näsvisa och började klänga upp på mig. Ja, en var så djärv, att han spatserade upp på min krage och glodde mig rakt i ögonen. Med ett lustigt uttryck av häpnad och den största förundran höjde han sina små händer mot himlen och utbrast:

— *Aekina degul.*

Hans röst var tydlig och klar men ovanligt späd och svag. Den erinrade om en råttas pip, fastän den var något högre.

Hans kamrater upprepade ropet *aekina degul* väl hundra gånger. Men jag kunde naturligtvis inte förstå, vad de menade med det.

När jag såg, att ingen brydde sig om att befria mig från min obekväma ställning, blev jag allt otåligare. Jag började rycka och slita och fick äntligen med en väldig kraftansträngning loss min vänstra arm. Jag ryckte också loss mitt hår så pass mycket, att jag kunde lyfta huvudet ett par tum och vända det åt sidorna.

När jag lyckats med detta, sökte jag gripa en av de små varelserna. Men då skyndade de alla undan med ett genomträngande, pipande skri av

Mina armar och ben var fasttrollade vid jorden.

fruktan. Därpå blev det plötsligt tyst, och jag hörde en fin röst i befallande ton ropa:

— *Tolgo fonak.*

I samma ögonblick kände jag en plågsam stickning i min vänstra hand och märkte, att ett hundratal pilar satt fast i den. Pilarna var inte stort större än knappnålar, men de orsakade ganska plågsamma styng. Knappt hade jag fått denna salva av pilar i min hand, förrän de små kräken avsände nya pilskurar, nu mot min kropp och mitt ansikte. I ansiktet framkallade pilarna en olidlig smärta. Jag täckte hastigt ögonen med min hand för att skydda dem. De pilar, som träffade min kropp, förmådde däremot inte tränga igenom kläderna.

Driven till ursinne av mina små plågoandar började jag åter slita i mina band, men då regnade bara nya pilskurar över mig. Några av mina fiender gjorde obehagliga försök att sticka mig i sidan med lansar och spjut. Detta fräcka tilltag lyckades dock inte. De kunde inte genomborra den lädertröja jag hade på mig. Jag uthärdade därför deras anfall utan att bli svårare skadad, men mitt läge var ändå mycket pinsamt och utsikterna för framtiden inte vidare ljusa.

4. **Jag förvånar lilleputtarna genom min glupskhet.**

Striden upphörde för ett ögonblick. När jag insåg, att jag för tillfället inte kunde uträtta någonting med våld, beslöt jag att hålla mig alldeles

lugn, tills natten kom, då jag möjligen kunde göra mig fri. Var jag bara kvitt mina bojor och kunde använda mina lemmar, skulle jag säkert reda mig mot de små människorna, om det inte fanns större invånare i landet än dem jag hittills sett.

Jag höll mig således alldeles stilla, rörde inte ett finger och avvaktade tålmodigt natten för att då kunna utföra min plan. Men det blev ingenting av med den saken. Ty när mina angripare såg, hur lugn och undergiven jag var, inställde de alla fientligheter och lät mig vara i fred. Men av det ständigt stigande sorlet omkring mig märkte jag, att deras antal växte för var minut.

Om en stund hörde jag ett hamrande och bultande, som om timmermän varit sysselsatta med att uppföra en byggnad eller någon sorts träställning.

Jag grubblade över, vad detta hade att betyda, och vred på huvudet så mycket jag kunde. Jag såg då, att de små människorna var sysselsatta med att uppföra ett litet trätorn, nära mitt huvud. De klättrade upp och ner med hjälp av små stegar, något som tog sig ganska lustigt ut. När tornet efter en timmes ivrigt arbete äntligen var färdigt, klev en liten manlig figur upp på dess plattform, tog på sig en värdig min och stolt hållning och höll ett långt tal till mig, av vilket jag naturligtvis inte begrep ett ord. Innan han började tala, ropade han tre gånger:

— Longro dekul san!

Sedermera förklarade man mig, vad dessa ord betydde, men nu begrep jag dem, som sagt, inte alls.

Vid dessa ord sprang femtio eller sextio av de

infödda fram och löste upp en del av de band, med vilka mitt hår var bundet vid jorden, så att jag kunde vrida huvudet mera åt vänster. Nu kunde jag bättre se den lille talaren. Han hade ett ståtligt och vördnadsbjudande utseende och var halva huvudet högre än de personer, som omgav honom.

Dessa, som inte var större än mitt långfinger, bar upp hans mantel. Han tycktes vara en van och framstående talare, att döma av hans handrörelser, hans minspel och tonfallet i hans stämma. Av dessa tecken gissade jag mig också till, att han än hotade mig, än smickrade, än ville lugna mig och emellanåt gav mig löften.

När den lille mannen i manteln slutat sitt tal, svarade jag några ord på engelska — som han naturligtvis inte heller begrep — och lät dessa ord åtföljas av tecken, som skulle uttrycka min ödmjukhet och min underkastelse. Sedan jag sålunda visat mina fredliga avsikter, försökte jag göra klart för mina åhörare, att jag var hungrig och törstig, och att jag gärna skulle vilja ha en bit bröd och ett glas vatten. Jag pekade nämligen på min mun och min mage, låtsade tugga och svälja. Lyckligtvis begrep man mig genast. Den lille mannen nickade uppmuntrande åt mig och gick genast ner från tornet. Jag kände strax, att man reste stegar mot min kropp, och minst ett hundratal små varelser klättrade upp på mig. De bar små korgar, fat och andra kärl, alla fyllda med vällagade rätter. Med dessa spatserade de fram till min haka och tömde dem i min öppna mun, så att jag bara behövde tugga och svälja. Man gav mig bland annat en mängd skinkor och oxstekar, som smakade mycket bra. Den största steken var inte större än en lärkvinge, och då jag var mycket hungrig, tog jag två

eller tre i munnen på en gång och åt därtill små limpor, som var ungefär så stora som körsbär.

De små människorna var mycket förvånade över min väldiga aptit och tittade förskräckta på hur fårbogar, skinkor och stekar försvann i min mun. Men de bar fram nya förråd så fort de kunde, och jag förstod, att de var vänligt stämda. Jag hade nog ingenting att frukta, om jag tålmodigt fogade mig i mitt öde.

När min hunger var stillad, bad jag om någonting att dricka. Genast släpade man fram två fyllda vinfat av den största sort, som fanns där i landet. Dessa rullades fram till min vänstra hand, så att jag kunde nå dem. Sedan slog man ut bottnarna och bjöd mig dricka. Jag drack det ena fatet i ett enda drag, något som inte var vidare svårt, då det bara rymde så mycket som ett vanligt dricksglas. Vinet var sött och vederkvickande, och utan tvekan tömde jag även det andra fatet.

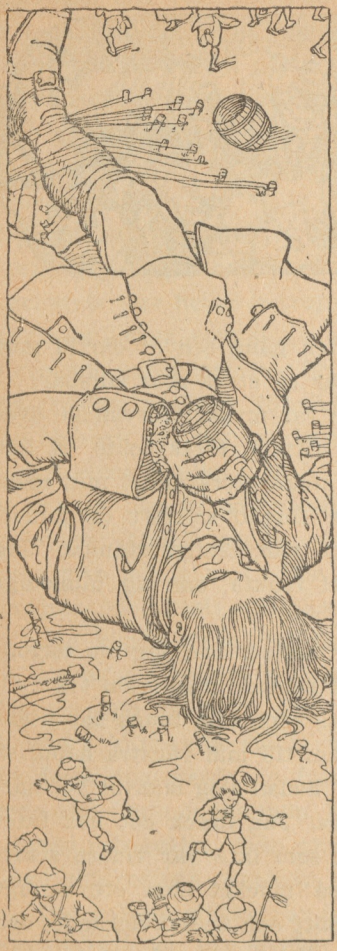

När de små såg, vilka rysliga klunkar jag tog, upphävde de åter ett väldigt skri, dansade och hoppade omkring mig och ropade gång på gång:

— *Aekina degul.*

Slutligen tecknade de åt mig, att jag skulle rulla ner faten, som ännu låg på mitt bröst. Samtidigt skrek de varnande åt dem, som stod närmast mig. Dessa sprang hastigt åt sidan för att inte krossas av faten. Ett väldigt jubel skallade, när jag slungade ner faten på marken.

— *Aekina degul,* ljöd det från alla håll.

De små varelserna hoppade omkring som galningar och kunde

knappast sansa sig igen, så häpna var de över min oerhörda styrka.

Jag kan inte neka till, att jag när de små kräken kravlade omkring på min kropp, kände lust att gripa en fyrtio-femtio av dem och krossa dem mot marken.

Men lyckligtvis satte jag inte denna avsikt i verket, mest av fruktan, ty jag insåg, att de små människorna då skulle ha drivits till ursinne och gjort allt för att bringa mig om livet. Jag gav mig i stället till freds och beslöt att med tålamod bära vad som än skulle hända.

---

5. Jag föres till huvudstaden.

Efter en stund kom en annan förnäm person fram till mig. Jag fick sedan veta, att han var sänd från hans majestät kejsaren och hade mycket hög rang. Hans excellens klev med mycken värdighet upp på mitt högra ben, naturligtvis med tillhjälp av en stege, och skred fram mot mitt ansikte. När han kommit upp på min hals, visade han fram en liten, liten papperslapp med en röd fläck i ena hörnet. Jag fick sedan veta, att det var en kunglig fullmakt och att den röda fläcken var hans majestät kejsarens sigill. Den lille mannen talade därpå

i tio minuter. Medan han talade, pekade han ofta bort åt ett visst håll, och jag förstod, att det var dit man ville föra mig. Jag svarade med några ord, naturligtvis till ingen nytta, men försökte dessutom visa min stora vördnad och undergivenhet. Men jag kunde ändå inte underlåta att med tecken framställa min önskan att bli löst från mina band.

Sändebudet begrep mig men verkade missnöjd med min begäran. Han lät mig förstå, att jag skulle föras bort som fånge. Men samtidigt tecknade han åt mig, att jag inte skulle behöva sakna mat och dryck, och att jag skulle behandlas med vänlighet och omsorg.

När jag märkte, att man inte ville släppa mig lös, greps jag åter av lust att med egna krafter befria mig. Men i sista stund tänkte jag på smärtorna efter pilarna, och så gav jag mig till tåls.

Med tecken lät jag nu den förnäme herrn förstå, att jag fogade mig i hans beslut. Han bugade sig då sirligt för mig och begav sig strax till huvudstaden med sina följeslagare, tydligen för att inför landets regent avlägga en rapport.

Kort därpå skallade fröjderop runt omkring, och jag hörde en mängd ljud, som brusade i mina öron.

— *Peblom selam, peblom selam!* ropade man.

Därefter kände jag, hur de små varelserna åter började syssla omkring mig och märkte, att de lossade de band, som fängslade min vänstra sida. Jag

kunde nu vända mig åt höger. Samtidigt beströk man mina händer och mitt ansikte med en välluktande salva, som ögonblickligen lindrade plågorna efter mina sår.

Bullret omkring mig liknade surrandet av en bisvärm och verkade sövande på mig. En oemotståndlig dåsighet smög sig över mig, och snart föll jag i djup sömn. Denna varade oavbrutet i hela åtta timmar, ty läkarna hade, som jag sedan fick veta, lagt sömnmedel i vinet. Detta hade skett på kejsarens befallning.

Jag antog, att när man först fann mig, en kurir genast sändes till kejsaren. Man meddelade hans majestät allt som rörde min person, och i statsrådet beslutades, att jag skulle fjättras och sedan sövas. Därefter skulle jag läggas på en jättestor transportmaskin och föras till landets huvudstad.

Många kan tycka, att kejsaren handlade djärvt och obetänksamt. Men enligt min mening var det mycket klokt gjort. Ty om man försökt döda mig med pilar och spjut, medan jag sov, skulle jag helt säkert ha vaknat vid första anfallet, och smärtan skulle ha drivit mig till ursinne. Jag hade troligen slitit mina bojor. Och om jag sedan kommit lös, kunde de små invånarna inte väntat sig nåd eller förskoning.

De små invånarna i detta land är skickliga ingenjörer, och de har kommit mycket långt i konsten att bygga maskiner. Det fick jag sedermera erfara.

Kejsaren själv, som beskyddar alla konster och vetenskaper, vilka är av gagn för hans land, äger en mängd mekaniska konstrikt konstruerade maskiner. De flesta av dessa är avsedda att framforsla stora bördor och laster. Man använder dem vid transport av timmer och vid skeppsbyggeri.

Kejsaren lät nu femhundra maskinbyggare och timmermän skrida till arbete för att förfärdiga den största maskin man någonsin sett i riket. Det skulle vara ett slags jättevagn, på vilken man sedan ämnade föra mig till huvudstaden.

Genom raskt och ihärdigt arbete fick man snart vagnen färdig och körde fram den till min sida. Den var gjord av trä och höjde sig omkring tre tum över marken. I längd mätte den sju fot och i bredd fyra. Den vilade på inte mindre än tjugufyra hjul. Nu återstod för de små människorna en oerhört svår uppgift, nämligen att hissa upp mig på vagnen. Eftersom jag sov, behövde de inte frukta något motstånd, men det var ingalunda lätt att lyfta en jättekropp sådan som min.

Först slog man ner i marken åttio starka pålar, var och en omkring två fot hög. Därpå surrades starka band omkring mitt huvud och hela min kropp. Vid dessa band fästes nu rep ungefär av ett segelgarns tjocklek. Dessa rep gled på trissor, som var fästade i de förut nämnda pålarna. Ett tusental av landets starkaste män fick hugga tag i repen, och med mycken svett och möda lyckades

I sakta skritt bar det nu av mot huvudstaden.

de äntligen hissa upp mig så högt, att man kunde rulla fram vagnen under mig. Även detta gick bra, och så sänkte man sakta ner mig på vagnen.

De hade lyckats. Jag bands sorgfälligt fast vid vagnen. Femhundra utvalda hästar spändes för. Ingen av dessa hästar var över fem tum hög. I sakta skritt bar det nu av mot huvudstaden, som låg en kvarts mil från det ställe, där jag fängslats.

Fyra timmar senare vaknade jag av en ganska lustig anledning. Vagnen hade nämligen stannat för ett ögonblick — någonting hade kommit i olag — och under tiden ville några infödingar tillfredsställa sin nyfikenhet. De undrade, hur jag såg ut, när jag sov. De klättrade upp på vagnen och smög sig försiktigt fram mot mitt ansikte. En av dem, en ung officer, stack in sitt spjut ganska långt i min vänstra näsborre, tydligen för att visa de kringstående, hur djärv och oförvägen han var. Men det skulle han aldrig ha gjort! Kittlingen i näsan kom mig nämligen att nysa med sådan kraft, att den stackars officeren huvudstupa flög ner från mitt bröst på marken och var nära att bryta nacken av sig. Man berättade mig sedan, att han skadade sig ganska svårt och måste ligga till sängs flera veckor.

Vi tillryggalade en rätt lång sträcka under dagens lopp, fastän vagnen tycktes skrida fram med snigelfart, men huvudstaden lyckades vi inte nå. Vi måste därför göra halt. Facklor tändes, och

femhundra soldater, beväpnade med båge och spjut, höll vakt kring vagnen under natten. De hade sträng befallning att ögonblickligen skjuta ner mig, om jag gjorde minsta försök att fly.

Morgonen därpå fortsattes resan, och vid middagstiden befann vi oss på omkring tvåhundra stegs avstånd från huvudstaden. Här gjordes åter halt, ty kejsaren själv kom oss till mötes, följd av hela sin här och en väldig svärm höga ämbetsmän. Han ville fröjda sig åt anblicken av min oerhörda gestalt. Han vågade sig ganska nära, ja, visade till och med lust att stiga upp på min kropp, men det förfärade hovfolket lyckades hindra honom från ett så djärvt och farligt företag.

Just där vagnen stannat, reste sig ett gammalt avgudatempel, det största i hela riket, som inte längre användes, emedan för några år sedan ett hemskt mord begåtts inom dess murar. Nu stod det tomt och öde. I denna byggnad hade man beslutat låta mig bo. Huvudporten, som vette åt norr, var omkring fyra fot hög och omkring tre fot bred,

så jag kunde krypa in utan allt för mycket besvär. På var sida om porten var ett litet fönster, sex tum ovan marken. Vid fönstret på vänstra sidan fäste nu kejsarens hovsmed sex dussin järnlänkar, var och en av ungefär samma tjocklek som de guldkedjor damerna i Europa begagnar att hänga sina klockor vid. De var omkring fyra alnar långa och fastgjordes med trettiosex små hänglås vid min ena fotled.

Medan detta skedde, steg kejsaren upp på ett litet, fem fot högt torn, som låg mitt emot templet, för att därifrån få en bättre överblick över min kropp. Samtidigt samlade sig en mängd människor, väl hundratusen till antalet, omkring mig, betraktade mig med stum häpnad och trängde sig så nära inpå mig som möjligt för att kunna röra vid mina kläder.

Folkets nyfikenhet var så stor, att trots vakten minst tusen personer steg upp på vagnen, klättrade upp på min kropp och sprang omkring där. Endast tack vare kejsarens slutliga hot om dödsstraff för var och en, som vågade krypa upp på mig, fick jag till sist fred för de obehagliga små bråkstakarna.

När mina kedjor blivit riktigt fastgjorda, ansåg arbetarna, att jag var tillräckligt starkt fjättrad. De skar sönder de band och tåg, som höll mig bunden vid vagnen, och jag reste mig sakta upp. Jag gick ett par steg fram och tillbaka på marken, så långt kedjorna tillät, för att mjuka upp mina leder.

som blivit alldeles stela. Folket skrek och jublade av förundran, när man såg, hur jag rörde mig i upprätt ställning. För att bli kvitt deras larm och få vara ostörd ett par ögonblick kröp jag slutligen in i mitt fängelse och sträckte ut mig i hela min längd. Ty det ärevördiga gamla templet var nätt upp så stort, att jag kunde ligga raklång därinne.

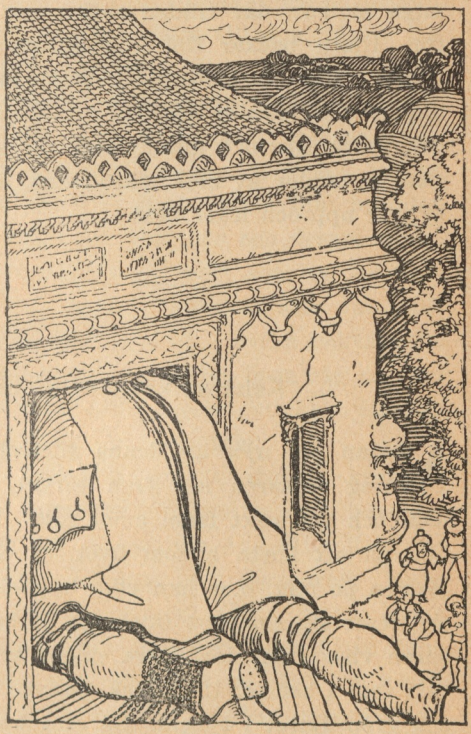

Efter en kort stunds vila begav jag mig åter ut i det fria och lät mina blickar glida över det kringliggande landskapet. Jag måste erkänna, att jag aldrig skådat en vackrare tavla. Hela landet liknade en väl ordnad, grönskan-

de trädgård. Så långt ögat räckte, såg jag inhägnade, välodlade fält, som alla hade en storlek av omkring fyrtio fot i fyrkant och prunkade med blommor och frukter. Mellan dessa trädgårdar låg täta, lummiga skogar, där träden sällan var högre än sju fot. Klara bäckar flöt i slingrande linjer genom landet. Vid deras stränder blommade grönskande ängar. Till vänster såg jag huvudstaden med små dvärgtorn, hus och gator. Den tog sig ut ungefär som de städer av små leksakshus, som våra barn bygger upp och leker med.

---

6. Kejsaren kommer på besök.

Medan jag njöt av denna förtrollande anblick, steg kejsaren ner från tornet, satte sig till häst och red rakt fram emot mig. Hans djärvhet höll på att kosta honom livet, ty då hästen fick ögonen på mig, blev han vild, kastade sig åt sidan och reste sig slutligen fnysande på bakbenen. Kejsaren visade sig dock vara en skicklig ryttare och satt fast i sadeln, tills hans tjänare störtade fram och grep djuret i tygeln. Då steg han av och närmade sig mig till fots. Men han höll sig försiktigtvis utanför det område, inom vilket jag kunde röra mig fritt.

Med nyfikenhet betraktade hans majestät mig från alla sidor och tycktes aldrig tröttna på att studera mig. Slutligen fick han lust att se mig äta och gav en vink åt sin omgivning. Betjänter sprang strax i väg och kom tillbaka med en mängd små vagnar, som de körde fram till mig, så att jag kunde nå dem med händerna. Det var väl omkring femtio kärror, och kejsarens kockar hade gjort sitt bästa för att fylla dem med riktigt välsmakande rätter. Jag grep mig raskt an med måltiden, ty jag hade blivit rätt hungrig igen. Inom fem minuter hade jag tömt faten och skålarna och dessutom ett trettiotal små vinflaskor. Dessa senares innehåll tömde jag först i en av vagnarna, som var fullkomligt vattentät, för att kunna dricka bekvämare.

Kejsaren, hans gemål och deras barn såg på med stort nöje, och själv hade jag ett utmärkt tillfälle att noga ta dem alla i betraktande.

Härskaren i Lilleputt var en ståtlig, kraftfull man, minst en nagelbredd längre än sina hovmän. Redan detta var nog, för att han hos sitt folk skulle väcka den största vördnad och beundran. Hans ansikte var vackert och manligt. Stora yviga mustascher prydde hans överläpp, hans klara ögon glänste befallande och skarpa, hans näsa var kraftfullt böjd och gjorde ansiktet verkligt imponerande. Han hade mörk hy. Hållning, gång, rörelser, allt tycktes präglat av verkligt majestät. Han var välväxt, och man hade svårt att tänka sig något vack-

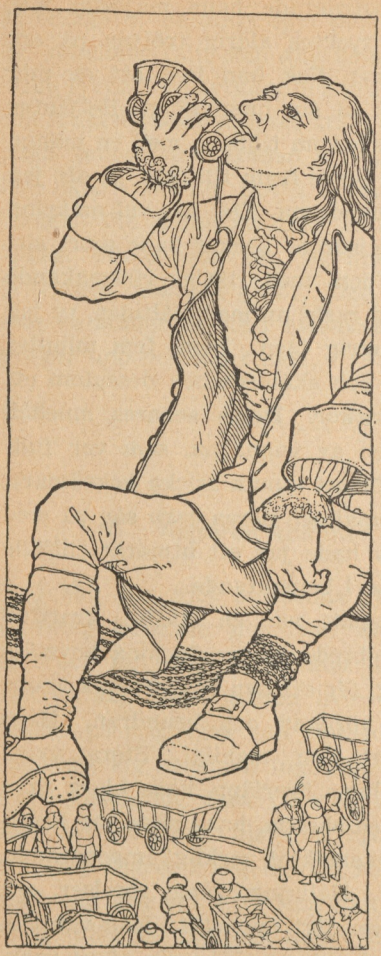

rare och nättare än hans små händer och fötter.

När jag första gången såg honom, hade han just uppnått sitt tjugunionde år. I sju år hade han fört en lycklig och ständigt segerrik regering. Hans klädedräkt var vacker och liknade till hälften den asiatiska, till hälften vår europeiska dräkt, liksom man överhuvud i Lilleputt kunde märka en blandning av öster- och västerländska seder och bruk. En förgylld hjälm med konstnärligt arbetade prydnader, glänsande diamanter och vajande fjädrar täckte hans hu-

vud. Vid höften hängde ett svärd i gyllene skida, och i gördeln satt en krokig dolk, besatt med ädelstenar. Svärdet var nära tre tum långt och tämligen brett, så att det behövdes ganska mycket kraft för en så liten man att svinga det. När han kom i min närhet, drog han det manligen ur skidan för att försvara sig, om jag skulle rycka mig lös ur mina bojor. Hans röst var klar och tydlig och nog stark för att tränga ända upp till mina öron. Han tilltalade mig flera gånger, och jag svarade ständigt med största vördnad. Men jag tror inte han förstod mig mer än jag förstod honom.

Kejsarens hovstat, herrar och damer i oräkneliga skaror, kravlade och kröp omkring honom, och deras brokiga dräkter glimmade av guld och ädla stenar. De verkade som en brokigt stickad matta, utbredd vid mina fötter.

När kejsaren fått klart för sig, att han inte var i stånd att tyda ett enda av mina ord, vinkade han fram en mängd små figurer, som stod i närheten och såg ut att vara lärda män — jag gissade det av deras dräkt och utseende — och befallde dem att söka förstå mig. Jag ville lätta deras möda genom att tala till dem på alla de språk jag kände till. Jag talade tyska, engelska, franska, spanska och latin men utan någon verkan. De lärda bara skakade på sina små huvuden. När kejsaren såg, att det var omöjligt för någon att förstå mig, drog han sig tillbaka med hela hovet.

7. Lilleputtarnas påflugenhet.

När det kejserliga följet avlägsnat sig, blev människorna genast mer påflugna mot mig, trots vakten, som lämnats kvar. De tycktes anse mig för ett underdjur, som man kunde behandla hur som helst. Därför var de nog fräcka att avskjuta sina pilar mot mig, och jag blev sårad på flera ställen. Då tyckte översten för vakten, att det gick väl långt, och när varningar tjänade till ingenting, befallde han sina soldater att gripa sex av de värsta bråkmakarna och utan barmhärtighet överlämna dem bundna i mina händer. Vakten lydde genast överstens befallning, och man förde fram de stackars kräken inom mitt område.

Jag tog hela det lilla dvärgsällskapet i min högra hand, stack fem av dem i min rockficka och förde den sjätte till min mun, medan jag gjorde rysliga miner och spärrade upp munnen, som om jag ämnade sluka honom med hull och hår. Den lille syndaren pep och sprattlade som en groda i största dödsångest. Även folket omkring och vaktmanskapet greps av förfäran, i synnerhet när de såg, att jag drog fram min pennkniv. Men jag lugnade dem snart. Med kniven skar jag av min fånges band och satte ner honom på marken. Under glädjerop störtade han bort. Folket dansade och jublade av glädje, och deras fröjd ökades ännu mer, när jag

drog fram de fem andra brottslingarna ur min ficka och även lät dem löpa. Jag märkte att denna min mildhet gjorde ett särdeles gott intryck. Sedermera berättade man mig, att den även blivit mycket väl upptagen vid hovet, dit den naturligtvis strax rapporterades.

När kvällen kom och solen gick ner, kröp jag in i mitt tempel och lade mig till vila på golvets kalla stenplattor.

Fjorton nätter måste jag nöja mig med detta viloläger, fast det var mycket obehagligt och obekvämt, som man lätt kan tänka sig. Men sedan erhöll

jag en egendomlig bädd, som blivit förfärdigad på kejsarens särskilda befallning. Sexhundra bolstrar av den storlek, som begagnades i landet, forslades på kärror fram till mitt fängelse och syddes där ihop till en enda stor bolster. Fastän denna blev fyrdubbelt så tjock som en vanlig lilleputtbolster, var den ändå inte mjuk nog att kunna skydda mig mot det hårda och kyliga golvet. Likaledes sydde man ihop en otalig mängd lakan och täcken. Till slut hade man åstadkommit en bädd åt mig, och fast den inte var bra, var den dock bättre än ingenting.

Underrättelsen om min ankomst spred sig raskt över hela landet, och det dröjde inte länge, förrän otaliga folkmassor strömmade till från rikets alla hörn och kanter, drivna av en våldsam nyfikenhet att få se det främmande vidundret, som hölls fängslat i huvudstaden.

Och så kom det sig, att hela städer och byar snart stod alldeles folktomma. För att inte arbetet skulle helt och hållet läggas ner, måste kejsaren utfärda en befallning, att ingen fick gå till templet utan särskild tillåtelse. Denna befallning tyckte jag mycket om, ty jag blev nu mindre besvärad av nyfikna än förut. Det hade inte varit vidare angenämt att från morgon till kväll bli begapad som ett underligt djur.

---

8. Oro vid hovet.

Jag levde således nu tämligen bekymmerfritt. Men under tiden rådde stor oro och mycken ängslan vid kejsarens hov. Hans majestät och de visa rådsherrarna kunde nämligen inte enas om, hur man för framtiden borde behandla mig. Jag fick sedan höra, att man funderat på riktigt förskräckliga saker. Man tänkte till och med ta livet av mig för att bli av med mig. Ty fast jag inte gjorde en mask för när, befarade man, att jag möjligen kunde komma lös och förhärja hela landet. Därför föreslog en av rådsherrarna, att man skulle skjuta ihjäl mig med förgiftade pilar, en annan höll på, att man hellre borde låta bli att ge mig mat och således svälta mig till döds. Båda dessa planer ansåg kejsaren farliga. Han var rädd, att om jag dödades, skulle stanken av ett så vidunderligt stort lik frambringa pest i landet. Men likväl hyste han betänkligheter mot att länge hålla mig fängslad i sitt land, ty han trodde knappt, att man skulle kunna anskaffa tillräckligt med mat åt en så glupsk jätte.

Medan rådet höll på att överlägga i denna svåra fråga, steg en officer in i salen och berättade, hur snäll jag varit mot de sex bråkmakarna. Denna berättelse gjorde ett mycket gott intryck på alla. Man talade inte mer om att döda mig. I stället började man rådgöra om, hur man skulle bära sig åt för att kunna hålla mig med mat och dryck. Slut-

ligen beslöt man att utfärda en befallning, att alla de byar, som låg närmast huvudstaden, dagligen skulle föra till mig sex oxar, fyrtio får och andra livsmedel, jämte en tillräcklig mängd vin. Man bestämde också, att sexhundra man ständigt skulle vara i min närhet för att passa upp mig.

Sedan den saken var klappad och klar, kom man till en annan fråga, som orsakade mycket bryderi. Mina kläder var nämligen ganska slitna och dåliga, och man måste förse mig med nya, för att jag inte skulle ta mig för illa ut eller lida av kölden. Trehundra av de allra skickligaste skräddarna erhöll till slut befallning att sy mig en kostym efter det snitt, som brukades i Lilleputt. Samtidigt ålades sex lärda att undervisa mig i landets språk, så att jag skulle kunna göra mig förstådd. För att vänja hästarna vid mig skulle vidare kejsarens rytteri dagligen företaga övningar i min närhet.

Alla dessa befallningar blev naturligtvis punktligt åtlydda. Inom tre veckor hade jag redan lärt mig ganska mycket av landets språk. Kejsaren själv besökte mig ibland, lyssnade till mina lärares undervisning och var stundom så nådig, att han i egen hög person gjorde mig frågor eller sökte förklara någonting för mig.

---

9. En lustig undersökning.

När jag kunde uttrycka mig tämligen bra på lilleputtspråket, bad jag kejsaren ödmjukligen att skänka mig friheten. Ty jag kunde inte dölja, att jag pinades mycket i mitt trånga fängelse. Till min stora förargelse brydde sig fursten inte alls om min bön. Först sedan jag flera gånger enträget upprepat den, behagade han ge mig ett svar. Han bad mig hoppas på framtiden och sade, att han ingenting kunde göra, förrän han inhämtat sina ministrars råd. Dessutom rådde han mig att inte reta folket genom någon slags våldshandlingar. Höll jag mig bara lugn och fredlig, skulle nog allt till sist bli bra.

Ett par dagar senare kom kejsaren åter till mig och hade i sällskap tre höga ämbetsmän. Han bad mig inte ta illa upp, att man företog en undersökning i mina kläder för att se efter, om jag möjligen hade några vapen dolda.

Jag gjorde mig strax beredd att tömma mina fickor och visa deras innehåll. Men detta tillät inte kejsaren. I Lilleputt, förklarade han, överlät man sådana undersökningar åt särskilda ämbetsmän. För övrigt litade han så på mig, att han inte tvekade att lämna sina tjänares liv i mina händer. Han var också övertygad om, att jag skulle göra allt för att hjälpa dem i deras arbete. Till slut lovade

han, att man skulle återlämna mina ägodelar, när jag en gång reste ur landet.

Därpå skred de tre ämbetsmännen fram till mig. Jag tog dem i min hand och stack dem helt försiktigt ner i min rockficka och därpå i de övriga fickorna. Men i ett par lät jag dem ej komma ner. I dessa hade jag några småsaker, som inte kunde ha något värde för kejsaren men som var av stor betydelse för mig. De små lilleputtarna snokade igenom mina fickor i alla vinklar och vrår. Samtidigt skrev de upp de olika föremål de påträffade. När de slutat sitt arbete, bad de mig sätta ner dem på marken. De överräckte därpå vördsamt åt kejsaren den förteckning de satt upp över sakerna i mina fickor.

Senare, när jag blivit bekant och god vän med flera av kejsarens ämbetsmän, lyckades det mig att få en avskrift av denna förteckning. Den var ganska lustig och roade mig mycket. I översättning från lilleputtspråket lydde den ungefär så här:

»Vi undertecknade funno i fickorna på den rysligt

stora vidundermänniskan efter noggrann undersökning följande föremål:

För det första: i högra rockfickan ett mycket stort stycke grovt rött tyg, så stort, att det skulle kunna användas till matta i Ers majestäts största gemak. Människovidundret sade, att det var hans näsduk.

För det andra: i vänstra rockfickan en väldig kista av silver med fast tillslutet lock. Trots de största ansträngningar kunde vi inte öppna detta lock. Sedan människovidundret på vår uppmaning öppnat det, funno vi i kistan ett slags grovt, brunt pulver, som utsände en bedövande lukt. Med vidundrets tillstånd gingo vi ner i kistan och vadade omkring i pulvret ända till knäna samt togo ett prov av det. Men vi måste plötsligt hals över huvud ge oss av, ty litet av nämnda pulver trängde händelsevis in i våra näsor, och vi råkade då i så förskräckliga nysningar, att vi voro nära att mista andan. Människovidundret kallade kistan sin snusdosa.

För det tredje: upptäckte vi i vänstra rockfickan en väldig packe av en vit, fast massa, som var betäckt med underliga alnslånga figurer. Den stora människan sade, att det var hans dagbok. Packen var ombunden med ett tjockt tåg, för att inte bladen skulle falla i sär.

För det fjärde: upptäckte vi i en ficka på västens högra sida en maskin, försedd med höga stolpar, erinrande om långa gärdesgårdsstörar, fästade i rad bredvid varandra. Människovidundret uppgav, att det var hans kam, och visade oss samtidigt, hur han kammade sig med den.

För det femte: funno vi i en av hans byxfickor en stor, ihålig järnpelare, ungefär av manslängd, som var fastsatt vid ett ännu större träblock. I träblocket sutto

underligt formade järndelar. Vi förstodo inte, vartill denna besynnerliga apparat skulle användas. Människovidundret kallade den pistol men kunde inte klart beskriva, hur den begagnades.

I en mindre ficka i byxorna funno vi flera runda stycken av röd och vit metall. Några av de vita, som tycktes vara gjorda av silver, voro så tunga, att vi tre tillsammans inte orkade lyfta dem. Människovidundret kallade dessa metallplattor för slantar.

Vidare upptäckte vi i en ficka en väldig stålskiva, infogad i ett långt fodral av trä. Det var en pennkniv, förklarade han.

Utom dessa fickor funnos ännu två andra, i vilka vi dock inte kunde komma ner, dels emedan de voro för små, dels emedan de sutto så tätt pressade intill den stora människans kropp. Från den ena hängde en lång, massiv silverkedja. Vi drogo i den, allt vad vi orkade, och fingo slutligen fram en maskin, som liknade en tillplattad kula och som var förfärdigad till hälften av silver och till hälften av en okänd, genomskinlig metall. Under den genomskinliga skivan sågo vi en rund tavla, som var betäckt med besynnerliga figurer. När vi ville röra vid dessa, hindrades vi av den genomskinliga metallen, som vi först då upptäckte. Människovidundret höll maskinen till våra öron, och vi hörde då ett sorl och ett buller som från ett kvarnverk. Det lät ideligen 'tick-tack, tick-tack'. Den stora människan kallade detta besynnerliga ting för en klocka. Men vi misstänka, att det antingen är ett obekant djur eller också en avgud, som människovidundret tillber, ty han sade, att han sällan företar sig något viktigt utan att se på denna maskin.

Till slut få vi berätta, att människovidundret omkring livet bar en bred gördel, som tycktes vara för-

färdigad av skinnet av något slags jättedjur. Vid vänstra sidan av denna gördel sågo vi ett väldigt svärd. Vi mätte dess längd och funno, att det var sex gånger så långt som den största man i vårt land.

På högra sidan av gördeln hängde en pung, som innehöll två avdelningar. I den ena funno vi kulor av en tung, för oss okänd metall. Var och en av dessa kulor var så stor som våra huvuden, och man måste vara ganska stark för att kunna lyfta den. I andra avdelningen upptäckte vi en hög små, svarta korn, som voro så lätta, att vi kunde ta mer än femtio av dem i vår hand på en gång.

Vartill dessa kulor och dessa korn skola användas förstå vi icke.

Härmed avsluta vi berättelsen om vår undersökning och ha endast att tillägga, att människovidundret hela tiden behandlade oss med den största artighet och uppmärksamhet samt bevisade oss all den aktning man är skyldig Eders majestäts undersökningsämbetsmän.»

Berättelsen var undertecknad med namnen på de tre ämbetsmännen.

Medan ämbetsmännen sökte igenom mina fickor, stod för säkerhets skull ett par regementen av kejsarens tappraste trupper uppställda i slagordning på kort avstånd.

---

10. Jag sätter skräck i lilleputtarna.

Kejsaren läste uppmärksamt igenom förteckningen. Därefter befallde han mig att först utlämna mitt svärd. Utan invändning knäppte jag av mig bältet och kastade min värja till kejsarens fötter.

När kejsaren såg min lydnad, befallde han mig dra svärdet ur skidan och visa det för honom. Jag gjorde så, och fast klingan blivit rostig av saltvatten, var den ganska blank. I samma ögonblick jag svängde värjan i luften, höjdes rop av fasa från alla håll. Solen lyste just nu, och dess strålar återkastades från värjklingan som glänsande blixtar, så att de närvarande nästan blev bländade. Det var bara kejsaren som bibehöll sitt lugn och sin kallblodighet, men han befallde mig hastigt att åter sticka värjan i skidan och kasta den ifrån mig.

Så bad han mig ta fram den ihåliga järnpelaren, min pistol, och uppmanade mig att visa, hur man använder den. Jag varnade honom och sade, att han skulle bli mycket förskräckt, om jag gjorde det. Men när han upprepade sin önskan, laddade jag pistolen med krut och en duktig papperstuss till förladdning och tryckte av. När knallen hördes, ljöd åter ett gällt ångestrop runt omkring, och halva livvakten svimmade av förskräckelse. Även kejsaren blev så rädd, att han skälvde i hela kroppen. När han lugnat sig, befallde han mig med

darrande röst att kasta både pistolen och krutpåsen så långt ifrån mig som möjligt. Jag lydde men varnade honom för krutet. Om det kom i närheten av eld, skulle det kunna spränga hela hans huvudstad i luften.

Därefter utlämnade jag min klocka. Kejsaren

kunde inte nog förvåna sig över denna besynnerliga inrättning. Han lät mig hålla den till sitt öra, lyssnade till bullret, och följde med stor nyfikenhet minutvisarens rörelser, som han mycket väl kunde iaktta. Ty lilleputtarna ser mycket skarpare på nära håll än vi.

Kejsaren uppmanade sina lärda män att ge honom en förklaring över den besynnerliga maskinens sammansättning. De kom fram med en hel mängd påståenden och gissningar, alla mycket befängda.

Sedan kejsaren tröttnat på de lärdas prat, kallade han fram två soldater och befallde dem bära klockan till palatset. De stack in en lång stång genom bygeln och bar så, med stort besvär, uret till kejsarens skattkammare. Därefter lämnade jag fram min kniv, min kam, snusdosan och mina övriga tillhörigheter. Värjan, pistolen och krutet fördes till arsenalen, men det övriga fick jag behålla.

Jag kan här tala om, vad jag hade i de båda fickorna, som jag ej visade kejsarens ämbetsmän. Det var mina glasögon, som jag ibland måste använda för mina svaga ögons skull, en liten kikare och en kompass. Dessa saker kunde varken vara kejsaren till nytta eller skada, men jag ville ogärna undvara dem. Och om de kommit bort, skulle jag inte kunnat skaffa mig några nya i hela landet Lilleputt.

---

11. Mina förströelser i Lilleputt.

Genom mitt goda uppförande, min hövlighet och mitt stora tålamod hade jag så småningom lyckats göra mig omtyckt inte blott av kejsaren utan också av hans ämbetsmän, soldaterna och hela folket, och man lät mig förstå, att jag snart skulle återfå min frihet.

Mitt milda uppträdande gjorde lilleputtarna allt dristigare. Ibland, när jag var vid gott lynne, lade jag mig raklång på marken, så att de kunde beskåda mig bättre, och lät sex eller åtta av dem dansa på min flata hand. Till sist blev barnen, både gossar och flickor, så djärva, att de lekte kurragömma i mitt långa hår och ryckte och slet i det, så att det ibland gjorde riktigt ont. Men umgänget med de små barnen muntrade upp mig, och de lärde mig dessutom ganska mycket av landets språk.

En dag kom kejsaren och frågade, om det inte skulle roa mig att se på hans skickliga konstmakare och lindansare. Jag svarade, att det skulle vara mig ett stort nöje. Kejsaren lät då sina gyckelmakare komma fram till mig, och skådespelet började. Det blev mycket roligare än jag väntat mig. Mest tyckte jag om lindansarna, som gjorde sina krumbukter på ett segelgarn, som man spänt upp tre fot över marken.

Man bör nämligen veta, att lindansarna i Lilleputt inte består av fattigt och tarvligt folk som hos oss,

utan att de förnämsta männen vid hovet ofta har detta yrke. Adelns söner blir från sin tidigaste ungdom undervisade i konsten, ty utan skicklighet i den är det omöjligt att få anställning vid hovet eller de höga ämbetsverken. Så snart ett högre ämbete blir ledigt, kommer de sökande till platsen

och ber att få visa sin konst i att dansa på lina. Den som gör de högsta sprången och de djärvaste kullerbyttorna kan vara säker på att bli utnämnd. Denna egendomliga sed förvånade mig en smula, men kejsaren förklarade, att det just var rätta sättet att få bra tjänstemän.

Emellertid övade sig rytteriet dagligen i min när-

het, för att hästarna skulle vänja sig vid mig. Snart sprang de också ända fram till mina fötter. Ja, ryttarna roade sig till sist med att låta hästarna hoppa över min hand, när jag höll den utbredd på marken. En av dem, som red på en häst av finaste kapplöpningsras, vågade till och med sätta över min fot.

När rytteriet vant sina hästar vid mig, ville jag förskaffa kejsaren ett särskilt nöje och lät för den skull föra till mig åtta pålar, ungefär så tjocka som en spatserkäpp. De var ungefär fyra fot långa. Pålarna slog jag ner i jorden, så att de bildade en fyrkant, med varje sida något över tre fot bred. Därpå tog jag min näsduk och fäste den på pålarna, så att det blev en slät yta, nära på lika spänd som ett trumskinn. Av andra, tunnare trästänger gjorde jag sedan ett staket omkring duken. Det hela tog sig då ut som en oändligt liten dansbana.

När allt var färdigt, bad jag kejsaren, att han skulle låta sina ryttare göra övningar på min bana. Han kommenderade strax fram manskap.

Jag tog nu de små varelserna och deras hästar, den ena efter den andra, upp från marken och satte dem försiktigt på min näsduk. De delade sig här i två partier och utförde en stridsövning. De fäktade med slöa svärd och sköt med pilar utan spets, kastade lansarna susande genom luften och avvärjde dem med sina sköldar, sprängde emot varandra på hästarna, vek undan, red tillbaka och för-

följde varandra i kretsar. Det var riktigt vackert att se. Falla ner från näsduken kunde de inte, ty min starka inhägnad skyddade mot varje olycksfall.

Kejsaren var ofantligt road av skådespelet och lät uppföra det flera dagar efter varandra. En dag fick jag till och med lyfta upp honom själv i full rustning, och han tog då befälet över en av de små avdelningarna. Han inbjöd då också sin gemål och sina barn, för att de skulle få njuta av nöjet.

Men en olyckshändelse tvingade mig snart att göra slut på detta upptåg. Under en av stridsövningarna stegrade sig nämligen en häst, som blivit skygg. Med sådan kraft for han fram, att han trampade hål på näsduken och blev hängande i den, medan hans ryttare slungades av hästen. Lyckligtvis skadade sig ryttaren bara obetydligt, men djuret bröt ena benet och måste slaktas. Jag täckte hålet med min hand och lyfte förskräckt hästar och ryttare ner på marken igen, fast besluten att aldrig mer upprepa denna farliga lek.

12. Ett ståtligt skådespel.

En dag kom budbärare från den ort, där man först funnit mig, och berättade, att man hittat ett underligt ting, som man inte begrep sig på. Det var en stor, svart underligt formad massa ungefär

av manshöjd och i omfång lika stor som kejsarens sovgemak. Först hade man ansett det för ett levande väsen och närmat sig med största försiktighet. Men man fann snart, att det förblev liggande orör-

ligt på samma fläck och således inte kunde ha liv. Slutligen hade man gått fram och undersökt det, och en av de djärvaste hade klättrat upp på dess topp. Denna var jämn och slät, och när man stampade på den, fann man, att den besynnerliga saken var ihålig. Säkert tillhörde den människovidundret.

Om kejsaren så befallde, skulle man släpa den till huvudstaden efter fem hästar.

Kejsaren visste inte, vad han skulle tro om denna underrättelse. Men jag blev rysligt glad, ty jag begrep strax, att de små lilleputtarna funnit min hatt. När jag räddade mig från skeppsbrottet, befann jag mig i ett så eländigt tillstånd av slöhet och förvirring, att jag blev av med min hatt utan att märka det. Senare trodde jag, att jag möjligen förlorat den redan i vattnet.

Nu bad jag kejsaren enträget att för all del låta hämta hatten. Dagen därpå kom man också släpande med den, men ack, i ett rysligt tillstånd. I stället för att ordentligt lägga huvudbonaden på en vagn hade de borrat hål i brättet och med linor släpat den stackars hatten över stock och sten ända fram till mitt tempel. Lyckligtvis är marken i landet Lilleputt ganska slät och jämn, annars skulle hatten ha blivit alldeles förstörd. Nu såg den visserligen ut som en fågelskrämma men kunde ändå användas. Med glädje satte jag den på huvudet.

Några månader senare höll kejsaren mönstring invid huvudstaden med hela sin krigshär. Han kom då på en ganska egendomlig idé. Han befallde mig nämligen att ställa mig med benen utspärrade, och lät sedan hela sin krigshär med flygande fanor och klingande spel tåga fram mellan mina fötter.

Först kom kavalleriet med dragna sablar, därpå artilleriet med kanoner och vagnar. När artilleriet

Lilleputts krigshär tågade fram.

körde fram under mig, avlossade det sina kanoner. Jag var mycket ängslig för att man skulle bränna upp mina byxor. Men lyckligtvis hände ingen olycka, utan de små artilleristerna skötte sig utmärkt.

Jag måste här anmärka, att jag efter min ankomst till Lilleputt lärt dess invånare att gjuta kanoner och göra krut samt övat dem i användning av eldvapen.

Efter artilleriet kom infanteriet. Musiken klingade muntert, fanorna fladdrade i vinden, vapnen blixtrade, och med jämna steg och ståtlig hållning tågade hela kejsarriket Lilleputts krigshär fram mellan mina ben.

Trots hela högtidligheten kunde jag knappt låta bli att skratta, när jag såg de små soldaterna, som jag kunde trampa ihjäl i tusental, kräla fram vid mina fötter. Men kejsaren var mycket nöjd och berömde mig, för att jag så länge med tålamod uthärdat i min obekväma ställning.

---

13. Äntligen fri.

Emellertid fortsatte jag att be kejsaren om min frihet, och slutligen lyckades jag förmå honom att framlägga saken för sitt råd.

Eftersom alla Lilleputts invånare, små och stora,

fattiga som rika, tyckte bra om mig, stötte min anhållan knappt på några svårigheter.

Endast en av rådsherrarna, rikets amiral, som jag på något sätt måtte ha retat — jag vet inte hur — motsatte sig ihärdigt mitt frigivande. Men fast han stod högt i kejsarens gunst, fick han inte sin vilja fram. Men han lyckades genomdriva vissa villkor för min frihet.

Dessa villkor var av följande lydelse:

1. Människovidundret får aldrig avlägsna sig ur riket utan kejsarens särskilda, skriftliga medgivande.

2. Vidare får den stora människan aldrig beträda huvudstadens område utan dylik tillåtelse, och, om sådan lämnas honom, tillhållas våra undersåtar att vid hans besök icke vistas på gator och torg, på det han ej av misstag må trampa ihjäl dem.

3. Vid sina promenader på rikets landsvägar bör den stora människan noga akta sig för att trampa på några av kejsarens undersåtar. Dessutom får han på inga villkor kliva in på åkrarna eller trampa ned planteringar och fält. Inte heller skall han understå sig att lyfta upp några av de vägfarande eller mötande för att leka med dem eller stoppa dem i fickan, såvida det inte sker med deras eget medgivande.

4. När landets välfärd så fordrar, är han skyldig att fortskaffa kejsarens brev och befallningar till de avlägsnaste delar av riket, då han, tack vare sina långa ben, kommer mycket fortare fram än en ryttare på den snabbaste häst. I nödfall skall han ta de kejserliga sändebuden i fickan och utan motsägelser föra dem till deras bestämmelseort samt därifrån tillbaka igen.

5. Människovidundret måste vidare förplikta sig att i alla krig, som möjligen utbryta, vara rikets bundsförvant och på intet sätt understödja dess fiender. Särskilt måste han lova att i det förestående sjökriget med riket Lilleputts fiender på ön Blefusku uppbjuda alla sina krafter att förstöra fiendens flotta.

6. Han skall vidare hjälpa till vid svårare arbeten och skaffa fram stenblock och större bjälkar.

7. Till sist, på det vi må lära känna vårt omätligt stora rikes omkrets, skall människovidundret gå omkring vårt land och uppmäta dess gränser. Och skola hans egna väldiga steg tagas till måttstock vid mätningen.

Alla dessa villkor måste jag högtidligt med ed bekräfta, att jag skulle uppfylla. Däremot lovades mig i den kejserliga skrivelsen, att man även för framtiden skulle förse mig med mat och dryck i samma mängd som hittills eller dagligen så mycket, som fordrades för att föda ettusenåttahundranittiotre av Lilleputts invånare.

Sedan jag avlagt eden, löste man mig från mina kedjor. Detta skedde med stor högtidlighet, och kejsaren själv var närvarande med hela sitt hov. När jag stod fullkomligt fri, kastade jag mig till kejsarens fötter och tackade honom under djup rörelse för den nåd han visat mig.

Kejsaren mottog min underdåniga hyllning med nedlåtande vänlighet, och sedan jag på hans befallning åter rest mig, försäkrade han mig om sin ständiga bevågenhet. Han uttryckte sin förhoppning att jag skulle bli honom en trogen tjänare och

visa mig värdig hans välvilja, och naturligtvis sade jag, att jag hoppades detsamma.

I det kejserliga brevet var det en sak, som förvånade mig, nämligen löftet, att jag dagligen skulle få så mycket mat och dryck, som gick åt för ettusenåttahundranittiotre lilleputtiska invånare. Varför hade man inte tagit ett runt tal i stället, tvåtusen eller blott adertonhundra? Jag kunde ej lösa denna gåta och frågade därför en av mina bekanta.

— Jo, min vän, sade han, det är mycket enkelt. När man rådgjorde om hur mycket mat och dryck du dagligen skulle behöva, uppdrog man åt skickliga räknemästare att ta noga reda på din kroppslängd. Medelst sinnrika instrument lyckades de uppmäta denna och fann, att du är precis tolv gånger så hög som folket här. Efter denna uppgift beräknade de sedan din kropp till på pricken ettusenåttahundranittiotre gånger storleken av en lilleputt och fann således, att du skulle behöva lika mycket till ditt underhåll som nämnda antal av våra invånare.

Jag beundrade de små varelsernas skarpsinne, när jag hörde detta.

---

14. Besök i huvudstaden

Som jag lovat att inte beträda huvudstaden utan kejsarens medgivande, bad jag en dag ödmjukt om tillstånd, ty jag var mycket nyfiken att se, hur det såg ut därinne. Kejsaren gav utan tvekan sitt bifall, men han varnade mig för att kliva på någon människa eller trampa ner husen. Strax därpå lät han kungöra i staden att alla skulle dra sig tillbaka till sina bostäder. Därpå underrättade han mig, att jag kunde få göra mitt besök.

Jag har visst inte förut omtalat, att hela staden är omgiven av en mur. Denna har en höjd av nära två och en halv fot och en tjocklek av minst elva tum, så att lilleputtarna bekvämt kan åka i vagn på den och fara förbi varandra utan svårighet. Murarna är således mycket starka och kan väl uthärda en belägring. De är dessutom försedda med torn, som höjer sina stolta tinnar minst halvannan aln.

Jag trädde in i staden genom att kliva över den höga västra porten och gick därpå ytterst försiktigt fram längs den förnämsta gatan.

För att inte i en hastig vändning med mina rockskört sopa bort några tak eller rent av något hus hade jag tagit på mig en kort, åtsittande jacka. Jag gick också med den allra största försiktighet och tog så små steg jag kunde, ty fast kejsaren strängeligen förbjudit sina undersåtar att visa sig på

Jag klev in i staden

gatorna, kände jag deras nyfikenhet allt för väl för att inte misstänka, att en och annan dristat sig ut ändå. Jag trippade därför fram så försiktigt, som om jag gått på ägg.

På alla hustak och i alla fönster satt människor, och deras antal var så stort, att jag nog aldrig skådat en så folkrik stad. Jag nickade åt de bekanta jag kunde känna igen i mängden, talade med en och annan samt uppförde mig mycket stillsamt och hyggligt.

Staden, vars namn är Belfaborak, bildar en regelbunden fyrkant. Varje sida är precis femhundra fot lång. Den genomskäres i längd och bredd av två, fem fot breda gator.

Jag kunde bara röra mig på de förnämsta gatorna, ty smågatorna och gränderna var inte mer än högst tolv till aderton tum breda. Jag tittade i förbigående in på gårdarna och fann överallt den största ordning och snygghet. Husen var också mycket prydligt byggda och målade i vackra färger. Smuts och sopor syntes ingenstans och jag förstod att man måtte ha en nitisk och duktig polis.

I själva stadens medelpunkt ligger det kejserliga palatset. Det bildar en oerhörd fyrkant och är omgivet av en mur. Muren är omkring två fot hög, och det var lätt för mig att kliva över den och sålunda komma in på yttre borggården. Här kunde jag beskåda palatset från alla sidor, men jag fick inte se mer än det yttre. De inre gårdarna var

väl stora nog att rymma mig, men ingången, en port om aderton tums höjd och sju tums bredd, visade sig vara mycket för trång för mig, och över taken till de omgivande byggnaderna kunde jag inte komma utan att anställa skada.

Men ju mer hindren reste sig i min väg, desto ivrigare blev jag, dess mer greps jag av nyfikenhet att lära känna, hur fursten i Lilleputt hade det i sin kejserliga bostad. Jag ansträngde hela min uppfinningsförmåga för att övervinna svårigheterna, och när jag omtalade min plan för kejsaren, blev han mycket glad, för han var lika ivrig att visa mig alla sina härligheter som jag var att få se dem.

Jag lämnade staden och begav mig till närmaste skog, som låg omkring hundra steg därifrån. Här sökte jag ut några av de största stammarna, skar av dem med hjälp av min pennkniv, bar dem hem till mig och snickrade ihop två pallar, som vardera hade en höjd av tre fot och var så starka, att de kunde bära min tyngd.

Försedd med dessa pallar gick jag för andra gången in i staden och fann där gatorna lika öde och övergivna som förut, ty invånarna höll sig fortfarande inomhus på kejsarens befallning. När jag kommit fram till slottet, ställde jag en av pallarna tätt intill de yttre byggnaderna, steg upp på den och kunde utan vidare svårighet sätta ner den andra på den inre slottsgården. Sedan var det lätt för mig att lyfta vänstra benet över taket, ställa foten

på den inre pallen och därefter kliva över. Utan minsta olyckshändelse steg jag således över husen och lade mig sedan raklång på den inre borggården

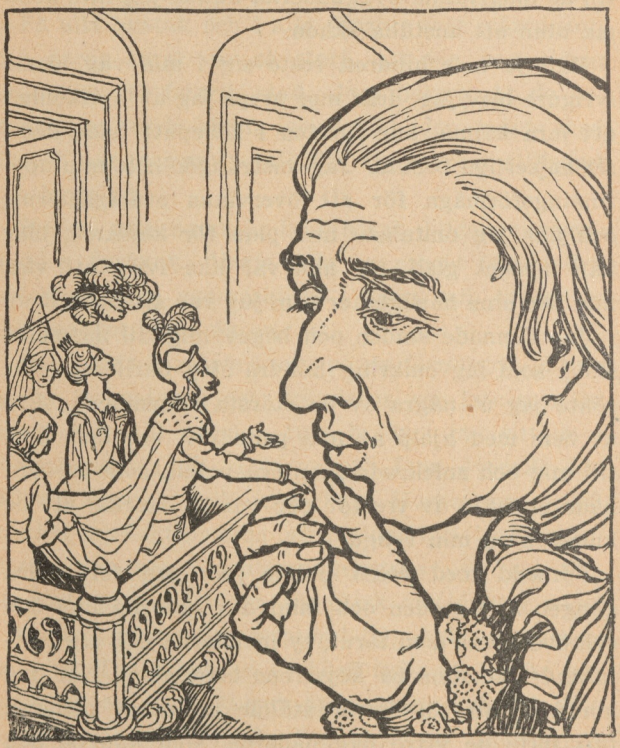

för att se in i kejsarens våning. Vid ett av fönstren upptäckte jag kejsaren själv, som mycket nådigt log emot mig.

De rum jag såg var smyckade med en sådan prakt, att jag alldeles bländades. Något liknande får man inte se i något palats i Europa.

Alla möbler var antingen av massivt guld och silver eller av dyrbart träslag. På väggarna hängde tavlor, naturligtvis mycket små men skickligt målade och infattade i förgyllda ramar. Där fanns stora speglar från golv till tak och mjuka mattor täckte golven.

Jag uttryckte min beundran. Kejsaren verkade mycket belåten, han hörde nådigt på mig och berättade en hel timme om anordningarna i palatset. När jag tog avsked, räckte han mig från balkongen sin lilla hand, som jag tryckte till mina läppar. Därefter klev jag över taken på samma sätt som jag kommit in och begav mig genom gatorna åter ut ur staden. Jag nådde mitt kvarter utan att något missöde inträffade.

---

15. Jag besegrar Blefusku.

Några dagar efter denna händelse stannade en präktig vagn tätt vid mina fötter. Betjänter hoppade ner från kuskbocken, ryckte upp vagnsdörren, och ut steg en herre med ordnar och band. Jag kände genast igen min vän och gynnare, kejsarens utrikesminister. Han bad om ett samtal. Jag

undrade, vad han ville mig och tänkte lägga mig på marken, för att han bekvämt skulle kunna tala i mitt öra. Men han bad mig föra honom in i templet, så att vi skulle vara alldeles ostörda. Jag gjorde som han önskade, och höll honom under samtalet på min hand.

— Först och främst, stora människa, sade han, lyckönskar jag dej till din frihet. Du har vunnit den genom ditt eget goda uppförande och dina sanna vänners bemödanden. Till dessa vänner räknar jag mej själv. Men även en annan sak har bidragit till din frihet, nämligen statens nuvarande läge.

Här gjorde talaren ett litet uppehåll och fortfor därpå med betänksam min:

— Du ska nämligen veta, att invånarna på ön Blefusku sedan flera år legat i tvist med vår kejsare. Dessa tvistigheter har nu förvandlats till blodigt krig, som varat i trettiosex månader och förts med omväxlande lycka. Vi har under denna sorgliga tid förlorat fyrtio av våra största skepp jämte ett stort antal mindre fartyg, och trettiotusen av våra bästa och tappraste sjömän har stupat i de blodiga drabbningarna.

Ännu ser det inte ut som om det skulle bli något slut på eländet. Ty fast våra fiender lidit minst lika stora förluster som vi, har de lyckats utrusta en ny stor flotta, och de hotar nu att anfalla vårt land.

— Nå, vad kan jag göra åt det? frågade jag, då den talande ett ögonblick tystnade.

— Du ska strax få höra, svarade han. Hans majestät kejsaren räknar på din hjälp i denna trängande fara och har därför skickat mej hit för att höra din mening. Kan du fundera ut, hur du ska kunna bistå oss? Kom ihåg, att vi alltid behandlat dej med mildhet och aktning!

Ministern tystnade och tittade ängsligt på mig, som om han var rädd, att jag skulle vägra hjälpa Lilleputt. Men jag tänkte inte ett ögonblick på en sådan otacksamhet.

— Min vän, sade jag utan tvekan, gå till din mäktige kejsare och säj honom, att jag är fast besluten att försvara honom och hans rike, så länge jag andas och kan svinga mitt svärd! Han kan fullkomligt lita på mej.

När ministern hörde mitt svar, log han förnöjt och torkade svettdropparna ur pannan.

— Det var rätt, stora människa, sade han, och jag hade för min del inte väntat, att du skulle svara på annat sätt.

Efter dessa ord lämnade han mig, och vagnen for snabbt som vinden därifrån. Jag lade mig på marken för att i stillhet fundera över lösningen på min svåra uppgift.

Jag visste, att Blefusku var en ö, skild från Lilleputt bara genom ett smalt sund, omkring åttahundra fot brett. Vid den sidan av öns kust, som

vette åt våra stränder, låg blefuskuanernas flotta förankrad, beredd att vid första lägliga tillfälle styra mot Lilleputt.

Jag visste också, att invånarna på ön ingenting kände till om min person, dels därför att all samfärdsel under kriget varit avbruten mellan de båda länderna, dels emedan jag aldrig visat mig vid kusten. På dessa omständigheter grundade jag min plan och räknade i synnerhet på den förskräckelse, som min oförmodade ankomst skulle åstadkomma hos blefuskuanerna, som till växten inte är större än lilleputtarna.

Emellertid kallade jag först till mig de mest erfarna sjömännen och utfrågade dem noga om djupet i det sund som skilde öarna åt. De försäkrade mig, att djupet i mitten vid högt vattenstånd inte var mer än sex fot, men att det närmare stränderna var betydligt grundare.

Sedan tog jag min kikare och begav mig till kusten, där jag dolde mig bakom ett skogsbevuxet berg, så att våra fiender inte kunde upptäcka mig. Med kikaren mönstrade jag nu sundet och fann, att den fientliga flottan bestod av femtio skepp. Alla var ganska stora och låg segelfärdiga för ankar. De väntade tydligen bara på gynnsam vind för att angripa oss.

— Vänta ni, tänkte jag, här ska bli annat av.

Och jag smålog för mig själv.

Därpå begav jag mig till kejsaren och lade fram

min plan. Han hörde uppmärksamt på mig, och ju längre jag kom i min berättelse, dess gladare blev hans min. Slutligen sprang han upp och ropade — Ja, det måste lyckas! Sedan är jag kvitt min fiende och kan sluta förmånlig fred.

Han utgöt sig i tacksägelser och gav därpå befallning, att man skulle skaffa mig allt vad jag behövde för att utföra min föresats.

Jag skred genast till verket och lät anskaffa en mängd av de starkaste tåg och järnstänger man kunde få i landet.

Tågen var så tjocka som vanliga snören, och järnstängerna liknade i längd och styrka våra stoppnålar. Men för att vara alldeles säker, att ingenting skulle gå sönder, snodde jag ihop tre tåg till ett enda och fäste vid deras ända en hake, som jag förfärdigat av sammanfogade järnstänger. Jag gjorde femtio sådana hakar med tillhörande tåg, band alla tågen tillsammans i en knut och begav mig så rustad till den del av kusten, som låg mitt emot Blefusku.

Här hade kejsaren tagit plats med hela sitt hov för att åse min bragd. Jag drog av mig skor, strumpor och rock, varpå jag klev i vattnet och började vada mot den fientliga ön. Jag gick på bottnen, så länge jag kunde. Först när vattnet räckte mig upp till näsan, började jag simma. Snart kände jag åter fast mark under mig och vadade vidare. Inom en halv timme var jag framme vid skeppen.

När besättningarna på den fientliga flottan såg ett jättestort vidunder komma emot fartygen, greps de av förskräckelse, alldeles som jag beräknat, och kastade sig i havet för att rädda sig till Blefuskus strand. Jag lät dem fly sin kos utan att på något sätt oroa dem. De var omkring trettiotusen till antalet, och om de anfallit Lilleputt, kunde det ha gått illa för lilleputtarna.

Sedan fienderna flytt, skred jag till mitt arbete.

Jag fäste först mina hakar väl vid skeppen, den ena efter den andra. Medan jag höll på med detta, kom blefuskuanerna till besinning och sköt en skur av pilar mot mig. De siktade bra, och jag kände starka smärtor i ansikte och händer. Men jag oroade mig inte så mycket för pilarna, bara de inte träffade mina ögon.

Jag kom då att tänka på mina glasögon, som jag bar på mig. Jag tog fram dem och satte dem på näsan. Nu var jag skyddad på bästa sätt. Muntert fortsatte jag mitt arbete och bekymrade mig om ingenting, hur än pilarna haglade över mig. Ibland flög en pil mot något av glasen i mina glasögon, men den studsade maktlös tillbaka. Utan att vidare låta störa mig fäste jag mina hakar och hade snart alla skeppen ordentligt fastgjorda.

Nu begav jag mig på återväg och tog knuten till alla femtio linorna i min hand för att dra bort skeppen. Men just då märkte jag, att alla fartygen låg för ankar, och jag måste vända om och skära av alla femtio ankarkablarna med min kniv. Det lyckades, och jag började nu vada över sundet, dragande de femtio präktiga krigsskeppen efter mig.

Blefuskuanerna, som inte hade någon aning om min verkliga avsikt, trodde först, att jag skulle släppa skeppen, när jag släpat bort dem från ankarplatsen. De hoppades då kunna fånga upp dem på havet. Men då de såg, att jag drog deras ståtliga

flotta efter mig i bästa ordning för att överlämna den åt deras fiender, brast de i så ömkliga klagorop, att jag började känna medlidande.

Men hur mycket jag än tyckte synd om dem, kunde jag inte ändra deras olycksöde och vadade därför utan att se mig om mot Lilleputts strand.

Då jag hunnit utom skotthåll, stannade jag ett ögonblick för att dra ut pilarna, som ännu satt kvar i mitt ansikte och på mina händer och förorsakade svåra plågor. Därpå strök jag på min utmärkta salva, som en gång förr gjort mig goda tjänster, och genast försvann smärtorna. Jag tog så av mig mina glasögon, lade in dem i fodralet och stack dem i fickan, varpå jag fortsatte min väg.

Jag simmade lyckligt över det djupa stället i mitten och kom äntligen till Lilleputts strand, där jag mottogs med jubel av kejsaren och en oerhörd folkmassa.

Kejsaren hade från stranden åsett hela förloppet. När han såg mig vända tillbaka, släpande hela flottan efter mig, hade han darrat av fröjd, men oro grep honom, när jag nådde djupt vatten och började simma. Vågorna slog nämligen över mig ett slag och begravde mig alldeles. Men när jag dök upp igen och fortfarande släpade med mig skeppen, fast jag samtidigt måste simma, skrek han till av glädje, och i hans jubel instämde hela folkmassan. När jag kom så nära, att min röst kunde höras till stranden, ropade jag så högt jag förmådde:

Jag släpade hela flottan efter mig.

— Leve den mäktige och tappre kejsaren av Lilleputt!

Detta väckte stort jubel. När fiendens flotta väl låg förankrad vid stranden, visste lilleputtarna knappast, hur de skulle bära sig åt för att ge uttryck åt sin fröjd. De rullade sig på marken, kastade sina mössor i luften och skrek i ett. Kejsaren mottog mig med stor nåd, omfamnade mig i hela folkets åsyn, överhopade mig med beröm och utnämnde mig genast till greve i landet Lilleputt.

---

16. Kejsarens missnöje.

Tyvärr är lyckan inte så beständig som vi människor önskar, och jag fann snart till min sorg, att kejsarens välvilliga känslor mot mig började svalna.

Första anledningen till hans missnöje var, att jag envist vägrade uppfylla en av hans befallningar. Bländad av lyckan att ha hela den fientliga krigsflottan i sina händer fordrade han, att jag ännu en gång skulle vada över sundet och nu erövra Blefuskus handelsflotta. Jag gjorde så, och även denna gång lyckades mitt vågstycke.

Men aptiten växer, medan man äter. Kejsaren var ändå inte nöjd. Hans äregirighet lockade honom

att försöka erövra Blefusku helt och hållet och göra det till ett lydrike under Lilleputt. Med min hjälp, menade han, skulle dessa planer lätt kunna sättas i verket, och sedan skulle han skicka en ståthållare till Blefusku för att styra landet.

När jag hörde dessa äregiriga planer, svällde mitt hjärta av harm. Jag förklarade rent ut, att jag för min del aldrig skulle hjälpa till att underkuva ett fritt folk. Kejsaren fick göra, vad han ville, men på min hjälp kunde han inte räkna, ty jag var beredd att hellre dö än begå en sådan nedrighet.

När kejsaren märkte, att mitt beslut var orubbligt, vände han mig ryggen med bister min och gick in till sitt samlade råd för att framlägga sina planer och avsikter.

I början gick rådsherrarna beredvilligt in på hans erövringsplaner, ty de räknade på min hjälp. Men då de hörde, att jag var fast besluten att under inga förhållanden deltaga i ett dylikt krig, rynkade de betänksamt sina pannor och gjorde den ena invändningen efter den andra. Motståndarna till förslaget fick till sist överhand, och slutligen ville ingen höra talas om den historien.

Kejsaren blev således tvungen att uppge sin plan och avstå från grannlandet, som han redan ansett så gott som erövrat. Majestätets vrede föll tyngst på mig, och han kunde aldrig förlåta, att jag gjort hans planer om intet. Inför sina rådsherrar gav han luft åt sitt missnöje, och några av dessa gjorde

allt för att öka hans vrede. De förtalade mig, anklagade mig för en mängd förseelser och brott, och kejsaren lånade dem ivrigt sitt öra. På så sätt uppstod mellan kejsaren och några av hans rådsherrar en verklig sammansvärjning mot mig. Några månader senare kom det till öppen brytning, och jag var då nära att störtas i fördärvet.

---

17. Jag inbjudes till Blefusku.

Det dröjde inte länge, förrän sändebud anlände från kejsaren i Blefusku för att underhandla om fred. De villkor, som man erbjöd, var så fördelaktiga, att kejsaren utan vidare kunde antaga dem.

När freden var sluten, fick jag till min stora förvåning besök av sändebuden från Blefusku.

De hade nämligen hört, hur ädelt och djärvt jag uppträtt emot kejsarens planer att underkuva deras land, och de kom nu för att tacka mig. De sade mig många artigheter över mitt ädelmod, min besinning och min tapperhet och inbjöd mig att så snart som möjligt göra ett besök i Blefusku. Ty deras kejsare längtade, sade de, mycket efter att se mig och få njuta av ett samtal med mig.

Sedan vi talat en stund med varandra, bad de mig

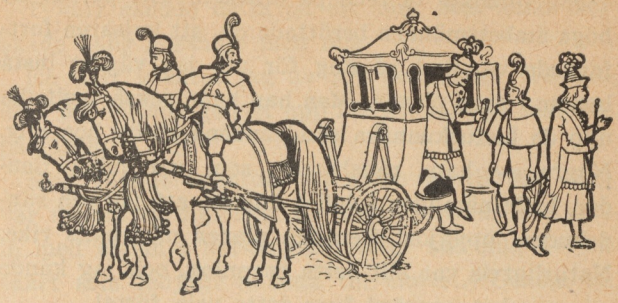

visa dem några prov på min utomordentliga styrka. Jag gjorde som man bad. Jag bröt sönder en mängd järnstänger och ekbjälkar, lekte med stora klippblock, som om de varit bollar, tog lilleputtar och blefuskuaner på skuldrorna och i händerna och dansade omkring med dem. Med ett ord, jag gjorde allt vad jag kunde för att roa mina gäster.

När sändebuden tog avsked, tackade de uppriktigt för de angenäma timmar de tillbragt i mitt sällskap. På deras upprepade inbjudningar att besöka fursten i Blefusku lovade jag att inte återvända till mitt fädernesland, innan jag gjort ett besök hos dem. Därmed tycktes de vara nöjda.

Nästa gång jag träffade kejsaren i Lilleputt, uttryckte jag för honom min önskan att besöka hovet i Blefusku och bad honom om tillstånd härtill. Kejsaren gav mig sin tillåtelse men med så tydlig köld, att jag genast märkte, att han var mycket onådigt stämd mot mig.

Jag försökte ta reda på orsaken. Ett par av de höga ämbetsmännen berättade då, att kejsaren fortfarande var ond på mig för att jag vägrat bistå honom i hans planer. Men han hade också tagit illa upp de blefuskuanska sändebudens besök hos mig. Några av hans rådsherrar, som var mina fiender, hade nämligen inbillat honom, att jag och sändebuden uppgjort fientliga planer mot hans rike. Naturligtvis var allt detta osanning, och jag kände mig mycket upprörd över detta usla förtal.

Jag glömde omtala, att mitt samtal med blefuskuanerna måste föras med tolk, ty de båda folkens språk är så olika varandra som franska är olikt engelska.

---

18. Hur jag släckte eldsvådan i kejserliga slottet.

För att bli fri ur fångenskapen hade jag förbundit mig att uppfylla vissa villkor, som var ganska förnedrande. Nu, när jag genom mina hjältedåd blivit utnämnd till greve, var det inte längre tal om dessa villkor, utan jag behandlades ej blott av kejsaren utan också av de förnäma herrarna såsom min rang krävde. Desto villigare var jag att lämna hjälp, när det behövdes, och jag fick snart tillfälle att visa kejsaren min goda vilja.

Tyvärr skedde detta på ett sätt, som ännu mer ökade hans missnöje med mig.

En natt väcktes jag av rop och buller vid min dörr och rusade genast upp för att se, vad som var på färde.

Man ropade utanför, att elden brutit lös. Jag var nästan färdigklädd, då några hovmän störtade in med andan i halsen och ivrigt bad mig att så snart som möjligt komma till slottet. Genom en kammarjungfrus slarv hade elden kommit lös, och palatset stod nu i lågor. Jag slängde tröja och hatt på mig, och i nästa ögonblick var jag på väg till slottet.

Månen lyste klart, och det var därför lätt för mig att finna vägen. Jag klev över stadsmuren. Till all lycka hade kejsaren befallt stadsborna att utrymma huvudgatorna för min skull, och jag lyckades därför komma till slottet utan att trampa ihjäl någon. Jag fann nu, att den flygelbyggnad, där kejsarinnan hade sin bostad, stod i ljusan låga.

En mängd lilleputtar var vid min ankomst sysselsatta med att resa upp stegar mot murarna och bära fram vatten i ämbar, som inte var större än fingerborgar. Trots deras bemödanden grep elden omkring sig. Som det var långt till vatten, hade man svårt att bekämpa elden. Till all olycka började stormen rasa, och lågorna flammade upp med större våldsamhet.

Hade jag haft på mig min rock, skulle jag ha

kunnat kväva elden genom att helt enkelt kasta den över palatset. Men tyvärr hade jag bara på mig min tröja.

Nu var goda råd dyra. Jag visste först verkligen inte, hur jag skulle bära mig åt för att kunna rädda slottet med alla dess dyrbarheter. Lågorna grep mer och mer omkring sig, gnistor flög åt alla håll som ett eldregn. Allt tycktes förlorat.

Då fick jag ett infall. Jag erinrade mig, att utanför stadsmuren fanns en väldig behållare, där slaskvattnet från staden rann ut. Jag visste också, att den nu var full ända till brädden. Som intet rent vatten fanns i närheten och faran för varje ögonblick blev allt större, fattade jag raskt mitt beslut och skyndade dit.

Då jag inte hade något ämbar eller kärl till hands, grep jag min hatt och fyllde den med slaskvatten. Därefter ilade jag tillbaka till det brinnande slottet. Med stor skicklighet och beräkning hällde jag ut vattnet, där elden var som starkast, och hade inom några få minuter släckt branden. Jag gladde mig mycket åt att ha räddat slottet från undergång.

Efter väl förrättat arbete begav jag mig tillbaka till mitt hem utan att först ha lyckönskat kejsaren till slottets underbara räddning. Jag misstänkte nämligen, att han kanske skulle ta illa upp, att jag använt det smutsiga och stinkande vattnet att släcka med.

Dagen därpå underrättade man mig emellertid,

att kejsaren med tacksamhet erkände det nit jag visat under eldsvådan och att han tillskrev mig slottets räddning.

Men snart trängde andra rykten till mitt öra.

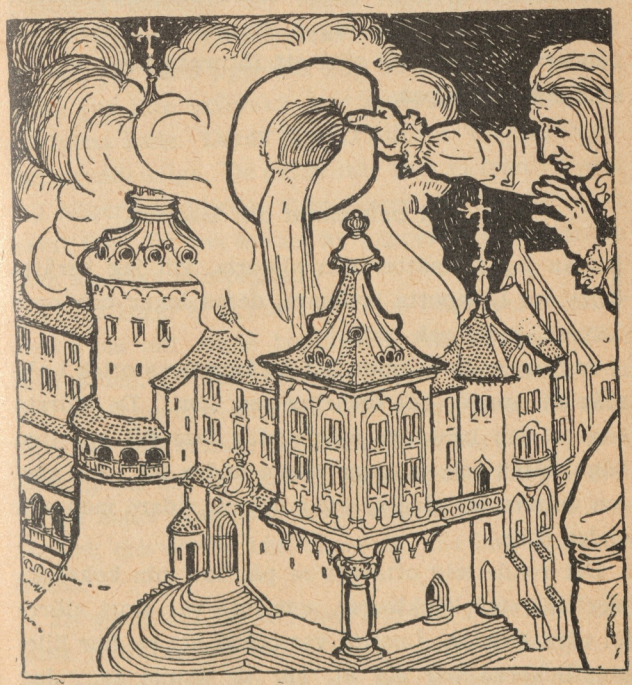

Man sade mig, att kejsarinnan blivit mycket förbittrad över att jag smutsat ner hennes våning med slaskvatten, och att hon beslutat att aldrig mer bo där. Hon kunde inte förlåta mig, att jag besudlat

hennes slott, och hon betraktade det som en stor skymf, som hon måste hämnas.

Mina bemödanden inbringade mig således föga tacksamhet utan i stället oförsonligt hat. Jag bekymrade mig dock inte vidare om kejsarinnans vrede utan motsåg lugnt framtiden. Emellertid funderade jag på ett sätt att försvara mig, om jag skulle bli angripen.

---

19. Ett och annat om Lilleputt.

Innan jag fortsätter min historia, vill jag berätta lite om Lilleputts invånare, deras lagar och uppfostran, seder och bruk.

Jag har redan nämnt, att invånarnas storlek i allmänhet uppgår till omkring sex tum. De största oxarna och hästarna är ungefär fem till sju tum höga, fåren och kalvarna något under två tum, gässen mindre än våra sparvar och så vidare med alla andra djur.

Det roade mig ofta att se på, hur min kokerska plockade små kycklingar, som inte var stort större än våra humlor. Lustigt var också att se, hur lilleputtflickorna bar sig åt, när de skulle sy. Jag förmådde varken upptäcka tråd eller nål, så små var dessa föremål, men jag såg av rörelserna, när en sömmerska trädde tråden på synålen.

De högsta träd i Lilleputt, kanske hundratals år

gamla, höjer sig inte längre över marken än sju fot, så att jag utan svårighet kunde nå topparna genom att bara lyfta handen. Alla buskar och plantor står i förhållande härtill. Blommor, som lilleputtarna berömde för deras fägring och storlek, kunde jag inte ens upptäcka.

Som jag bara uppehöll mig en kort tid i landet, hann jag inte utforska, hur stora kunskaper lilleputtarna hade. Deras sätt att skriva verkade mycket egendomligt. De skrev inte som vi från vänster till höger, inte heller från höger till vänster utan snett från det ena hörnet av papperet till det andra som slarviga skolpojkar.

Deras lagar är mycket stränga. I synnerhet gäller detta om allt slags bedrägeri, som de bestraffar med döden. De påstår nämligen, att man kan skydda sig mot tjuvar genom lås och reglar, men att man inte ens med största vaksamhet kan skydda sig mot bedragares list och knep. Men varken handel eller något slags yrke kan bestå utan ärlighet och redbarhet, och därför bör, anser de, alla bedragare utrotas.

En gång bad jag kejsaren om nåd för en betjänt, som bedragit sin herre på en summa pengar. I min enfald anmärkte jag, att denna förbrytelse ändå inte var så svår, att man borde bestraffa den med döden. Ett par års fängelse vore väl alldeles tillräckligt.

Kejsaren betraktade mig häpen och frågade, hur

någon kunde förlåta en sådan trolöshet. Det ansågs i stället som det mest avskyvärda och oförlåtliga. Man kunde slå ihjäl en person i ögonblickets uppbrusning, men en oredlighet, ett hemligt bedrägeri, som man utförde med överläggning och kallt blod, bevisade ett genomgående fördärv.

Jag teg och rodnade, ty jag gav i mitt hjärta kejsaren rätt, fast jag inte ville tillstå det. Betjänten hängdes utan att man brydde sig det minsta om mina förböner.

Lilleputtarna uppfostrar sina barn med stor stränghet, ungefär på samma sätt, som det spartanska folket i det gamla Grekland uppfostrade sina. Barnen härdas från tidigaste år mot köld och hetta, och man inskärper hos dem dygderna rättvisa, tapperhet, anspråkslöshet, mildhet och gudsfruktan. Man ger dem enkel men närande mat och övar dem inte blott i vetenskaper utan i allehanda idrotter, såsom simning, ridning och fäktning. Därav kommer det sig, att man sällan ser några sjuklingar och att läkaryrket där i landet inte är vidare lönande.

---

20. Jag får nya kläder.

Sedan jag nu berättat så mycket om lilleputtarna, måste jag väl tala lite om mig själv och mitt levnadssätt.

Jag hade med tiden inrättat det ganska bekvämt åt mig i mitt tempel. Efter många ansträngningar hade jag lyckats snickra ihop en stol och ett bord av de största träd, som fanns i de kejserliga parkerna. Det var ingen lätt sak, om man tänker på, att jag intè hade några lämpliga verktyg, och att lilleputtarnas inte kunde vara mig till stor nytta. Med tålamod och flit kommer man emellertid fram här i världen och övervinner de största svårigheter. Både stolen och bordet blev mycket bra och fullt användbara.

För att förse mig med skjortor, borddukar och annat linne hade kejsaren skickat mig tvåhundra av sina skickligaste sömmerskor, som måste arbeta dag och natt. De använde det grövsta lärft, som kunde anskaffas, men ändå måste de sy tillsammans ett tre- till fyrfalt lager av linne. Ty den allra starkaste sorten var inte stort tjockare än tunt flor i Europa.

När sömmerskorna skulle ta mått på mig, måste jag lägga mig raklång på marken. Därpå ställde sig en av dem på min hals och en annan på mitt knä. I händerna höll de en lina, som sedan mättes upp av en tredje sömmerska. Alnen, som hon mätte med, var ungefär en tum lång.

Då de slutat denna mätning, bad de mig sträcka ut min tumme och mätte dess tjocklek med ett litet band. Därpå neg de helt näpet och började strax sitt arbete.

När jag uttryckte min förvåning över att de inte tog något mått kring midjan, svarade de, att det inte behövdes. Det var alldeles nog, att de kände till måttet på min tumme. Då kunde de sedan räkna ut, hur mycket jag mätte kring livet. Sedermera övertygade jag mig om riktigheten av deras uppgifter. Och jag beundrade mycket de små människornas skicklighet i räkning, där de var långt före oss européer.

Min rock hade under tiden blivit mycket blanksliten och var nu full med hål, så jag riktigt skämdes att bära den. En dag kom trehundra skräddare till mig och bad mig falla på knä för dem. Jag

trodde först, att de ville driva gäck med mig, tittade därför barskt på dem och tänkte läxa upp dem duktigt. Den äldste av dem märkte min förargelse, och innan jag hann säga något, upplyste han mig om, att de bara ville ta mått på mig till en kostym kläder, och att det därför var alldeles nödvändigt, att jag föll på knä. Efter denna förklaring uppfyllde jag utan tvekan deras önskan.

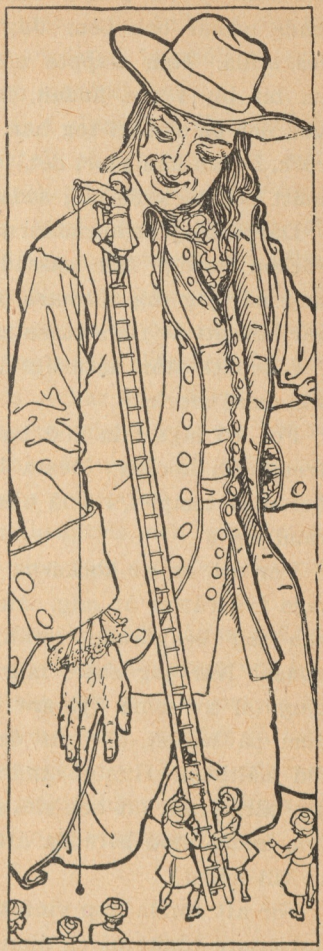

Nu släpade man fram en lång stege och reste den mot min kropp. Den räckte ända till hakan, och den äldste mästaren steg upp på den. Han var mycket ängslig och bad mig bevekande att för all del inte göra någon

rörelse, ty då skulle han ramla ner och bryta både armar och ben. Jag höll mig därför alldeles stilla. Han släppte ner en lina, försedd med en bit bly i ena ändan, från min krage till golvet, och på så sätt tog han mått av längden på min rock. Sedan han gjort det, tog han ytterligare några mått och tackade mig sedan för mitt tålamod.

Därpå började skräddarna sy och hade snart fått rocken färdig. Den passade mig alldeles utmärkt, men när jag såg närmare på den, fann jag, att den var hopsatt av flera tusen små lappar. Tygets bredd i Lilleputt står naturligtvis i förhållande till invånarnas storlek.

För att laga min mat hade kejsaren skickat mig trehundra kockar. Dessa hade sitt kvarter i närheten av templet, i små hus, där de bodde med sina familjer.

Var och en av kockarna var skyldig att dagligen laga två rätter åt mig. Maten smakade alltid bra, och jag beundrade verkligen lilleputtarnas kokkonst. När jag satte mig till bords, tog jag ett tjugutal av mina tjänare i handen och lyfte upp dem på bordet, för att de skulle passa upp mig vid måltiden. Hundra andra höll sig på golvet för att bära fram fat och skålar och rulla fram vinfaten, andra stod beredda att föra mina befallningar ut till köket.

För att forsla upp vinfaten på bordet hade mina uppassare tänkt ut en sinnrik uppfinning. De his-

sade nämligen upp dem med linor ungefär på samma sätt som vi brukar hissa upp ämbaret ur en brunn. Vart och ett av vinfaten innehöll en god klunk och varje karott en munfull mat.

Köttet av deras djur är i allmänhet förträffligt. Fårköttet är kanske inte fullt så bra som vårt, men så är i stället oxköttet mycket bättre. Jag har farit vida omkring i världen, men ingenstans har jag smakat så saftiga och läckra oxstekar som i Lilleputt. Invånarna där förstår sig i synnerhet på att göda kreaturen. En dag fick jag en oxstek, som var så stor och präktig, att jag måste skära sönder den i tre bitar. Men så stora stekar är sällsynta. Vad benen beträffar, brydde jag mig aldrig om att ta dem ur köttet, för de var så tunna och möra, att man mycket väl kunde äta dem också.

Mina tjänare stod naturligtvis och gapade av förvåning, när de såg, hur jag slukade stekarna med ben och allt.

För resten skulle jag kanske haft någon svårighet att tugga sönder de grövsta kotorna, om inte mina tänder varit så friska och starka som de är. Vad beträffar gås- och hönssteken var den så mör, att jag inte ens behövde tugga den. Jag kunde med lätthet ta ett trettiotal stekta höns på gaffeln på en gång och sluka dem utan ringaste besvär.

---

21. Kejsaren häpnar över min aptit.

Kejsaren, som ofta hört talas om min jätteaptit, fick en dag lust att se mig äta. Just när jag satt mig till bords, kom han åkande i sin granna praktvagn, åtföljd av en stor skara hovfolk. Jag ämnade resa mig från bordet för att buga mig för hans majestät, men kejsaren ropade åt mig att lugnt fortsätta med min måltid, ty han hade just kommit för att se på.

När jag hörde det, föresatte jag mig att äta riktigt duktigt och sluka så mycket jag kunde på en gång, ty jag ville gärna skaffa kejsaren detta lilla nöje. För att han skulle kunna se mig bättre, lyfte jag upp hans vagn med hästar och allt på bordet. Sedan kejsaren och jag växlat några vänliga ord till hälsning, började jag måltiden. Det knastrade och knakade, när jag tuggade de stora stekarna, och höns, gäss och ankor försvann i min mun tillika med varjehanda sorters fiskar och annan mat.

Kejsaren gjorde stora ögon, när han såg, vilken förödelse jag anställde bland karotterna, skålarna och faten, och skakade emellanåt betänksamt på huvudet. Finansministern, som var en av mina värsta fiender, begagnade sig naturligtvis av tillfället för att söka skada mig. Han viskade i sin herres öra, att landet omöjligt i längden kunde stå ut med att föda ett så glupskt vidunder. Jag skulle utarma landet genom min aptit, påstod han, och invånarna

skulle dö av svält. Kejsaren, som nu hade tillfälle att på nära håll se den förödelse jag anstiftade bland matvarorna, tycktes uppmärksamt

lyssna till ministerns klagovisa och gjorde mycket sura miner. I synnerhet blev han mörk i hågen, när han hörde, att mitt underhåll redan kostat flera miljoner. Jag förstod, att ministern

viskade till honom, att det var rådligast göra sig av med mig.

Kejsaren dolde emellertid sina tankar. När han tog avsked av mig, hade han åter sin vanliga vänliga min och räckte mig nådigt handen. Men jag beredde mig på obehag.

---

22. Sammansvärjningen.

Nu måste jag berätta om den fruktansvärda sammansvärjning, som man sedan ett par månader planlade mot mig.

Som läsaren kan förstå, passade jag med min ärliga enfald och öppenhjärtighet inte alls till hovman. Jag insåg det själv, och det föll mig därför aldrig in att besöka hovets baler och festligheter, fast jag som greve alltid mottog artiga inbjudningar till dem. Jag kände på mig, att jag inte passade i så fint sällskap. Förresten kunde jag ju omöjligen, med min väldiga kroppshydda, bjuda upp en lilleputthovdam till vals eller deltaga i andra sällskapsnöjen bland dessa småttingar.

Då jag sålunda inte lade mig i hovets affärer, trodde jag, att jag också skulle slippa hovets ränker och förtal. Jag misstog mig emellertid, och innan jag visste ordet av, hängde svarta ovädersmoln över mitt huvud.

En natt, när jag låg i min sötaste sömn, väcktes

jag av en knackning på dörren. Då jag öppnade, fann jag utanför en av hovets herrar, som jag en gång varit i tillfälle att göra en viktig tjänst. Han bad mig med hemlighetsfull min om ett samtal.

Jag förde honom in i mitt rum och stängde dörren väl. Därpå lyfte jag upp honom på bordet framför mig. Den lille mannen verkade mycket förskrämd och upprörd och såg sig ängsligt omkring i rummet, som om han varit rädd, att någon lyssnade. Jag försäkrade, att ingen annan var närvarande.

Eftersom han var så bekymrad, frågade jag, om någon olycka hänt honom, och om jag i så fall kunde göra honom en tjänst eller vara honom till någon hjälp.

— Ack, svarade han, det är inte mej det är frågan om. Det är för er skull jag har smugit mej hit mitt i natten. Min käre vän, jag ber er att med lugn höra på, ty det gäller ert liv.

Ni ska nämligen veta, fortsatte han, att man på sista tiden flera gånger sysselsatt sej med er i rådet. Kejsaren har för ett par dagar sedan fattat sitt oåterkalleliga beslut. Ni vet, att rikets amiral allt sedan er ankomst hyst ett glödande hat till er. Hans hat har blivit ännu bittrare, sedan ni genom ert hjältedåd i kriget mot Blefusku alldeles ställt honom själv i skuggan. Han och finansministern, som är lika fientligt stämd mot er, jämte några andra herrar bland era ovänner har riktat en förfärlig anklagelse mot er. De beskyller er för högförräderi.

Denna underrättelse var så oväntad, och jag kände mig så oskyldig, att jag höll på att avbryta min vän. Men han vinkade åt mig med sin lilla hand och fortfor:

— Jag vet, vad ni vill säja, och vid kejsarens hov finns ingen, som är mer övertygad om er oskuld än jag. Annars skulle jag aldrig kommit hit. Men er oskuld kan inte hjälpa er stort, så länge ni har så mäktiga fiender vid hovet. Hör därför lugnt på, vad jag vidare har att säja!

Jag var verkligen mycket nyfiken att få höra, vad han visste, och lyssnade därför med spänd uppmärksamhet.

Han fortsatte med något dämpad röst:

— Genom mina förbindelser har jag lyckats få en avskrift av anklagelseskriften mot er, och av ren tacksamhet ämnar jag meddela er den, fast jag väl vet, att mitt huvud skulle falla för bilan, om man fick nys om mitt besök. Hör på, hur den lyder!

Han drog fram en pappersrulle ur fickan, vecklade försiktigt upp den och började läsa:

1. En gammal lag i vårt heliga rike Lilleputt förbjuder vid dödsstraff en var att slå ut något slags orenlighet inom det kejserliga palatsets område. Denna lag har det stora människovidundret på det skändligaste överträtt, i det han tagit sig före att vid eldsvådan i det kejserliga palatset övergjuta detta med smutsvattnet från slaskbehållaren utanför staden. Genom detta brott har han gjort sig skyldig till döden,

och vi yrka på, att straffet med det snaraste må gå i verkställighet.

2. Då den stora människan, tack vare sin jättelika växt och övermänskliga styrka lyckats bemäktiga sig blefuskuanernas krigsflotta och överlämna den i Eders majestäts händer, vägrade han först, trots Er kejserliga befallning, att även taga handels- och transportfartygen. Till sist gav han visserligen efter, men när det senare blev fråga om att erövra Blefusku, vägrade han bestämt sin medverkan under den tomma förevändningen, att det stred mot hans samvete att bringa ett fritt och ädelt folk i slaveri. Då den stora människan således gjort sig skyldig till uppenbar olydnad mot vår nådige kejsare, yrka vi på, att han måtte straffas till livet.

3. Den stora människan är ytterligare misstänkt för högförräderi, emedan han mottagit främmande sändebud och visat dem stor vänlighet och uppmärksamhet. Misstanken måste bli så mycket starkare, då man besinnar, att dessa sändebud voro från ett land, som strax förut varit invecklat i krig med Eders majestät. Genom sin begäran att få besöka kejsaren av Blefusku har den stora människan visat, att han umgås med planer att förråda och fördärva vårt land. Även för dessa förbrytelser bör han straffas med döden.

— Jag kan säja er, fortsatte min vän, att hans majestät kejsaren under dessa förhandlingar flera gånger visade, att han inte glömt de tjänster ni gjort honom. Gent emot era fiender sökte han framställa era förseelser i mildare dager. Finansministern och riksamiralen yrkade på att man skulle bringa er om livet på det mest pinsamma och skymf-

liga sätt. De föreslog, att man nattetid skulle sätta eld på detta hus och sedan skjuta på er med förgiftade pilar. Tjugutusen man av kejsarens bästa trupper skulle för detta ändamål omringa templet. Eller också kunde man låta era tjänare stryka ett slags farligt gift på era skjortor och lakan. Härigenom skulle ert kött frätas upp, och ni skulle till sist dö i de rysligaste kval. Detta förslag tyckte man vara det bästa, och de flesta av rådsherrarna röstade för det. Men kejsaren ville inte ge sitt samtycke. Han stod fast vid sin mening, att man om möjligt borde visa er mildhet och nåd.

Kejsaren uppmanade nu utrikesministern Reldresol — som ju är en av era trognaste vänner — att säja sin mening. Detta gjorde han också, och naturligtvis talade han till er förmån. Han medgav, att era förseelser var stora, men de var dock inte större, än att man borde visa nåd. Kejsarens mildhet var med rätta berömd i hela landet, och här var nu ett tillfälle att ge ytterligare prov på den. Själv hyste han, sade han vidare, stor vänskap för er, och denna vänskap ville han inte dölja nu, då ert liv var i fara. I betraktande av de stora tjänster ni gjort landet borde man inte tillgripa ett så hårt straff som döden. Det var alldeles nog, om man stack ut era ögon och sålunda gjorde er blind. Ni skulle då inte vara farlig för landet men genom era kroppskrafter fortfarande kunna göra kejsaren och riket värdefulla tjänster.

Detta förslag mottogs med allmän förargelse av hela församlingen. Amiralen kunde inte lägga band på sitt lynne utan rusade ursinnig upp och frågade,

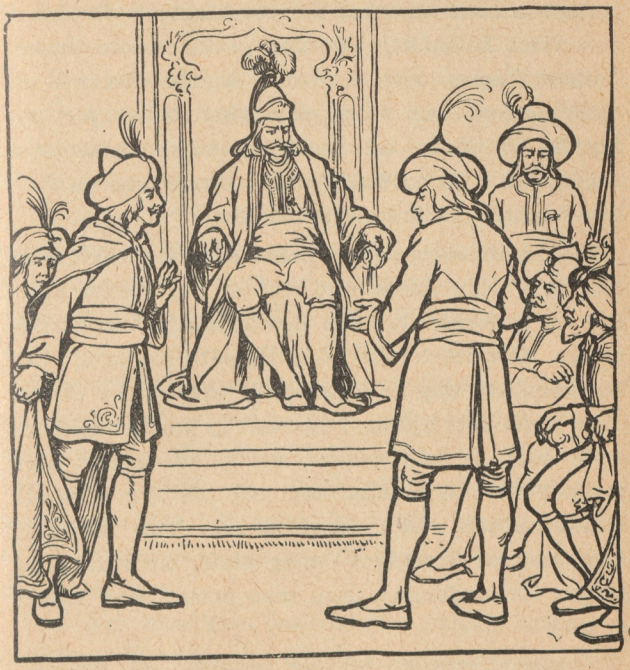

hur utrikesministern kunde försvara en förrädares liv. Den stora människan hade skamligen smutsat ner det kejserliga palatset. Hur kunde man försvara något sådant? Vad hindrade honom från att upprepa detta tilltag, ja, att dränka hela lilleputtar-

nas huvudstad i slaskvatten? Man skulle just kunna tro honom om det. En person, som vägrade att lyda kejsarens befallningar, var i stånd till allt. Och hade han inte mottagit sändebuden från Blefusku? Naturligtvis hade han med dem överlagt om förräderi mot riket Lilleputt. Det var ju klart som dagen. Talaren begrep inte, hur man kunde försvara en dylik person. Den stora människan hade gjort sej skyldig till döden, och straffet borde så snart som möjligt gå i fullbordan. Annars kunde man en vacker dag dyrt få ångra sin mildhet.

Finansministern var av precis samma mening som amiralen. Han visade med siffror, hur rysligt mycket ert underhåll kostade den kejserliga skattkammaren. Om det fortfor på detta sätt, skulle ni bokstavligen äta upp hela Lilleputt. Att sticka ut era ögon skulle inte hjälpa, tvärtom. Ty finansministern hade hört av lantbrukare, att blinda hönor äter mycket mer än sådana, som har sin syn i behåll. Eftersom hela rådet, lika väl som hans majestät kejsaren, var övertygat om er skuld, behövdes inga längre förhandlingar, utan man beslöt utan vidare er död.

Kejsaren yttrade, att det tycktes vara församlingens mening, att blindhet skulle vara ett allt för lindrigt straff. Å andra sidan tycktes förslagen att bringa er om livet alldeles för grymma. Kunde man inte tänka ut ett lindrigare dödssätt? Ty monar-

kens mildhet upprördes av de plågsamma dödssätt som föreslagits.

Detta kejsarens yttrande gav er vän utrikesministern en idé. Han begärde ordet och utvecklade ett nytt förslag med anledning av finansministerns yttrande om de stora kostnader ni förorsakade landet. Man kunde ju, sade han, så småningom knappa in på era matportioner och ge er allt mindre föda för var dag. På så sätt skulle ni till sist bli svag och kraftlös och dö. Man behövde då inte heller frukta så mycket för stanken av ert lik, ty er kroppshydda skulle betydligt smälta ihop, och när ni dog, skulle inte återstå stort mer än skinn och ben. Man kunde då forsla ert skelett till riksmuseet att förvaras som ett minne av ert besök i Lilleputt.

Ministerns förslag mottogs med allmänt gillande, och rådet beslöt att sätta det i verkställighet. Troligen har er gode vän hittat på det för att under tiden kunna rädda er. Emellertid beslöt man, att denna plan tills vidare skulle hållas hemlig. Men man kommer att sticka ut era ögon en av de närmaste dagarna.

Man har nämligen beslutat att skicka utrikesministern till er för att meddela er domen och fullborda straffet. Han kommer helt säkert att framhålla den stora nåd, som kejsaren och rådet bevisar er genom att bara beröva er synen i stället för att straffa er till livet. Tjugu av kejsarens skickligaste läkare kommer att verkställa operationen.

De ska uppmana er att lägga er raklång på marken, varefter de ämnar sticka ut ögonen med skarpa pilar, som man särskilt gjort i ordning för detta ändamål.

Nu har jag berättat allt och lämnar åt er själv att fundera ut ett sätt att rädda er. Jag kan inte göra mer. Nu måste jag åter smyga mej bort, lika hemligt, som jag kommit, ty får man nys om, att jag varit här, är min sista stund slagen. Farväl, o stora människa, måtte försynen bevara er för alla faror!

Med dessa ord tog min lille vän hjärtligt avsked och smög sig bort i nattens mörker, lika försiktigt som han kommit.

---

23. Jag lämnar Lilleputt utan avsked.

När jag blev ensam, började jag grubbla över min belägenhet. Man kan lätt föreställa sig, att det inte var några glada tankar, som rörde sig i min själ. Att bli berövad min syn skulle vara det värsta, som kunde hända mig. I så fall skulle jag på nåd och onåd vara lämnad i lilleputtarnas våld och hade ingen utsikt att någonsin få återvända

till mitt fosterland och till mina kära anhöriga. Jag skulle för min korta återstående livstid få stanna i Lilleputt som slav, utsatt för alla möjliga förödmjukelser. Denna tanke gjorde mig både nedslagen och förargad. Jag tänkte på alla de tjänster jag gjort lilleputtarna, hur jag roat dem genom min styrka, hur jag med tålamod burit deras näsvishet och deras pockande fordringar, räddat deras stad från eldsvåda, erövrat deras fienders flotta, ja på alla sätt varit dem till hjälp utan att tillfoga dem minsta skada. Och till tack för detta skulle man nu sticka ut mina ögon och sedan låta mig omkomma av svält. Den enda heder man ämnade bevisa mig var att bevara mitt skelett i museet, men den äran kunde jag gärna undvara.

Ju mer jag grubblade över alltihop, dess mer förargad blev jag. Först funderade jag på att bemöta anklagelserna och vädja till kejsarens rättvisa. Helt säkert skulle han inse det orätta i domen, om jag bara med tillräcklig vältalighet uppträdde till mitt försvar. Men jag uppgav snart denna tanke. Ty jag insåg, att inte ens det mest glänsande försvarstal och den fullkomligaste oskuld skulle skydda mig mot mina fienders list och ränker.

Jag övervägde därpå, om jag inte borde sätta mig till motvärn och möta våld med våld. Det skulle inte vara svårt att försvara mig mot hela Lilleputts samlade folkmängd. Jag behövde bara slunga några stora stenar mot huvudstaden för att förstöra den i

grund. Eller också kunde jag ju spola bort dess invånare med slaskvatten. Tog jag sedan en timmerstock i min hand och använde som klubba, skulle jag lätt driva tusentals lilleputtar på flykten. För deras pilar behövde jag inte vara rädd; jag kunde skydda ögonen med mina glasögon. Jag var nästan hågad att sätta denna plan i verket och börja ett litet krig med kejsarriket Lilleputt, då jag erinrade mig det löfte jag avlagt att aldrig under några förhållanden uppträda fientligt mot kejsaren och hans land. Detta löfte ville jag inte bryta. Jag funderade därför på andra möjligheter och fann snart ett sätt att dra mig ur klämman utan löftesbrott eller blodsutgjutelse.

Jag hade ju fått hans majestäts uttryckliga tillstånd att besöka Blefusku. När ett par dagar gått, sände jag därför ett brev till kejserliga hovet, där jag meddelade, att jag morgonen därpå tänkte göra ett besök i Blefusku. Utan att bekymra mig om svar begav jag mig på utsatt tid till kusten, där lilleputtarnas flotta låg förankrad. Jag tog ett stort krigsfartyg, band en kabel vid dess bog, lade mina kläder och andra tillhörigheter i skeppet och vadade så i väg mot Blefuskus strand, dragande fartyget efter mig. När jag kom till den största hamnstaden i kejsarriket Blefusku, mottogs jag med stort jubel av en väldig folkmassa. Kejsaren hade sänt två vägvisare för att föra mig till rikets huvudstad, som också bär namnet Blefusku. Jag lyf-

te dem upp i min hand, och efter deras anvisningar styrde jag mina steg mot huvudstaden. Jag nådde den inom en timme och möttes framför dess murar av sändebud, som meddelade mig, att kejsaren med hela sitt hov genast skulle komma för att hälsa mig välkommen. Det dröjde inte länge, innan en väldig skara av åkande och ridan-

de kom emot mig. Bland dem befann sig också kejsaren. När han steg ur sin förgyllda vagn, lade jag mig vördnadsfullt ner på jorden för att kunna kyssa hans hand. Jag sade honom, att jag infunnit mig på grund av hans vänliga inbjudan och att det gladde mig att få skåda en så mäktig monark.

Kejsaren svarade högst nådigt och bad mig vara välkommen till Blefusku. Han hade alltid längtat att få se den stora människan, om vilken ryktet haft att berätta så mycket. Sedan han med stort intresse en stund tagit mig i beskådande, lämnade han mig, nådigt nickande, med löfte att för framtiden ta mig i sitt beskydd.

Jag hade under vårt möte ingenting sagt om anledningen, varför jag lämnat Lilleputt. Ty min dom hade ännu inte blivit offentliggjord, och jag antog, att man i Blefusku inte kände till den. Tills vidare ansåg jag därför bäst att låtsa, som om jag inte visste om Lilleputts stora otacksamhet. Men jag tänkte med ett visst nöje på, vilka häpna miner mina fiender där skulle göra, när de fann, att jag satt mig i säkerhet.

Av blefuskuanerna rönte jag stor välvilja. De skickade mig en väldig mängd mat och dryckesvaror och försåg mig med tillräcklig betjäning för att uppfylla mina önskningar. Det enda otrevliga var, att man inte kunnat finna någon lämplig bostad åt mig. Jag måste därför ligga på bara marken och skydda mig mot köld och regn, så gott jag kunde.

24. Lilleputtarnas vanmäktiga vrede.

Under första tiden i Blefusku hördes ingenting från hovet i Lilleputt. Jag fick sedan veta, att kejsaren inte anat, att jag fått reda på rådets beslut, och att han därför säkert väntade, att jag snart skulle återkomma från mitt besök. Men sedan han länge väntat förgäves, började han misstänka både att jag fått nys om domen och att jag för att hämnas ämnade träda i tjänst hos kejsaren av Blefusku. Denna tanke satte skräck i såväl honom som hans rådgivare, och de fick ingen ro varken natt eller dag.

Slutligen beslöt man, att ett sändebud skulle avresa till Blefusku, medförande en avskrift av den över mig fällda domen och med uppdrag att anmoda kejsaren att så snart som möjligt sända mig tillbaka.

Sändebudet inträffade en vacker dag i huvudstaden och mottogs av kejsaren av Blefusku. I ett långt tal framhöll han mina fruktansvärda brott och kejsarens av Lilleputt stora nåd, som inte dömt mig till större straff än ögonens förlust. Samtidigt uppmanade han mig att genast återvända till Lilleputt. I annat fall skulle jag förlora min grevevärdighet och räknas för landsförrädare.

Om jag inte frivilligt följde denna uppmaning, fordrade kejsaren av Lilleputt, i den nyss avslutade fredens intresse, att kejsaren av Blefusku utlämnade mig bunden till händer och fötter. Jag kunde då

inte längre påräkna någon nåd, utan man skulle utkräva det allra strängaste straff.

Kejsaren av Blefusku utbad sig tre dagar för att överväga dessa fordringar och fatta sitt beslut.

Därpå tillkallade han sändebudet.

— Den mäktige kejsaren av Lilleputt, sade han, har behagat låta oss ta del av den dom, som han i sitt råd fällt över den stora människan, vilken för närvarande uppehåller sig i vårt rike. Vad beträffar rättvisan i denna dom tillåta vi oss naturligtvis intet omdöme. Hans majestät kejsaren av Lilleputt har vidare fordrat, att vi med det snaraste skola återsända nämnda stora människa bunden till händer och fötter. Denna fordran förefaller oss fullständigt outförbar, då det inte är antagligt, att den stora människan kommer att tillåta oss binda honom. Och om han gör motstånd, känna vi alltför väl hans styrka. Men vidare har den stora människan vid flera tillfällen, särskilt vid fredsslutet mellan vårt rike och Lilleputt, visat sig mycket välvilligt stämd mot oss, och vår tacksamhet förbjuder oss att tillfoga honom någon skada. Skulle nu kejsaren av Lilleputt nödvändigt vilja ha honom i sitt våld, torde det vara bäst, att han själv kommer hit med sin krigsmakt och hämtar honom. Men vi misstänka, att detta är lättare sagt än gjort, och vilja därför i all välmening avråda från ett sådant företag.

Med detta besked drog sändebudet åter till Lilleputt. Kejsaren av Blefusku meddelade mig själv sitt

svar, och jag kunde inte låta bli att skratta, när jag tänkte på, hur ursinnig kejsaren av Lilleputt och mina fiender där skulle bli. Men jag bekymrade mig inte längre om denna sak, ty jag hade nu, av en försynens skickelse, funnit ett medel att ta mig hem till mitt land igen.

---

25. Ett lyckligt fynd.

Strax innan sändebudet från Lilleputt kom till Blefusku, gick jag en morgonstund vid havsstranden försjunken i djupa tankar. Plötsligt gled mina blickar ut över vågorna. Jag upptäckte då en skeppsbåt på ungefär ett par tusen fots avstånd. Den flöt med kölen i vädret. Jublande kastade jag av mig skor och strumpor och vadade ut i havet. Men djupet hindrade mig att nalkas båten på närmare håll än några hundra fot, och jag ansåg det inte lönt att simma ut till den, då den under tiden kunde drivas långt bort av vågorna.

I största hast återvände jag därför till stranden och sprang, så fort jag kunde, till huvudstaden. Jag bad kejsaren att få tjugu av hans största skepp till mitt förfogande. Kejsaren beviljade genast min begäran, och flottan avseglade ögonblickligen till det ställe, där båten låg och drev. Själv begav jag mig

av till fots. När jag kom ner till stranden, fann jag, att båten av vågorna drivits allt närmare. Jag kunde nu urskilja den bättre. Tydligen hade den blivit bortspolad från något fartyg under storm och sedan flutit omkring på havet.

Jag vadade nu ut och simmade sedan, tills jag kom intill båten. Från fartygen, som seglat fram till den, räckte man mig trossar och linor, de grövsta man hade, jämte ankare och hakar. Jag fastgjorde dessa vid båten och kastade så upp linorna på fartygen, som seglade in mot stranden med båten på släp. Själv simmade jag bakom den och hjälpte till så gott jag kunde.

Det gick lyckligt att få in den på grunt vatten. När jag kände botten under mig, lät jag blefuskuanernas fartyg segla sin väg och släpade själv fram båten mot stranden. Men omkring fyrtio fot från land måste jag låta den ligga. Djupet tillät mig inte att släpa den närmare.

För att få båten på rätt köl måste jag invänta ebben, som skulle inträda om ett par timmar. Under tiden lät jag föra ner till stranden en stor mängd arbetare, försedda med alla behövliga verktyg och maskiner. Jag hade nämligen av kejsaren fått tillstånd att använda all den hjälp jag kunde behöva. När ebben kom, drog sig havet så långt tillbaka, att man kunde komma torrskodd alldeles intill båten. Jag skred nu till verket, och inte mindre än tvåtusen blefuskuaner hjälpte mig. De anbringade sina

hävstänger och lyftkranar, och efter stora ansträngningar lyckades vi slutligen få båten på sidan, så att jag närmare kunde undersöka den.

Till min glädje fann jag, att den bara lidit helt obetydliga skador. Den verkade något nött och skamfilad, men ingenting var krossat eller bräckt.

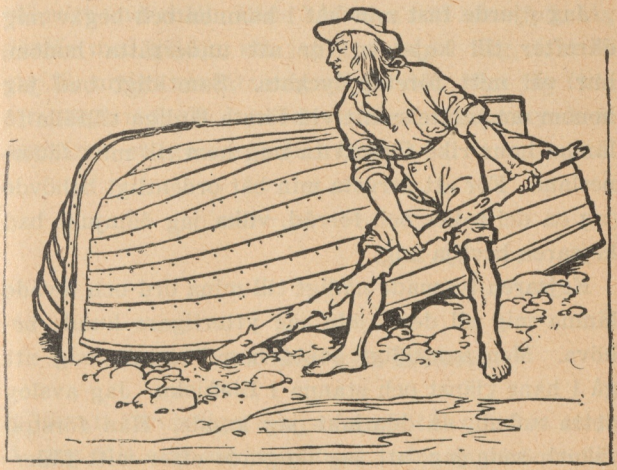

Några åror fanns inte, och mitt värsta huvudbry var, hur jag skulle kunna anskaffa sådana. Emellertid lyckades jag slöjda ett par något så när användbara åror av några timmerstockar, som jag fann liggande på stranden.

När flodtiden kom, försökte jag få båten på rätt köl. Det lyckades bättre och lättare än jag väntat

mig. Jag steg så i den, lade årorna i klykorna och rodde till Blefuskus hamnstad.

Där väntade mig en oerhörd människomassa, som erhållit underrättelse om nyheten. Människorna häpnade, när de såg, hur lätt och ledigt jag drev fram jättefartyget — som väl kunde rymma en fyratusen blefuskuanare.

Jag gjorde fast min båt i hamnen och begav mig därefter till kejsaren för att underrätta honom, hur väl mitt företag lyckats. Samtidigt bad jag honom om tillåtelse att vid första lägliga tillfälle få lämna hans rike för att ta mig hem till mitt fädernesland. För att utrusta min båt ordentligt behövde jag en del saker och förråd, vilka jag ödmjukt bad kejsaren bevilja mig.

Kejsaren lyssnade nådigt till mina ord och lovade lämna mig all den hjälp jag ytterligare kunde behöva. Men samtidigt sökte han övertala mig att gå i hans tjänst och stanna i Blefusku. Jag avslog detta anbud, så ödmjukt jag kunde. Han förstod säkert, sade jag, att jag längtade efter mitt fädernesland och mina anhöriga, som helt visst var mycket bekymrade över mitt öde.

Jag hade i Lilleputt fått alldeles nog av otacksamhet. Jag var rädd att även i Blefusku förr eller senare bli utsatt för avund och stämplingar vid hovet. Därför ansåg jag det förståndigast att ge mig av så snart som möjligt. Men naturligtvis yppade jag inte dessa tankar för kejsaren.

Senare fann jag, att min fruktan visst inte var ogrundad. Kejsaren blev ganska belåten över min vägran att träda i hans tjänst. Bland hovmännen rådde nämligen på vissa håll ett dolt agg mot mig. Man misstänkte, att jag ämnade stanna kvar och svinga mig upp till en hög maktställning. Dessutom fann man det bra dyrt att i längden anskaffa föda till mitt underhåll. Både kejsaren och hans folk såg därför med glädje, att jag gav mig i väg, fast de var för artiga att låta mig märka det. Men jag fick, som sagt, reda på, hur det var fatt, och påskyndade med ännu större iver min avresa.

---

26. Min avfärd från Blefusku.

För att förfärdiga ett par segel till min båt hade jag fått mig anvisade femhundra segelsömmare. De började sitt arbete under min ledning och fick ganska snart seglen färdiga. Dessa var sydda av tretton lager starkt linne, som lagts ovanpå varandra. Själv var jag sysselsatt med att förfärdiga det tågvirke, som behövdes. Som varje tåg snoddes ihop av tjugu till trettio av blefuskuanernas starkaste trossar, kan man förstå, att det var ett besvärligt arbete.

Något ankare hade jag inte, och ett sådant kunde blefuskuanerna med bästa vilja i världen inte hjälpa mig med. Slutligen måste jag nöja mig med en stor sten, som jag band fast vid ett tåg. Stenen var naturligtvis en mycket klen ersättning men ändå bättre än intet. Jag provade den och fann, att den var mer användbar än jag först trott.

Man lämnade mig vidare talgen efter trehundra kor för att smörja min båt, så att vattnet mindre lätt skulle kunna tränga in.

Värsta arbetet hade jag med att förfärdiga masten och rodret. Av några sammanbundna timmerstockar — utsedda bland de allra största i rikets skogar — lyckades jag få en tämligen hygglig mast, fast den naturligtvis inte blev på långt när så stark, som den borde ha varit. Även ett roder snickrade jag ihop, så gott jag kunde.

Efter en månads ansträngande arbete hade jag äntligen kommit så långt, att jag kunde ge mig av. Jag underrättade kejsaren härom, och han gav mig tillåtelse att avsegla. En vacker morgon, när vinden blåste från land, beslöt jag att företa resan. Jag begav mig till slottet för att ta avsked och tacka för den tid jag vistats i Blefusku. Kejsaren mottog mig med stor högtidlighet, omgiven av hela sitt hov och sitt rikes mäktigaste män. På förgyllda troner satt kejsaren och kejsarinnan och i halvkrets omkring dem deras anförvanter och rikets stormän. Det var en prakt, som nästan bländade mig. Jag

kastade mig ner för härskarens fötter och uttryckte, i ett väl övertänkt tal, den tacksamhet jag kände mot honom och hans folk, på samma gång som jag

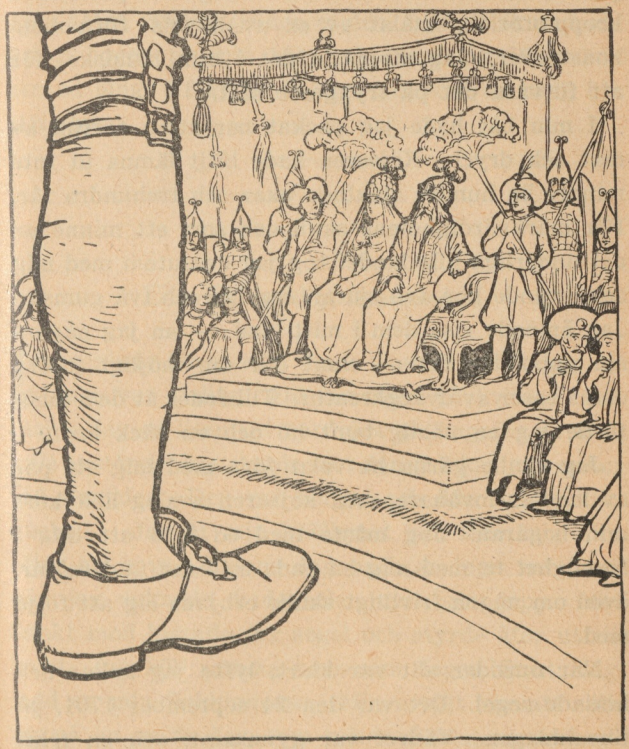

önskade honom stor lycka och välsignelse för framtiden.

Kejsaren upptog mitt avskedstal med synbar väl-

vilja. Han bevisade mig nåden att få kyssa sin och kejsarinnans hand. Därpå förärade han mig femtio små penningpungar, var och en fylld med guldmynt, samt överräckte åt mig sitt porträtt i kroppsstorlek, målat av en av hovets förnämsta konstnärer. Jag stoppade det i min handske, för att förvara det på tryggaste sätt.

I min båt hade jag packat ner stora förråd av mat och dryck. Kejsaren hade låtit lämna ut inte mindre än hundra slaktade oxar och trehundra får. För märkvärdighetens skull och som ett minne av det underliga lilla landet tog jag dessutom med mig sex levande kor, två tjurar, sex får och två gumsar. Jag ämnade visa dem i mitt land — om jag någonsin uppnådde det — samt där om möjligt införa dessa raser av dvärgkreatur. Till foder åt dem medförde jag en väldig bunt hö och en säck korn.

Jag skulle gärna ha velat föra med mig ett par av landets invånare, men kejsaren avslog helt kort min begäran. Jag måste med ed lova att inte i hemlighet ta med mig en enda av hans undersåtar, även om någon frivilligt skulle erbjuda sig att följa med.

När omsider allt var klart, lyfte jag ankar och hissade segel. Det var den 24 september 1701, på förmiddagen. Vädret var gynnsamt, och en frisk vind blåste.

En stor folkmassa hade samlat sig på stranden. När jag seglade ur hamnen och styrde kosan mot

det blånande havet, började mängden hojta och skrika och svänga sina näsdukar. Jag drog fram min näsduk — densamma, på vilken lilleputtarna utfört sina ryttarkonster — och viftade glatt till svar. Men vinden spände seglen, vattnet skummade kring bogen på min båt, och snart låg Blefuskus strand långt i fjärran bakom mig som en svag blå strimma.

---

27. Ett lyckligt återseende.

Jag seglade länge rakt fram i nordlig riktning, ty vinden var sydlig. Vid sex-tiden på kvällen upptäckte jag en liten ö i nordväst på ungefär en halv mils avstånd. Jag styrde mot den och kastade ankar vid stranden. Den var bergig och öde och tycktes obebodd. Jag åt min kvällsmat och lade mig därefter att sova i båten. Jag hade en lugn natt, och när jag vaknade, hade solen nyss gått upp. Med friskt mod hissade jag segel och styrde åter ut till havs. Jag höll samma kurs som dagen förut, vägledd av min fickkompass. Min avsikt var att söka uppnå en av de öar, som måste finnas nordost om Van Diemens land. Jag seglade hela denna dag utan att upptäcka vare sig land eller någon seglare. Natten kom. Jag fortsatte min färd och sov bara några

ögonblick då och då, ständigt spanande efter en utsikt till räddning.

Dagen därpå, då jag efter min beräkning befann mig på ett avstånd av ungefär tio mil från Blefusku, upptäckte jag plötsligt ett segel, styrande i sydostlig riktning. Jag ropade, så högt jag kunde, och viftade med min näsduk, men man tycktes inte se mig. Lyckligtvis mojnade vinden i detsamma, annars skulle fartyget säkert snart ha försvunnit bakom synranden. Nu lyckades jag i stället, genom att klokt begagna mig av mina segel, snart komma så nära, att man upptäckte mig. Man styrde ner mot mig och avlossade samtidigt en salva för att underrätta mig om, att man sett min båt och skulle komma till hjälp.

Jag kan knappt beskriva med vilken glädje jag såg skeppet nalkas. Äntligen, efter så många äventyr och faror, var jag räddad. Jag kunde nu hoppas få återse mitt fädernesland och alla mina kära.

Ännu större blev min fröjd, då jag av fartygets flagga såg, att det var ett engelskt skepp. När det kom i närheten av min båt, besvarades min hälsning på mitt eget modersmål. Man kastade ut en lina åt mig och halade båten intill skeppssidan. Jag stoppade, så hastigt jag kunde, mina kor och får i rockfickorna och äntrade därpå upp på däck. Matroserna betraktade mig häpna och överhopade mig med nyfikna frågor. Jag bad dem föra mig till skeppets kapten. Av honom fick jag veta, att

fartyget var på resa från Japan till Söderhavsöarna.

Kaptenen, herr John Biddle från Deptford, var en mycket vänlig man och en god sjöman. Bland matroserna fann jag till min glädje en gammal kamrat från en föregående resa vid namn Peter Williams. Denne rekommenderade mig hos kaptenen. Jag behandlades med stor välvilja av alla. Men när kaptenen frågade mig, från vilket land jag kom, och jag berättade honom, vad jag upplevat, trodde han, att jag blivit tokig av mina utståndna vedermödor. För att övertyga honom om, att jag talat sanning, tog jag fram den blefuskuanska boskapen ur mina fickor och satte både kor och får ner på däcket. Han gjorde då stora ögon, och matroserna såg så häpna ut, att jag inte kunde hålla mig för skratt. Därefter visade jag guldmynten, som jag fått i Blefusku, samt kejsarens porträtt. Ingen tvivlade längre på mina ord, utan alla bad mig enträget berätta vad jag gått igenom, och det ville aldrig ta slut på historier. Jag hade sysselsättning hela resan med att beskriva sederna och bruken i Lilleputt, mina bragder i kriget med Blefusku, stämplingarna emot mig och allt möjligt annat.

Vår resa gick lyckligt, om jag undantar ett litet missöde. Skeppsråttorna släpade nämligen bort ett av mina får och åt upp det. De försökte också ta en av korna, men tjuren anföll dem då med sådant ursinne, att de måste uppge försöket och rädda sig

tillbaka till sina hål. Jag var händelsevis på däcket, när detta hände, och blev vittne till striden, som roade mig mycket. Från den stunden lät jag emellertid bygga en liten bur åt mina kreatur och bevakade dem noga.

Vi landade i Greenwich i England. Jag fick min boskap i land och satte försiktigt ner den på en gräsmatta. Korna och fåren hoppade av glädje att äntligen få se grönt omkring sig, och de åt begärligt av det späda gräset.

Jag hade knappt vågat hoppas att kunna föra dem levande till England, och när detta nu lyckats mig, kände jag mig mycket nöjd. Så mycket mer belåten blev jag, när min boskapshjord visade sig vara en god inkomstkälla. Ty ryktet om mina underbara öden spred sig över hela landet, och från alla håll strömmade folk till för att höra mig berätta och ännu mer för att beskåda de små dvärgkreaturen, som jag fört med mig. Jag tog en liten avgift av varje besökande, och av de många bäckarna blev en stor å. Till sist hade jag tjänat ihop en ganska vacker summa.

När jag blev trött på att förevisa mina djur och roa folk med mina historier, sålde jag hela hjorden för femtusen pund och drog mig tillbaka i lugn och ro med min familj.

Min äldste farbror hade under tiden dött och lämnat mig i arv en egendom i närheten av Epping. Själv hade jag köpt mig ett hus i London för vad

Jag satte ner både kor och får på däcket.

jag förtjänat, så att jag nu med trygghet kunde se framtiden an utan att behöva oroa mig för de mina. Min son John hade redan börjat gå i skolan och visade goda anlag. Min dotter Betty, som nu är gift, var redan så pass stor, att hon höll på att lära sig sy. Vi var alla friska och krya, och allt gick oss väl i händer.

I Jättarnas land.

28. På nya äventyr.

Men det dröjde inte många månader, innan jag började tröttna på att leva i lugn och ro. Det gamla begäret efter äventyr vaknade på nytt, och min längtan till havet blev för varje dag allt starkare. Slutligen kunde jag inte längre streta emot. Jag behövde inte oroa mig för min familjs framtid, då vi som sagt nu var välbärgade. Min hustru sökte i det längsta övertala mig att stanna kvar. Men när hon såg, hur jag vantrivdes i hemmet, tyckte också hon det var bäst, att jag reste, och jag började strax söka efter något lämpligt fartyg.

Ett sådant fann jag i skeppet *Äventyret*, ett köpmansfartyg, som fördes av kapten John Nicholas från Liverpool. Det skulle avgå till Surat i Ost-

indien. Jag talade med kapten Nicholas om saken, och han tog mig med nöje med som skeppsläkare.

Den 20 juni 1702 gick jag ombord i Downs. Vi avseglade, gynnade av god vind, och vår resa artade sig att bli lycklig. Men när vi rundat Goda Hoppsudden, friskade vinden i och övergick slutligen till storm. Stormen kom från väster och drev oss åt Molukkerna till.

Tjugu dagar drevs vi så fram av väder och vind, då plötsligt stormen lade sig, och fullkomlig vindstilla inträdde. Jag gladde mig åt detta lugn, men kaptenen blev betänksam och träffade alla förberedelser för att kunna uthärda en än värre storm. Dagen därpå blåste sydmonsunen upp och övergick snart till rasande orkan.

Fartyget redde sig väl mot stormen, fast det flera gånger såg hotande ut. Masterna knakade och var flera gånger nära att gå över bord. Flera vågor slog över däcket och spolade bort allt i sin väg. Mannen vid rodret måste bindas fast, för att han inte skulle slungas över bord av de rasande sjöarna, som gång på gång bröt över däck. Skeppet skälvde och stönade under de ursinniga vattenmassorna och lade sig stundom på sidan, som om det varit nära att kantra. Men i nästa ögonblick höjde det sig åter och fortsatte att arbeta sig fram genom det upprörda havet.

Under denna storm, som efterföljdes av en stark sydvästvind, drev vi omkring femhundra mil i östlig riktning, så att inte ens den erfarnaste sjöman

skulle kunnat säga, var vi befann oss. Vårt skepp hade rett sig bra, våra förråd var oskadade och besättningen vid bästa hälsa. Men vi led brist på vatten. Därför spanade vi ängsligt efter något land eller någon ö, där vi kunde fylla våra vattentunnor.

Den 16 juni på kvällen upptäckte en skeppspojke, som satt som utkik i masttoppen, land vid synranden. Om det var ett fastland eller en ö, kunde vi inte avgöra. På dess sydkust, mot vilken vi styrde, fanns en tämligen stor vik. Vi kastade ankar utanför viken, och kaptenen lät sätta ut en båt och sände ett dussin väl beväpnade matroser i land för att hämta vatten. Jag bad om tillstånd att följa med dem för att undersöka landet, vilket kaptenen naturligtvis gärna beviljade. När vi kom i land, kunde vi varken upptäcka någon flod eller någon källa, inte heller syntes minsta spår av människor. Sedan vi strövat omkring en stund, drog matroserna sig mot stranden för att se, om de där möjligen kunde träffa på något källsprång, medan jag vandrade ett gott stycke åt motsatt håll. Men ingenstans fann jag annat än klippor och stenar, och jag slöt mig till, att landet var obebott.

Sedan jag tröttnat på min fruktlösa undersökning, vände jag om och begav mig till båten. När jag fick syn på viken, såg jag, att matroserna redan gått i båten och nu av alla krafter rodde ut mot fartyget. Jag ämnade just skrika efter dem,

då jag till min fasa upptäckte, att de var förföljda av en väldig jätte, som vadade efter båten. Vattnet räckte honom inte högre upp än till knäna, och han tog rysligt långa steg. Men våra män hade stort försprång och rodde för brinnande livet. Som dessutom havsbottnen var uppfylld av stora och vassa stenar kunde vidundret inte komma fram fort nog för att hinna upp dem. Jag vågade emellertid inte längre stanna, där jag stod, utan vände om och rusade, darrande av förskräckelse, upp mot de klippor och bergknallar, varifrån jag nyss kommit. Rädslan gav mig ökade krafter. Jag skyndade allt längre bort utan att hejdas av

klipporna. Jag började klättra uppför dem och nådde slutligen efter mycken ansträngning ett klippkrön. Nu låg landet framför mig som en väldig slätt. Jag fann det väl uppodlat och märkte, att det måste vara bebyggt. Men något, som vid första ögonkastet väckte min häpnad och förvåning, var gräsets längd. Det var nämligen minst tjugu fot högt.

---

29. Jag fastnar i ett sädesfält och fångas som en kattunge.

I närheten sträckte sig en ofantligt bred landsväg. Det vill säga, så verkade den på mig, men i verkligheten var det en liten smal stig, som förde genom ett sädesfält. Jag vandrade denna väg ett långt stycke men kunde inte se åt sidorna, ty säden, som var mogen till skörd, stängde utsikten. Stråna var här minst fyrtio fot höga. Det var, som om jag gått fram genom en hög skog. Efter omkring en timmes vandring kom jag till en häck, som stängde vägen. Jag uppskattade dess höjd till minst hundratjugu fot. Här och där bredde träd sina grönskande grenar över häcken, men deras höjd kunde jag inte räkna, ty de reste sig så högt mot himlen, att jag knappt nådde deras toppar med mina blickar.

I en öppning på häcken syntes en trappa, som förde in till ett angränsande åkerfält. Jag sökte förgäves klättra uppför den. Trappstegen låg nämligen sex fot från varandra, och de var så glatta och hala, att jag inte kunde finna säkert fäste för händerna. Sedan jag arbetat mig trött, gick jag längs häcken för att söka efter ett hål, som jag kunde slinka igenom. Men plötsligt hörde jag ett väldigt buller från trappan. Jag såg dit: på dess översta steg stod en väldig jätte av samma slag som den nere vid stranden.

Mannen, eller rättare vidundret, syntes mig vara av samma storlek som ett kyrktorn, och hans ben var så långa, att han helt säkert kunde ta minst tjugu alnar i varje steg. Jag greps av stor fasa och förfäran och kunde först inte göra en enda rörelse, ty förskräckelsen hade förlamat mig. Vart skulle jag fly? Var skulle jag gömma mig? Och hur skulle jag komma undan, om jätten upptäckte mig?

Sedan jag samlat all min kraft, störtade jag in bland säden för att gömma mig där. Jag kröp ner, så gott jag kunde, bakom en liten tuva och betraktade jätten från mitt gömställe. Här var bäst att vara på sin vakt.

Den väldiga människovarelsen stod en stund tyst på trappan och tycktes skåda ut över sädesfältet. Så vände han ansiktet åt höger mot ett angränsande fält, vinkade med handen och ropade några ord

med en röst, som dundrade i mina öron. Rösten kom så högt uppifrån, att jag först tog den för åskans dån.

Ögonblicket därpå kom sju jättar fram till trappan och ställde sig omkring den förste. De bar i sina händer väldiga liar, som glänste i solen. De var inte så prydligt klädda som den förste, och jag gissade, att de var drängar eller daglönare i hans tjänst. Deras husbonde tycktes ge dem i uppdrag att skära säden på det fält, där jag befann mig. Man kan förstå min fasa, när vidundren höjde liarna alldeles intill mig, och när jag hörde de skarpa klingorna med ett väldigt vinande och rasslande skära genom säden. Jag vände mig om och började springa för livet bland säden.

Det var ingalunda en lätt flykt, ty stråna stod mycket tätt, och jag hade ibland ganska svårt att tränga mig fram, i synnerhet på de ställen, där några strån lagt sig ner och spärrat vägen. Här och där snavade jag på små jordklimpar eller kiselstenar, som för mig var stora som block. Svetten dröp från min panna, där jag i ångest trängde mig fram, men hur mycket jag än ansträngde mig, kom liehuggen för varje sekund allt närmare. Jag insåg, att det snart var ute med mig.

Slutligen kom jag till ett ställe, där säden låg nedslagen av regn och helt och hållet stängde vägen. Stråna var så insnodda i varandra, att jag omöjligen kunde ta mig fram genom dem. Dessutom skulle

jag, om jag gjort ett försök att tränga igenom, ofelbart blivit ihjälstucken av axen, som var långa och vassa som värjklingor. I min förtvivlan kastade jag mig flämtande ner i en fåra i jorden och avbidade mitt öde.

I detta pinsamma läge hörde jag tydligt, hur säden rasslande störtade till marken bakom mig. Gnisslandet och vinandet av liarna och jättarnas dånande steg kom allt närmare. Mina tankar flög ovillkorligen till mitt fosterland och till hustru och barn, som jag hade lämnat där. Jag ångrade bittert min lust efter äventyr och min dårskap att resa bort från mitt fridfulla hem utan att fråga efter min hustrus böner eller mina vänners kloka råd.

Jag tänkte också på mina äventyr i Lilleputt och jämförde mitt läge där med min nuvarande ställning. Där blev jag betraktad som ett jättelikt vidunder, och alla beundrade min styrka som prov på en nästan överjordisk kraft. Här befann jag mig i samma belägenhet som lilleputtarna då. Liksom de hade varit dvärgar emot mig, så var jag nu bara en liten obetydlig dvärg emot de jättelika människor, som tycktes bebo det land jag nu kommit till. Jag hade läst många historier från forna tider om jättar och deras grymhet. Kanske var det så, att grymheten växte med kroppsstorleken. Jag darrade och såg redan i andanom, hur ett av de väldiga odjuren fångade mig, förde mig till sin mun och slök mig med hull och hår.

Medan dessa dystra tankar jagade genom mitt huvud, hade en av skördemännen kommit alldeles inpå mig. Jag insåg, att jag i nästa ögonblick antingen skulle trampas till mos under hans fot eller huggas i två bitar av hans lie. Jag rusade därför upp, utom mig av ångest, och gav till ett nödrop, så gällt och högt jag kunde. Jätten stannade, lutade sig ner och titta-de uppmärksamt på marken. När han upptäckte mig, ryckte han till, högeligen överraskad. Därefter betraktade han mig noga och sträckte

ut handen, men försiktigt, som vi gör, när vi vill ta ett litet ilsket djur, till exempel en kattunge, som brukar rivas.

Slutligen tog han mig med tummen och pekfingret om midjan och lyfte upp mig. Han förde mig intill sina ögon för att bättre kunna se mig. Jag gissade mig till hans mening och hade lyckligtvis sinnesnärvaro nog att inte på något sätt streta emot. Han hade då troligen släppt sitt tag, och som han höll mig sextio fot över marken, hade jag helt säkert brutit nacken i fallet. Därför höll jag mig alldeles stilla, fast han klämde mig mellan sina fingrar, så jag trodde han skulle krossa mig. Mitt hjärta skälvde av förskräckelse och ångslan. Men jag kunde ingenting annat göra än tålmodigt foga mig i mitt öde och hoppas på, att jätten skulle vara mer godmodig än man kunde tro av hans rysliga utseende.

För att beveka honom knäppte jag mina händer och sträckte dem bönfallande upp mot himlen. Samtidigt yttrade jag några ord i den mest ödmjuka och klagande ton. Ty jag tyckte mig märka ett drag av misstroende och förargelse i hans ansikte och blev rädd, att han skulle slå mig i marken och döda mig, alldeles som vi människor gör med små elaka och lömska djur, när vi tror, att de vill bita eller riva oss.

Till all lycka tycktes han uppskatta min bönfallande hållning, ty han började betrakta mig med

en viss välvilja, samtidigt som han blev tydligt överraskad att höra ett dylikt litet kräk frambringa sammanhängande ord. Jag började nu sucka och fälla tårar för att låta honom förstå, att han gjorde mig mycket illa genom att klämma mig mellan fingrarna. Han begrep till min stora glädje, vad jag menade, lyfte upp skörtet på sin rock och lade mig försiktigt där. Därpå sprang han bort till sin husbonde, den jätte som jag sett först. Denne var, fick jag sedan veta, en förmögen lantman, som rådde om ägorna runt omkring.

När mannen kom fram till husbonden, började han förklara, hur han funnit mig. Jag begrep naturligtvis ingenting av vad de sade, men jag kunde förstå, att samtalet rörde sig om mig. Lantmannen tog upp en bit av ett halmstrå från marken — det var ungefär så stort som en vanlig promenadkäpp — och petade på mig med sitt strå för att undersöka mig närmare. Han lyfte upp mina rockskört, som om han trott, att de var delar av mitt skinn. Han blåste därefter hårtestarna från pannan för att bättre kunna se mitt ansikte. Därpå funderade han en lång stund och kliade sig betänksamt på näsan, som om han varit fullständigt villrådig. Han sade några ord till sina arbetare. Jag fick sedan veta, att han frågat dem, om de någonsin förut sett ett sådant besynnerligt djur på fälten. Därpå satte han försiktigt ner mig på marken, på alla fyra, men jag reste mig genast i upp-

rätt ställning och började sakta gå fram och åter för att visa dem, att jag inte tänkte springa min väg. De hade satt sig ner runt omkring mig. Jag tog hatten av mig och gjorde en artig bugning för husbonden. Därefter föll jag på knä, lyfte bedjande mina händer mot honom och yttrade några ord med så hög röst jag kunde, ty hans huvud befann sig mycket högt över mig. Jag drog därefter min börs ur fickan och räckte honom några guldmynt.

Jätten tog dem och förde dem alldeles intill ögat för att se, vad det var. Men han tycktes inte begripa det. Jag gjorde då ett tecken, att han skulle lägga handen flat på jorden, varpå jag tömde hela börsen i hans öppna hand. Det var en mängd silverslantar och några guldmynt. Han vätte på pekfingret och tog upp en av de största silverslantarna. Men han kunde inte förstå vad det var. Han tecknade därför åt mig, att jag skulle stoppa in allihop i börsen igen, vilket jag också gjorde.

Nu tycktes jätten ha fått klart för sig att jag var en varelse utrustad med förstånd och inte något litet främmande djur, som han först trott. Han tilltalade mig flera gånger för att höra, om han kunde meddela sig med mig. Men ljudet av hans röst bedövade mig alldeles. Det lät, som när ett stort kvarnverk är i gång eller som bruset av ett väldigt vattenfall. Jag trodde först, att mina örhinnor skulle spricka. Emellertid svarade jag, så

högt jag kunde, på flera språk. För att kunna höra mig bättre lyfte han upp mig och höll mig alldeles intill örat. Men alla våra försök var förgäves. Ingendera begrep den andre.

Sedan han tröttnat på dessa fåfänga försök, be-

fallde han sina arbetare att återgå till sitt arbete. Därpå tog han en näsduk ur fickan och lade den dubbelviken på marken. Han gjorde sedan ett tecken, att jag skulle gå in och lägga mig i näsduken.

Det kunde jag också tryggt göra, ty den var stor som den största golvmatta och väl en fot tjock. För att inte ramla ur sträckte jag ut mig raklång på näsduken. Han knöt ihop den och bar mig så hem till sin bostad.

---

30. På middag i en jättefamilj.

När han kommit dit, bar han in mig i kammaren och öppnade försiktigt knytet över ett bord. Därefter ropade han på sin hustru, att hon skulle komma och se, vad han fått tag i. Men när hon såg mig, skrek hon till av förskräckelse och ryggade tillbaka alldeles på samma sätt, som damerna hemma i mitt land gör, när de får syn på en padda eller en spindel. Det var just inte mycket smickrande för mig, att min åsyn skulle uppväcka en sådan fasa och vedervilja.

Emellertid lugnade sig hustrun snart, när hon hört sin mans berättelse och såg, hur artigt och fint jag bar mig åt. Till sist tycktes hon fatta riktigt tycke för mig och började peta på mig med stor vänlighet, medan hon smilade sött. Bara jag inte varit så rädd för att hon i en hastig vändning skulle klämma sönder mig! Jag visade mig så lugn jag kunde, bugade mig artigt och besvarade hennes leende.

Det var just nu middagstid, och en tjänstflicka bar in middagsmaten. Det var endast en rätt, men en duktig sådan — fatet var omkring tjugufyra fot brett. Husbondfolket satte sig till bords. Sällskapet bestod av lantbrukaren, hans hustru, tre barn och en gammal mormor i huset. När de satt sig till bords, ställde husbonden mig på bordet nära sin tallrik. Bordskivan befann sig trettio fot över golvet, och man kan förstå, att jag var rysligt rädd för att ramla ner. Hustrun tog en liten köttbit och några brödsmulor, lade dem på kanten av en trätallrik och sköt sedan tallriken mot mig med en vänlig vink att ta för mig. Jag bockade mig och tog så fram kniv och gaffel, som jag hade i min ficka, varpå jag började min måltid. Detta tycktes roa dem alla mycket.

Husmodern skickade sedan ut tjänstflickan för att hämta dricka. Hon slog det i en liten kopp och satte den framför mig. Koppen rymde minst tre kannor, och det var knappt jag orkade föra den till munnen. Hela sällskapet hade mycket roligt åt detta. Men jag uppförde mig med största artighet och sedan jag druckit, tackade jag med en djup bugning, vilket kom dem att skratta ännu mera.

Drickat var mycket gott, så ock brödet och köttet, fast det senare tycktes mig väl segt.

Husbonden vinkade nu åt mig, att jag skulle komma fram till hans tallrik. Jag lydde hans befallning och skred fram emot honom. Men läsaren

kan väl förstå, att jag kände mig något osäker och besvärad att gå fram så där på ett matbord mellan tallrikar, glas och koppar. I min förvirring snavade jag på en brödkant och ramlade pladask på magen. Lyckligtvis skadade jag mig inte, men naturligtvis kände jag mig både förargad och förlägen.

Jag reste mig emellertid strax och viftade glatt med min hatt för att visa, att jag var oskadad. Alla hade emellertid brustit i skratt, och ljudet nästan bedövade mig. Den gamla gumman flämtade så, när hon skrattade, att hon höll på att blåsa mig ner på golvet. Hade jag inte i sista stund fått tag i en brödkorg, hade jag helt säkert ramlat ner och brutit nacken av mig.

Men det var inte nog med detta missöde. Sedan jag rest mig upp och åter börjat gå mot husbondens tallrik, tog den yngste sonen, en slyngel på omkring tio år, fatt i mina ben och lyfte mig så högt i luften, att jag darrade i hela kroppen. Fadern ryckte mig hastigt ur sonens hand och gav honom en väldig örfil, som hade kunnat fälla ett helt kompani av våra soldater till marken. Därpå befallde han, att pojken skulle gå från bordet. Men jag var rädd, att sonen skulle bli ond på mig för denna sak. Därför föll jag på knä och lät husbonden förstå, att jag önskade, man skulle förlåta bråkstaken. Fadern biföll min begäran, och jag såg på pojken, att han kände sig riktigt tacksam.

Jag snavade på en brödkant och ramlade pladask på magen.

31. Ytterligare äventyr.

Under denna min minnesvärda första måltid i jättarnas land rusade katten i huset upp på bordet. Jag hörde ett buller bakom mig, som om jag varit inne i ett stort spinneri, och vände mig om för att se vad det var. Jag såg då till min fasa huvudet av en väldig katt, stor som tre oxar tillsammans. Fast jag inte såg mer än huvudet och ena tassen, kunde jag sluta mig till kroppens storlek.

Hustrun tog det otäcka djuret i sitt knä och höll fast det, så att det inte skulle springa på mig. Men det tycktes ej alls bry sig om mig och nosade inte ens på mig, när husbonden satte mig omkring tre fot från kattens nos, så att morrhåren nästan petade mig i ansiktet.

Sedan jag hämtat mig från min första förskräckelse, ville jag visa mitt mod och gick därför flera gånger fram och tillbaka alldeles framför katten. Denna tycktes vara mera rädd för mig än jag för honom, ty när jag gick fram mot honom, ryckte han tillbaka. Det var likadant med hundarna. En av dem, som var ungefär så stor som fyra elefanter tillsammans, rörde mig inte alls, när jag sedan kom ner på golvet, utan drog sig i stället undan för mig.

När middagen var i det närmaste slut, kom barnjungfrun in i rummet med en årsgammal pojke i

famnen. Så snart ungen fick se mig, sträckte han ut armarna och började skrika, som om han önskat få mig till leksak. Modern, som gärna ville

glädja sitt barn, sköt mig fram mot honom. Barnungen grep mig om midjan och stack mig ögonblickligen i mun. Jag började vråla i dödsångest, så mycket jag orkade. Ungen blev då förskräckt

och släppte mig. Jag skulle ofelbart ha fallit till golvet och slagit ihjäl mig, om inte modern haft nog sinnesnärvaro att fånga mig i sitt förkläde.

För att lugna barnet, som börjat tjuta och gråta, tog jungfrun fram en skallra. Denna bestod av en väldig, ihålig järnkula, fylld med stora stenar, och med ett tjockt tåg fästad vid midjan på barnet. Ett bedövande buller uppstod, när jungfrun svängde den. Det rasslade och dånade som ett bergras, och jag måste hålla för öronen, annars hade mina örhinnor spruckit.

Under måltiden hade jag haft gott tillfälle att iakttaga dessa jättemänniskor, och jag hade lagt märke till en sak, som kom mig att fundera åtskilligt.

Det var nämligen så, att jag fann deras hy rysligt obehaglig att se på. Skinnet både i ansiktet och på händerna syntes mig grovt och skrovligt, fullt med djupa hålor och stora fläckar. Och de tjocka stela hårstråna här och där gjorde inte huden vackrare.

Jag kom ihåg, att jag i Lilleputt funnit lilleputtarnas hy ovanligt ren och vacker. Vid ett tillfälle talade jag om denna sak med en hovman, som var min förtrogne vän, och han förklarade, att mitt eget ansikte syntes honom mycket slätare och finare, när han betraktade det från marken, än när han kom nära mig. Ty då, sade han, föreföll det honom alldeles rysligt. Han kunde upptäcka stora

hål i mitt skinn, och min skäggstubb var tio gånger tjockare än svinborst. Vad min hy beträffade tycktes den sammansatt av flera färger och var mycket obehaglig att skåda.

Nu var jag i samma läge som denne lilleputt, och de stora jättemänniskornas skinn var för mig lika obehagligt på nära håll som mitt för honom. Men sådan ter sig vår hud, om vi lägger handen under ett förstoringsglas. Vi har bara inte nog stark syn för att kunna upptäcka, hur fula vi egentligen är.

Sedan måltiden var överstökad, gick herrn i huset ut för att se till sina skördearbetare och sköta sina övriga sysslor. Innan han gick, hörde jag — eller rättare gissade mig till det — hur han uppmanade sin hustru att ta väl vård om mig.

---

32. Jag besegrar råttorna.

Jag började nu känna mig trött av dagens alla vedermödor, vilket man väl knappt kan undra på. Jag gäspade gång på gång, och jättekvinnan, som med dånande steg klev av och an i det skyhöga rummet, märkte hur det var fatt och gjorde en vink åt mig, att jag kunde få gå till sängs. Därpå tog hon mig försiktigt i sitt förkläde och bar mig in i sängkammaren, där hon lade mig i sin egen säng. Jag kan försäkra, att jag inte tog mycken plats, där jag låg. Hon bredde så över mig en

handduk, som var grov och stor som det största storsegel på ett örlogsfartyg, och gick ut ur rummet.

Jag somnade lika djupt som den gången jag räddat mig ur havet vid Lilleputts strand. Jag hade underliga drömmar, och när jag vaknade och fann mig ensam i ett väldigt rum, liggande i en säng, som mätte sina modiga tjugu alnar, kände jag mig ängslig och övergiven. Jag greps av hemlängtan, men i mina dystra tankar överraskades jag av en oförmodad fara. Två råttor hade på något sätt kommit upp i sängen och fått väderkorn på mig, ty de sprang omkring bland sängkläderna och nosade och vädrade. Jag kunde ej hoppa ur sängen, ty avståndet till golvet var minst åtta alnar. Plötsligt kom en av råttorna fram till mig. Jag rusade förskräckt upp och drog min värja. Att ropa på hjälp tjänade till ingenting; min svaga stämma kunde omöjligt tränga genom de tjocka dörrarna. Jag måste därför själv reda mig så gott jag kunde. Bägge råttorna angrep mig på en gång från två sidor. Förtvivlan gav mig mod och krafter. Med ett skickligt värjhugg rispade jag upp magen på den ena, och den andra flydde. Men hon hann inte undan, innan jag gav även henne ett hugg över ryggen, så att blodet stänkte omkring och lämnade röda spår efter sig. Sedan jag utfört detta verkliga hjältedåd, vandrade jag omkring i sängen en stund för att hämta andan.

Dessa råttor var ungefär så stora som de största hundar hos oss men betydligt smidigare. Hade jag inte haft min värja skulle jag ofelbart blivit söndersliten av vilddjuren.

Jag mätte den döda råttans svans och fann, att den var två alnar lång så när som på en

tum eller två. Djuret hade ännu en smula liv i kroppen, och medan jag sysslade med svansen, gjorde det ett försök att bita mig i benet. Men med ett kraftigt värjhugg i nacken förpassade jag det hastigt ur denna värld. Därpå torkade jag av värjklingan på handduken och stack den stolt i skidan.

Strax därpå kom jättehustrun in i rummet. När hon såg, hur jag såg ut — blodet från råttan hade stänkt på mitt ansikte och mina kläder och färgat mig nästan alldeles röd — skyndade hon förfärad fram till sängen och tog mig i sin hand. Jag pekade på den dödade råttan, log och försökte uttrycka, att jag inte var det minsta skadad.

Sedan jättehustrun lugnat sig, ropade hon med en röst, som dånade som åskan genom rummen. En tjänstflicka kom in, grep råttan i svansen och förpassade det döda djuret hastigt och lustigt ut genom fönstret.

Hustrun satte mig därefter på bordet och frågade mig med tecken, hur det hade gått till. Jag förklarade det, så gott jag kunde, drog ut min värja och högg med den för att visa, hur jag försvarat mig mot råttorna, och bugade mig till sist artigt för att tacka för hennes vänliga omsorg om mig.

---

33. Lilla Glumdalklitsch.

Lantbrukaren hade en dotter, omkring nio år gammal. Denna flicka var mycket snäll och duktig samt skicklig att sy. Särskilt roade hon sig med sina dockor och sydde kläder åt dem, tvättade dem och lade dem till sängs, precis som våra flickor brukar. Modern och hon kom nu överens om, att en av dockvaggorna skulle lämpa sig bra som säng åt mig. Denna vagga sattes in i dockskåpet, där jag fick mitt rum. För att jag skulle kunna sova i trygghet för råttorna, hängdes skåpet om nätterna upp på en spik på väggen.

Den lilla flickan lärde sig snart att kläda av och på mig, som om jag varit en av hennes dockor. Naturligtvis lät jag henne göra det, då jag såg, att det gjorde henne ett nöje. Hon sydde också kläder åt mig. Först och främst skjortor och annat linne. Dessa var av det finaste lärft men ändå grova som säckväv hos oss. Naturligtvis tyckte flickan också om att tvätta mitt linne. Hon gjorde det ofta nog, med stor iver och grundlighet, så jag måste säga, att jag aldrig så ofta bytt om linne och varit så snygg som den tiden jag vistades hos jättefolket.

Min snälla hjälpreda blev också min lärarinna, när jag skulle börja lära mig landets språk. När jag pekade på en sax, sade hon genast, vad den hette. Inom några få dagar hade hon lärt mig så

mycket, att jag kunde ropa på nästan allt vad jag behövde.

Hon hade ett mycket vänligt och jämnt lynne. Till växten var hon inte särdeles stor, efter landets förhållanden förstås. Hon var nämligen inte mer än fyrtio fot lång. Hon gav mig namnet Grildrig, och under detta namn blev jag sedan bekant i hela landet. Ordet betyder på vårt språk ungefär detsamma som "lille dvärg". Hon var ständigt mitt skydd och försvar i alla faror och min hjälpreda i alla svårigheter. Vi skildes ingen gång från varandra under min vistelse

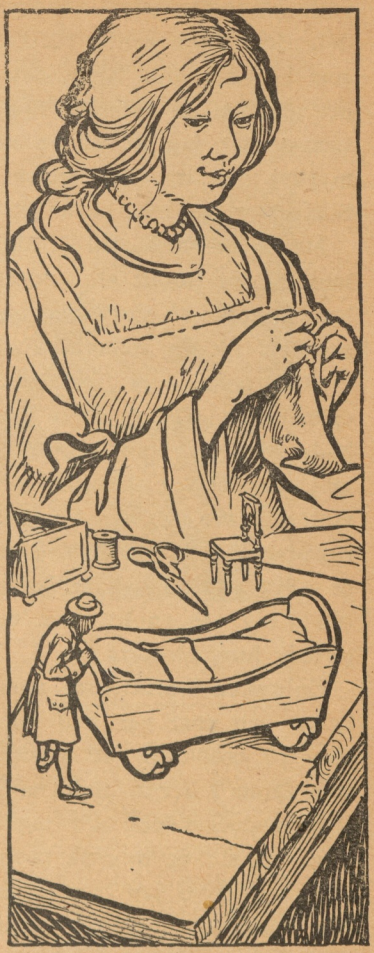

i Brobdingnag, som invånarna själva kallade landet. Jag döpte henne till Glumdalklitsch, ett ord, som betyder "lilla barnflicka". Jag kommer aldrig att glömma de tjänster hon gjorde mig och den tacksamhet jag är henne skyldig. Det gör mig mycket ont, att jag längre fram skaffade henne bekymmer och oro, naturligtvis mot min vilja.

Man hade emellertid i trakten börjat tala om, att lantmannen funnit ett underligt djur ute på marken, ungefär så stort som en groda men i alla avseenden lik en människa. Detta underliga djur tycktes också äga förstånd och andra mänskliga egenskaper. Det tycktes tala sitt eget språk och hade redan lärt sig förstå litet av landets tungomål. Ja, det var en underlig varelse! Den gick för resten på två ben, var tam och lydig, kom, när man ropade på den, gjorde vad man bad den om, hade de allra finaste och nättaste lemmar man kunde tänka sig och en hy, som var vackrare än någon treårig kungadotters.

En annan lantbrukare, som bodde alldeles i närheten och som var god vän med min husbonde, kom på besök för att höra, hur mycken sanning som fanns i denna historia. Man tog genast fram mig ur dockskåpet, där jag för tillfället sov middag, och ställde mig på bordet. Jag fick nu göra alla de konster jag kunde. Jag gick fram och åter på kommando, drog min värja ur skidan, högg omkring mig med den, stack åter in den, bugade mig

för den främmande, frågade honom på hans eget språk, hur han mådde och bad honom vara välkommen. Detta hade min lilla hjälpreda lärt mig.

Den främmande bonden, som var gammal och

närsynt, satte sina glasögon på näsan för att kunna se mig bättre. Han såg så lustig ut, att jag brast i skratt. Ty hans ögon liknade ett par väldiga fullmånar, som skiner fram ur dimma.

Mitt värdfolk, som förstod, vad som väckte mitt löje, kunde inte låta bli att instämma i skrattet. Den gamle token var dum nog att inte kunna tåla

skämt. Han blev tydligen mycket förargad på mig. Det kunde jag märka av det illvilliga råd han gav min husbonde, innan han gick.

Han rådde honom nämligen att fara omkring med mig på marknader och visa mig för pengar. Just nu hölls marknad i närmaste stad, och där borde vi börja, tyckte han.

När jag hörde min husbonde och hans vän med hemlighetsfulla miner tissla med varandra, förstod jag strax, att de hade något ont i sinnet och att det var mig det gällde. Morgonen därpå berättade lilla Glumdalklitsch hela historien, som hon lockat ur sin mor. Den stackars flickan pressade mig till sitt bröst och grät av skam och sorg över sin fars beteende. Hon var så rädd, att dessa förevisningar skulle sluta sorgligt. Grova och tarvliga människor skulle komma att besöka dem, och de skulle inte kunna låta bli att ta mig i sina klumpiga nävar och göra mig illa, ja, kanske klämma ihjäl mig. Hon förstod också, hur hårt jag tog det att bli förevisad för pengar och utsatt för folks elakheter.

Hon berättade, att hennes föräldrar en gång lovat, att hon skulle få mig för egen del. Men det var med det som med ett annat löfte de gett henne förut, att hon skulle få ett litet lamm. Ty det lammet hade man sålt, sedan det väl blivit stort. Hon grät av harm över sina föräldrars trolöshet, och hennes tårar föll väldiga och tunga ner på mitt huvud.

För egen del lugnade jag mig snart, och jag hyste ett fast hopp att en vacker dag återfå min frihet. Naturligtvis tyckte jag det var obehagligt att bli förevisad som ett underligt djur, men det kunde nu en gång inte hjälpas, och jag fick försöka ta saken med så gott humör som möjligt.

---

34. Jag förevisas på marknader.

Min herre följde det råd han fått av sin vän och förde mig dagen därpå, innesluten i en liten ask, till närmaste stad. Hans dotter, min kära Glumdalklitsch, fick följa med för att sköta om mig, som hon brukade. Asken var tillsluten på alla sidor. Den hade bara en liten dörr, genom vilken jag kunde gå in och ut, samt några hål här och där, för att jag inte skulle sakna luft. Flickan hade varit så förtänksam, att hon tagit med en docksäng och andra saker, som jag kunde behöva för min bekvämlighet.

Under resan blev jag jämmerligen omskakad, där jag låg i min ask. Lyckligtvis varade färden bara en halv timme. När vi kom fram, tog min husbonde in på ett värdshus. Därefter lät han sätta upp affischer på alla plank och väggar i staden för att berätta, vilken märkvärdighet han hade att visa. Naturligtvis skröt han duktigt över alla mina

konster och prisade mitt märkvärdiga förstånd samt uppmanade alla att komma och beskåda detta under.

Den föreställningen kommer jag aldrig att glömma. Man hade satt mig på ett bord i ett av värdshusets största rum. Min lilla sköterska stod på en pall vid bordet för att vaka över mig och säga, vad jag skulle göra. Min husbonde hade för att hindra folkskockning bestämt, att endast trettio personer åt gången skulle släppas in i rummet.

Jag promenerade omkring på bordet efter flickans kommando. Hon gav mig frågor på landets språk — naturligtvis bara sådana, som hon visste, att jag förstod — och jag svarade med så hög röst jag kunde. Därefter vände jag mig runt till alla åskådarna, bugade mig ödmjukt och höll ett litet tal, som jag särskilt lärt mig för detta ändamål. Jag höjde en fingerborg, som Glumdalklitsch gett mig, fyllde den med vin och drack de närvarandes skål. Jag drog värjan och företog små fäktningar. Min sköterska gav mig därpå ett halmstrå, och med detta exercerade jag, som om det varit ett gevär.

Jag visades för den ena skaran efter den andra och blev till slut alldeles förbi av trötthet. Åskådarna jublade åt mig, och när de kom ut, berömde de mig för marknadsfolket, så att alla ville se mig. Folk trängdes utanför rummet, som om de ämnat spränga dörrarna.

Min husbonde hade förbjudit de besökande att

röra vid mig och för den skull satt bänkarna på så pass långt avstånd från bordet, att jag var utom räckhåll. En elak skolpojke bland publiken höll emellertid på att förorsaka min död. Han kastade nämligen en hasselnöt mot mitt huvud. Den ven tätt förbi örat med sådan fart, att den säkert krossat min skalle, om den träffat, ty den var stor som en pumpa. Till min glädje fick pojken ett gott kok stryk för sitt tilltag och blev sedan utkastad utan vidare krus.

Glumdalklitschs far annonserade, att han skulle visa mig även längre fram. Under tiden lät han ställa i ordning något lämpligare att forsla mig i. Ty jag hade under vår resa blivit så omskakad, att jag kände mig mör i hela kroppen. Jag kunde knappast stå på mina ben. Under förevisningen, då jag måst anstränga min röst till det yttersta, hade jag dessutom blivit så hes, att jag inte kunde frambringa ett ord på tre dagar.

Men inte ens dessa dagar fick jag vara i fred. Alla godsägarfamiljer i grannskapet, som hört talas om mitt uppträdande på marknaden, kom åkande till min husbonde för att titta på mig. Det var ofta en ryslig trängsel i rummet. Och jag fick ingen lugn stund utom på onsdagen, som är landets vilodag.

När min herre fann, hur mycket pengar han kunde förtjäna på mig, beslöt han att föra mig omkring till alla de största och förnämsta städerna

i riket. Han ordnade sina affärer hemma, tog avsked av sin hustru, och så gav vi oss av på vår stora förevisningsresa.

Omkring två månader efter min ankomst till Brobdingnag, styrde vi kosan till huvudstaden. Denna ligger nästan mitt i riket, omkring tusen mil från min husbondes egendom.

Vi tillryggalade vägen ridande. Glumdalklitsch satt bakom sin far på hästen och höll mig framför sig i knäet, innesluten i en ask, som var fastbunden vid hennes midja. Flickan hade invändigt försett denna ask med mjuk stoppning, så att jag inte skulle stöta mig, som jag gjort förut. I asken hade hon satt sin docksäng och andra små dockmöbler, som kunde vara mig till nytta, så jag hade ganska trevligt.

Min husbonde ämnade visa mig i alla större städer, som låg på vår väg. Vi färdades därför ganska långsamt. Glumdalklitsch var under färden mycket snäll mot mig. Hon tog ofta fram mig ur asken för att visa mig landet men höll mig alltid väl fast i ett band, som hon fäst om livet på mig. Vi färdades över fem eller sex floder, flera gånger större än den allra största, som står i vår geografi, och den minsta bäck var större än den största flod hos oss.

Tio veckor räckte vår resa, och jag visades under denna tid i aderton stora städer.

35. Jag blir hovman.

När vi anlände till huvudstaden, som på Brobdingnags språk heter *Lorbrulgrug* eller "skapelsens prydnad", lät min husbonde som vanligt sätta upp affischer, där han puffade för mig i de mest svassande ordalag.

Rummet, där jag nu fick uppträda, var mellan tre- och fyrahundra fot i fyrkant, bordet som jag stod på, minst sextio fot långt. Jag visades tio gånger om dagen, till alla människors stora nöje och tillfredsställelse. Jag hade lärt mig tala landets språk ganska bra och förstod nästan vartenda ord man sade mig. Dessutom hade jag lärt mig skriva språket och begagnade mig av denna kännedom, när jag inte orkade tala. Glumdalklitsch hade undervisat mig hemma, och även under resan gav hon mig lektioner på lediga stunder. Hon hade med sig en liten bönbok, och i den hade jag lärt mig stava och läsa.

Jag blev av alla dessa förevisningar så överansträngd och uttröttad, att det var allvarlig fara för min hälsa. Ju mer pengar min husbonde tjänade på mig, dess girigare blev han, och han unnade mig knappast någon vila. Jag måste ständigt vara beredd att uppträda och visa mig. Till slut hade jag magrat så, att jag såg ut som ett vandrande benrangel.

Min husbonde märkte det, och som han tänkte,

att jag snart skulle dö, beslöt han att söka sälja mig så dyrt som möjligt.

En dag fick han besök av en herre från konungens hov. Denne befallde honom att omedelbart bära mig dit för att roa drottningen och hennes hovdamer. Några av de senare hade redan sett mig och berättat om min artighet, mitt behagliga uppträdande och mitt goda förstånd.

Hennes majestät drottningen, såväl som hela hennes uppvaktning, var mycket road av att se mig. Jag föll på knä och bad ridderligt om nåden att få kyssa hennes hand. Hon sträckte då fram spetsen av ett finger, och jag omfamnade den och förde den vördnadsfullt till mina läppar.

Drottningen gav mig åtskilliga frågor om mitt fosterland och mina resor. Jag svarade klart och tydligt och i så få ord jag kunde. Hon frågade mig så, om jag skulle vilja stanna kvar vid hovet. Jag bugade mig djupt och svarade, att min husbonde hade makt över mig, men att jag med största nöje skulle gå i drottningens tjänst, om han bara gav sitt tillstånd.

Hon frågade då min husbonde, om han var villig att sälja mig.

Denne, som trodde, att jag inte skulle kunna leva mer än högst en månad till, var strax villig att göra affär och begärde tusen guldmynt. Han fick genast sin betalning.

Jag visades flera gånger om dagen.

När köpet var uppgjort, sade jag till drottningen:

— Jag är nu Ers majestäts undersåte och ödmjuke tjänare. Men vågar jag be Ers majestät att få behålla Glumdalklitsch hos mej? Hon har alltid vårdat mej med största omsorg. Kan inte hon också få gå i Ers majestäts tjänst och stanna hos mej som min sköterska och min skyddsande!

Drottningen biföll min begäran och fick lätt lantbrukarens samtycke, ty han blev naturligtvis mycket glad över att få sin dotter anställd vid hovet. Vad beträffar Glumdalklitsch, blev hon alldeles utom sig av förtjusning.

Min förre herre och husbonde lämnade därpå hovet och tog farväl av mig. Jag bockade mig högligt men svarade inte ett enda ord. Drottningen, som märkt min köld, frågade mig efter orsaken, sedan bonden gått sin väg. Jag talade då om för henne, hur han behandlat mig, släpat mig kring hela riket och visat mig för pengar, till dess jag blivit alldeles förbi av svaghet och sjukdom, och hur han nu sålde mig, när han trodde, att han snart inte längre skulle ha någon nytta av mig.

Jag uttryckte därpå min tacksamhet för drottningen, emedan hon räddat mig undan denna plågoande, och bad henne även för framtiden ta mig i sitt nådiga beskydd.

Drottningen lyssnade med förundran och nöje till mina ord. Hon kunde inte nog förvåna sig över

att finna så stort förstånd hos en så liten varelse. Hon tog mig i sin hand och bar mig till kungen, som sysslade med arbete i sitt skrivrum. Denne tog mig först för en groda och frågade drottningen, hur hon kunde finna nöje i att leka med ett sådant djur. Ty jag tycktes honom mest lik en groda, där jag låg utsträckt rak lång i drottningens hand.

Men furstinnan satte mig försiktigt ner på ett bord och uppmanade mig att berätta för hans majestät om mig själv och mina äventyr. Jag gjorde detta i få ord, och Glumdalklitsch, som väntade vid dörren, steg nu fram och bekräftade, vad jag sagt angående min första ankomst till Brobdingnag och min vistelse i hennes fars hus.

---

36. Man funderar över mig.

Konungen var en mycket lärd herre, som grundligt studerat alla sitt folks vetenskaper och konster. När han såg mig spatsera omkring på bordet, tänkte han först, att jag var en mekanisk leksak med något slags urverk inuti, som man dragit upp. Men när han hörde, att jag uttryckte mig i sammanhängande och förnuftiga meningar, kunde han inte dölja sin häpnad.

Likväl trodde han inte riktigt på berättelsen om

hur jag kommit till hans rike och hittats i sädesfältet. Förmodligen ansåg han den historien påhittad av Glumdalklitsch och hennes far för att göra mig mera intressant.

För att pröva mig gav han mig en mängd frågor av de mest skilda slag. Jag svarade klokt och förståndigt på dem alla. Detta gjorde honom ännu mer fundersam.

Konungen lät nu skicka efter tre av sina lärdaste män för att höra deras mening om mig. De undersökte mig noga och kom till den slutsatsen, att jag omöjligen kunde vara en vanlig naturens skapelse. Ty jag saknade ju alldeles förmågan att livnära mig, då jag varken kunde klättra i träd eller gräva hål i jorden och dessutom var så svag, att jag inte kunde försvara mig mot andra djur. En dvärg kunde jag inte heller vara, ty de allra minsta dvärgar var dock minst trettio fot höga. I det längsta påstod de, att jag var en skickligt gjord leksak med inre mekanism, men den meningen motsades av mina förståndiga frågor och svar. När de inte visste sig råd längre, påstod de, att jag antingen måste vara en underlig naturens lek, som man aldrig förr iakttagit, eller också hade jag ramlat ner från månen, ty något folk eller någon djurart av mitt slag kunde omöjligen finnas här på jorden.

Efter denna djupsinniga förklaring bad jag konungen att få säga ett par ord. Jag försäkrade honom, att jag kom från ett land, där det fanns flera

millioner likadana människor som jag, och där djuren, växterna och husen stod i förhållande till människorna, och där således en varelse som jag mycket väl kunde leva och ta sig fram.

De lärda hånlog bara åt mina ord och sade, att lantbrukaren lärt mig min läxa mycket bra. Ty de tog för givet, att det var denne, som hittat på allt.

Men kungen, som hade mycket mer sunt förnuft än de lärda herrarna, lät dem gå sin väg och skickade efter min förre husbonde, som lyckligtvis ännu inte rest från staden. Sedan han först utfrågat denne i enrum mycket noga och fått samma svar av honom, som han förut fått av Glumdalklitsch och mig, började han tro på min berättelse.

Han befallde, att man skulle ta noggrann vård om mig och att Glumdalklitsch fortfarande skulle få vara min sköterska. Ty han hade genast märkt, hur fästade vi två var vid varandra.

---

37. Jag får det trevligt.

Glumdalklitsch fick sitt eget rum, egen betjäning och hade det riktigt bra på alla sätt. Hon gladde sig mycket åt denna stora lycka. Hennes enda syssla var att sköta och se efter mig, och det gjorde hon naturligtvis med nöje.

Drottningen lät sedan sin egen hovsnickare göra en ask till sängkammare åt mig. Den förfärdigades efter samma mönster som den, i vilken jag för-

ut bott, men blev naturligtvis mycket dyrbarare och bekvämare. Den var sexton fot i fyrkant och tolv fot hög, försedd med två fönster och en dörr samt med klädskåp m. m. som en vanlig sängkam-

mare. Taket kunde lyftas av, när Glumdalklitsch skulle bädda eller städa.

En svarvare, som var särskilt skicklig i att göra små fina leksaker, förfärdigade två länstolar och ett par bord samt en byrå, som jag kunde lägga mina saker i. Dessa möbler skruvades fast vid golvet, så att de inte skulle ramla omkull, när någon bar asken. De var mycket nätt gjorda av ett ämne, som närmast liknade elfenben.

Asken försågs inuti med madrasser, både på väggarna och i golv och tak, för att jag inte skulle göra mig illa, om den ramlade omkull eller fick någon stöt.

Jag var mycket ivrig att få ett lås för dörren, så att råttor eller andra farliga djur inte skulle kunna smyga sig in. Min begäran satte myror i huvudet på hovets smeder, ty man kan förstå, att de inte var vana att förfärdiga sådana leksakslås. Äntligen lyckades en av dem efter många ansträngningar smida ett lås, det minsta man någonsin sett där i landet. Det var i alla fall så stort som ett duktigt portlås hos oss. Nyckeln var så stor och tung, att jag knappt kunde bära den på mig. Men jag tordes inte lämna den till Glumdalklitsch, ty jag var rädd, att hon kunde slarva bort den.

Drottningen lät vidare göra mig kläder av det finaste siden man kunde få tag i. Det var något tjockare än vårt kläde, men ganska behagligt att bära.

Drottningen blev snart mycket fästad vid mig. Hon kunde slutligen inte vara utan mitt sällskap.

Jag fick därför äran att äta tillsammans med henne vid ett litet bord, som ställdes på hennes eget matbord. Glumdalklitsch stod på en pall bredvid

för att ta vård om mig och hjälpa mig tillrätta. Jag fick en hel servis av silver, både fat, tallrikar och allt annat i samma format som porslinet i prinsessornas dockskåp. Min lilla sköterska diskade själv och bar servisen på sig i en liten silverask, när den inte användes.

I drottningens sällskap åt utom jag bara de kungliga prinsessorna, av vilka den äldre var tolv år gammal och den yngre åtta. Drottningen brukade skära en liten bit av sin mat och lägga den på min tallrik. Det roade henne sedan mycket att se, hur jag skar till och åt, ty det såg för näpet ut. Själv åt hon mycket lite, ty hon var ovanligt fin och späd, men ändå tog hon så mycket i munnen på en gång som ett dussin bonddrängar i mitt land förmår stoppa i sig under en hel middag. Det kväljde mig nästan att se, när hon slukade all denna mat. Hon kunde ta en kycklingvinge och krossa den mellan sina tänder, med ben och allt, fast den var tio gånger så stor som vingen på en fullväxt kalkon. Hon drack ur en guldpokal och sväljde minst en tunna vin i var klunk. Knivarna, som hon använde, hade blad så långa som två liar tillsammans, och skedarnas och gafflarnas storlek var i förhållande härtill. Jag glömmer aldrig, när Glumdalklitsch en gång förde mig ut i köket och visade mig en låda med en hel mängd blankskurade knivar och gafflar. Åsynen av dessa jättevapen kom mig att darra av fruktan.

Konungen hade snart blivit lika fäst vid mig som drottningen, och jag fördes ofta in i hans gemak för att roa honom. Han brukade samtala med mig om sederna och förhållandena i Europa. Som han hade ett ovanligt skarpt och livligt förstånd, fattade han mycket lätt, vad jag sade. Ibland syntes han högeligen road åt mina berättelser och brast ut i ett dånande skratt, särskilt när jag talade om de olika partierna i mitt land och om dess ärorika strider med andra makter.

Han vände sig då till någon av sina rådsherrar, som stod i närheten, och sade:

— Tänk, att de där små krypen har sina egna regeringar och sina små tvistigheter! Det är för lustigt! Och deras krig med varandra sedan! Det skulle verkligen vara komiskt att se ett par av deras fientliga krigshärar uppföra en drabbning här på bordet. Jag skulle vilja betala mycket för att få njuta av en sådan syn.

Och han skrattade godmodigt, så att tårarna kom honom i ögonen och hela hans väldiga kropp skakade.

Jag kan inte neka till, att jag ibland kände mig ganska förargad över konungens förakt för mig och mina kära stamförvanter. Men jag tordes inte på något sätt visa det, ty då skulle han bara ha skrattat ännu mer.

Ju längre jag vistades i Brobdingnag, desto löjligare föreföll jag mig själv i min litenhet. När

drottningen ibland lyfte mig på sin flata hand, så att jag kunde se mig i spegeln, var det mig omöjligt att låta bli att le. Bland de stora jättemänniskorna var jag som en liten groda, och i mina rörelser och hela mitt uppträdande låg någonting så lustigt, att det verkligen måste ha varit svårt för en av jättemänniskorna att hålla sig allvarsam, när han betraktade mig.

---

38. Motigheter av olika slag.

Alla vid hovet var vanligen snälla och vänliga mot mig. Men jag hade en fiende, och honom var jag mycket rädd för. Det var drottningens dvärg. Han var den allra minste där i landet, inte mer än trettio fot hög. Innan jag kom till hovet, hade han varit den minsta varelse man kunnat tänka sig och därför blivit utsatt för mycket spe och gyckel. När han nu fick se mig, som var så mycket mindre, blev han stolt och övermodig över sin storlek. Var gång han gick förbi mig, slängde han till mig något föraktligt ord, såsom "dvärg", "puttefnask", eller dylikt. Jag var dum nog att svara honom på samma sätt och därmed reta honom än värre. Han fattade riktigt agg till mig och beslöt att hämnas vid första tillfälle.

En middag, när jag som vanligt satt vid mitt lilla

bord i närheten av drottningens tallrik, smög han sig fram, klättrade upp på en stol, sträckte ut sin hand och grep mig om livet. Innan någon hann skynda till min hjälp, hade han släppt ner mig i en skål med grädde, som stod på bordet, och skyndade sig sedan undan. Han tänkte förstås, att jag skulle

drunkna. Glumdalklitsch var i andra ändan av rummet, och drottningen blev så förskräckt, att hon satt alldeles stel och inte kunde röra ett finger. Lyckligtvis är jag god simmare, och detta blev min räddning. Jag höll mig uppe så länge, att Glumdalklitsch hann rusa fram och lyfta mig ur skålen. Men då var jag alldeles utmattad och hade dessutom svalt en sådan massa grädde, att jag

kände mig dödssjuk. Man lade mig genast till sängs, där jag så småningom kvicknade till. Dvärgen fick ett gott kok stryk och tvangs att dricka ur grädden. Han fick inte stanna kvar längre vid hovet utan skickades bort, så från den stunden blev jag kvitt denna lilla elaking. Hade han inte kommit bort, skulle han helt säkert hämnats på något sätt, och då hade det nog varit ute med mig.

Denne dvärg spelade mig en gång förut ett elakt spratt. Då drottningen åt middag, passade han på i ett obevakat ögonblick och stack in mig ända till midjan i ett ihåligt ben, som låg på hennes tallrik. Jag stretade förgäves att komma lös, till dess drottningen upptäckte mig och befriade mig ur mitt obehagliga läge. Hon kunde inte hålla sig för skratt men lät naturligtvis ändå piska upp dvärgen för hans elakhet.

*

Drottningen skämtade ibland med mig över min rädsla och frågade, om alla män i mitt land var lika stora krakar som jag. Anledningen till hennes skämt var följande. I Brobdingnag finns om somrarna mycket flugor. Dessa otäcka flygfän plågade mig mycket. Ty deras storlek var naturligtvis i förhållande till invånarna. De var ungefär så stora som lärkor eller dylika fåglar. De lämnade mig ingen ro, när jag satt till bords, utan surrade och brummade ständigt omkring mina öron. Naturligt-

vis kunde de inte låta maten vara i fred utan kröp upp i min tallrik och snattade stora bitar, som de sedan fladdrade bort med.

Men det kunde väl gått an. Värre blev det, när de flög på mig och stack mig i ansiktet. Jag hade ett rysligt besvär att försvara mig mot de obehagliga djuren och utkämpade dagligen förbittrade strider med dem. Så länge dvärgen var kvar vid hovet, brukade han begagna sig av flugorna för att skrämma och förarga mig. Han fångade nämligen några i sin hand — som skolpojkar brukar göra hemma hos oss — och öppnade sedan helt plötsligt handen under näsan på mig för att skrämma mig och roa drottningen. Ty hon tyckte det såg så lustigt ut, när jag förskräckt ryggade tillbaka.

Mitt sätt att försvara mig mot flugorna bestod i att hugga till dem med min värja, när de kom inom räckhåll. Jag uppnådde snart en mycket stor skicklighet. Bäst en fluga surrade omkring huvudet på mig, gjorde jag ett utfall och — vips — högg jag henne mitt itu. Drottningen och de andra bordsgästerna beundrade mycket min skicklighet och fann stort nöje i att betrakta dessa dagliga strider mellan mig och flugorna.

Jag kommer ihåg en morgon, då Glumdalklitsch hade hängt min ask alldeles i närheten av det öppna fönstret i sitt rum. Jag slog upp ett av mina egna små fönster och satte mig till bords för att äta en tårta, som jag hade sparat på. Plötsligt kom en

hop getingar inflygande i asken. De hade lockats dit av tårtlukten och surrade nu ursinnigt omkring mitt bord, beredda att kasta sig över läckerheten. Deras surrande var förskräckligt att höra, och jag blev först riktigt rädd. Några av dem grep fatt i bitarna av tårtan och flög sin väg med dem, medan andra surrade omkring mitt huvud och hotade mig med sina gaddar.

Men jag fattade snart mod. Jag drog min värja ur skidan och började hugga ursinnigt omkring mig. Fyra av dem föll, sönderkluvna av mina hugg, och de återstående gav sig av. Jag stängde genast mitt fönster för att slippa flera gäster.

Getingarna var fullt ut så stora som rapphöns. Jag drog ut gaddarna på dem och fann, att de mätte en och en halv tum i längd. De var hårda som stål och vassa som synålar. Jag gömde dem väl bland mina andra samlingar och har sedan visat dem för flera personer i mitt fosterland. Alla, som

sett dem, har betraktat dem som verkliga underverk ur naturens rike.

---

39. Landet Brobdingnag.

Brobdingnag har en mycket stor utsträckning. Jag frågade mig för hos skilda personer om dess storlek och tror, att jag inte tar fel, om jag uppskattar dess längd till omkring tvåtusen mil och dess bredd till hälften härav. Det måste efter mina beräkningar ligga någonstans mellan Asien och Amerika, fast det inte står upptaget på någon karta. De lärda män, som mätt upp och beskrivit jordklotet och alla dess länder, måtte ha rest förbi det. Om de vänder sig till mig, ska jag gärna ge dem alla anvisningar jag kan.

Riket utgöres av en halvö, som i nordost begränsas av en kedja himmelshöga berg. Över dessa klippor kan ingen tränga fram, ty de är tvärbranta och beklädda med is och snö. Bland dem finns för övrigt en hel mängd vulkaner eller eldsprutande berg. På de tre övriga sidorna är landet kringflutet av havet.

Det finns inte en enda hamn i hela konungariket Brobdingnag, ty stranden är så full av klippor och skär, att man omöjligen kan nalkas den, inte ens i den minsta båt, som finns i landet. Därför är

jättarna helt och hållet avstängda från all samfärdsel till sjöss. Men deras stora floder är segelbara och vimlar av en mängd fartyg av skilda slag. Dessa floder är också mycket fiskrika, och det är från dem, som jättarna får all den fisk de

behöver. Ty i floderna är fiskarnas storlek i förhållande till landets övriga djur, medan havsfisken inte är större än fisken hos oss och således alldeles värdelös som föda för jättefolket.

De enda djur från havet, som invånarna i Brobdingnag kan ha någon nytta av, är valfiskarna. Stundom drives en val in mot stranden av stormen och slår sig till döds mot klipporna. Fattigt folk vadar då ut för att få tag i djuret och skaffa sig en liten förtjänst. Jag såg en gång, hur man fick upp en, som var så stor, att en karl knappt orkade bära den på sina skuldror. Men det var också den största valfisk jag sett i mitt liv. Och jag har ändå befarit de flesta hav och sett många sådana vidunder.

Landet var ganska tätt bebyggt, ty där fanns 51 städer och nära 100 köpingar och andra större samhällen.

Jag skall nöja mig med att beskriva huvudstaden Lorbrulgrug. Den ligger på båda stränderna av en stor flod som delar den i två ungefär lika stora delar. Den innehåller över 80.000 hus och räknar omkring 600.000 invånare. Jag fick en gång se en karta över den. Kartan, som breddes ut i det kungliga gemaket, var så stor, att jag måste vandra omkring på den, när jag ville studera gatornas och torgens läge. Det var ungefär, som när en fluga hemma hos oss kryper omkring på en väggkarta.

Konungens palats består av flera byggnader och

har en omkrets av ungefär en mil. De förnämsta rummen är vanligen 240 fot höga, och deras längd och bredd står i förhållande härtill.

Köket var storartat. Spisen var så stor som ett långt trevåningshus, och när lågorna slog fram ur öppningarna, lyste det som den värsta eldsvåda. Jag skulle vilja beskriva de jättelika kittlarna och kastrullerna, som stod uppstaplade under taket, men jag förmår inte ge någon föreställning om, hur praktfulla de tog sig ut.

Kungens stall fick jag också besöka, och jag beundrade de väldiga hästarna, som stod där i långa rader och stampade, så golvet gungade under mig. När en av dem plötsligt gnäggade till, ramlade jag omkull av förfäran. Deras hovar var så stora, att jag alldeles skulle ha krossats, om någon trampat på mig. Men jag höll mig försiktigtvis så långt undan jag kunde. Glumdalklitsch hade bundit en snodd om livet på mig, för att hon skulle kunna hissa upp mig till sig, om jag blev anfallen av några av de väldiga råttor, som sprang omkring i stallet.

Glumdalklitsch fick ofta tillåtelse att fara ut i staden i vagn och ha mig med sig. Vanligen satt jag då i min bekväma ask. Men stundom tog hon fram mig och höll mig i sin hand, för att jag skulle få se livet på gatorna, de stora husen, vagnarna och alla människor, som sorlade omkring oss. Vår

vagn var efter mina beräkningar ungefär så hög som det högsta kyrktorn hemma hos oss.

När Glumdalklitsch förde mig med på sina små utfärder i staden omringades vi alltid av en mängd folk, som hört talas om mig. Min lilla sköterska, som var mycket vänlig av sig, lät ibland vagnen hålla, tog mig ur min ask och visade mig för de kringstående.

Stundom trängde sig en hel hop sjuklingar, krymplingar och trasiga stackare omkring vagnen för att begära allmosor. Det var den rysligaste syn jag sett. Deras sår och bulnader var förskräckliga, och deras smutsiga trasor fladdrade som väldiga segel framför mig. Lukten av allt detta jättelika snusk var nästan omöjlig att uthärda, och jag blev riktigt sjuk varje gång. Men på Glumdalklitsch hade de inte alls samma verkan, ty för henne var de naturligtvis lika vanliga som tiggarna på våra gator är för oss. Men den rysliga skillnaden i storlek gjorde, att de föreföll mig så hemska.

För att mina utfärder skulle kunna bli så bekväma som möjligt för Glumdalklitsch, lät drottningen beställa en ny ask att förvara mig i. Den gamla var för stor och obekväm att ha i knäet. Min nya bostad byggdes i regelbunden fyrkant med ett fönster i mitten på tre av sidorna. Fönstren var försedda med galler för att hindra obehagliga besök under långa resor. Vid den fjärde sidan,

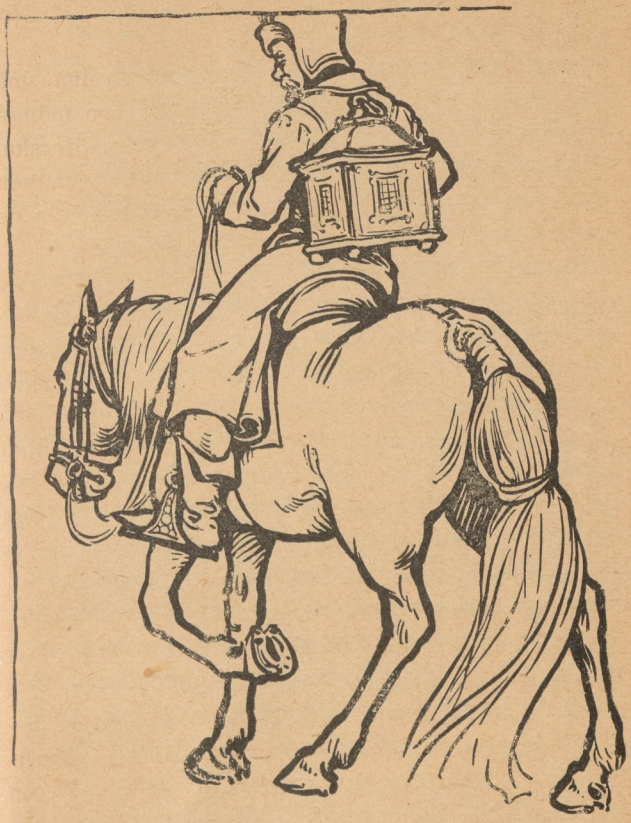

som inte hade något fönster, var två starka träpålar fästade, och vid dem band man ett tjockt läderbälte. När jag skulle färdas till häst, knäppte ryttaren detta bälte omkring livet. Uppdraget att

bära denna ask lämnades aldrig åt andra än de mest pålitliga tjänarna vid hovet. På så sätt gjorde jag mina resor, såväl i de kungligas sällskap som ensam, när jag ville besöka någon hög herre av mina vänner eller gynnare. Ty det var inte alltid Glumdalklitsch kunde följa med mig och ta vård om mig. Men vanligen hade hon själv asken i sitt knä.

Jag hade blivit mycket omtyckt av flera högt uppsatta personer i riket och fick ofta nöjet att mottaga inbjudningar till deras lantgods. När jag tröttnade på att sitta inne i vagnen, tog en av ryttarna min ask om livet, och då kunde jag se ut genom fönstren och betrakta nejden. I asken hade jag en säng och en hängmatta, två stolar och ett bord, väl fastskruvade vid golvet. Nog skakade det åtskilligt, när jag bars fram av de skumpande jättehästarna, men som jag rest mycket på sjön i mina dar och var van vid den värsta sjögång, betydde det ingenting. Om jag också ramlade omkull ibland och gjorde kullerbyttor på golvet, var jag snart uppe och lika glad för det.

---

40. När man är liten.

Jag skulle visst inte känt mig olycklig i landet Brobdingnag, om jag inte varit så liten, ty jag hade det bra på alla sätt. Men min olycksaliga litenhet utsatte mig för en mängd löjliga eller farliga äventyr.

Glumdalklitsch förde mig ofta i den mindre asken ner i trädgården. När vi kom dit, brukade hon sätta mig på gräset för att låta mig springa omkring och få lite kroppsrörelse. Innan den där dvärgen kördes bort från hovet, följde han en dag med oss ner i trädgården. Min sköterska tog mig ur asken och satte mig i gräset. Nu hände det sig, att dvärgen och jag blev ensamma alldeles i närheten av ett mycket litet äppelträd med mogna äpplen. Jag hyste just inga vänliga känslor för honom och kunde inte låta bli att komma med en elakhet. Jag antydde nämligen, att det inte skulle skada, om han också hängde uppe i trädet bland äpplena. Dvärgen blev förstås alldeles ursinnig, och just när jag befann mig under en gren, fullsatt med äpplen, skakade han trädet så kraftigt han kunde. Omkring ett dussin äpplen trillade ner runt omkring mig. Ett av dem snuddade vid min rygg och kastade mig framstupa. Lyckligtvis föll det inte rakt på mig, ty det hade blivit min död. Äpplena var nämligen ungefär så stora som vanliga öltunnor hos oss.

Dvärgen grinade skadeglatt åt mitt missöde, och som jag retat honom först, teg jag stilla med händelsen och beslöt att ta mig bättre till vara en annan gång.

Några dagar senare lämnade Glumdalklitsch mig åter ensam på en gräsmatta. Plötsligt steg ett mörkt moln upp på himlen, och en stark hagelskur började falla. Jag kastades till jorden och blev alldeles mörbultad över hela kroppen av hagelkornen, som var stora som potatis och tunga som bly. Med uppbjudande av mina yttersta krafter lyckades jag krypa fram till en kardborre och få skydd under ett av dess stora blad, men när jag väl kom dit, var jag så sönderslagen och utmattad, att jag trodde jag skulle ge upp andan.

Glumdalklitsch kom skyndande till min hjälp och fick efter mycket sökande fatt i mig. Hon bar mig insvept i förklädet upp i slottet, ängslig och förtvivlad. Jag lades genast till sängs. Man vårdade mig på bästa sätt, och drottningens egen läkare kom för att undersöka, om jag fått något ben brutet eller krossat. Lyckligtvis var det inte så. Men i ett par veckors tid måste jag ligga till sängs efter det äventyret.

Min lilla sköterska glömde en dag alldeles bort mig och trodde, att hon lämnat mig på en trygg plats. När jag var ensam, kom en liten mops, som tillhörde en av trädgårdsmästarna, springande. Han tog mig i munnen, sprang till sin herre och lade

Ett äpple kastade mig framstupa.

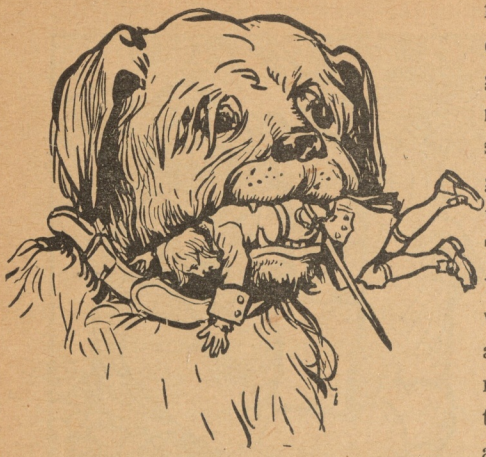

mig framför dennes fötter, glatt viftande med svansen, som om han gjort ett riktigt rart fynd. Till all lycka var hunden så väl dresserad, att han bar mig mellan tänderna utan att skada mig på minsta sätt. Men den stackars trädgårdsmästaren, som kände mig väl och tyckte mycket om mig, blev naturligtvis rysligt ängslig, att hunden gjort mig illa. Han tog mig försiktigt i sina händer och frågade mig, hur jag mådde. Men jag var så förskräckt och andfådd, att jag inte kunde få fram ett ord. Efter några minuter hämtade jag mig i alla fall, och trädgårdsmästaren bar mig till min lilla sköterska, som under tiden sökt mig överallt. Naturligtvis blev hon mycket glad, men hon grälade på trädgårdsmästaren, för att han inte sett upp bättre med sin hund, och förbjöd honom att någonsin släppa ut den i trädgården, då jag befann mig där. Ty en annan gång skulle det kanske inte avlöpa så lyckligt.

Efter denna händelse beslöt Glumdalklitsch att aldrig lämna mig ur sikte, när vi var ute. Jag hade länge anat, att hon skulle fatta detta beslut, som jag naturligtvis inte kunde gilla. Ty det är inte så roligt att ständigt ha någon, som bevakar en.

För att min lilla sköterska inte skulle bli stränga-

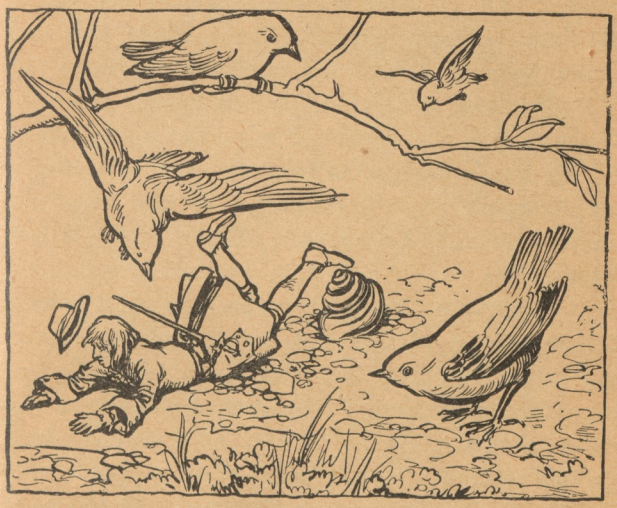

re i sin bevakning, hade jag aldrig talat om för henne ett par andra äventyr, som hänt mig. En hök, som gjorde sina slag över trädgården, hade en gång skjutit ner på mig, som om jag varit en höna, och försökt slå klorna i min kropp. Jag högg mot honom med min värja och tog skydd under en häck,

så att han inte kunde anfalla mig. Annars hade han helt säkert fört mig med sig upp i rymden.

En annan gång, när jag vankade omkring för mig själv, föll jag ner i ett mullvadshål och hade mycket svårt att ta mig upp igen. Jag skämdes för att tala om den förargliga händelsen för Glumdalklitsch. Vid ett annat tillfälle råkade jag ut för ett ännu löjligare missöde. Jag tumlade nämligen omkull över en snäcka och vrickade min högra fot.

Under dessa mina ensamma vandringar var småfåglarna inte alls rädda för mig. Detta roade mig, ty jag kunde därigenom iakttaga dem bättre, men det förargade mig samtidigt, att de inte hade mer respekt för mig. De hoppade alldeles inpå mig och letade efter maskar eller frön utan att bekymra sig om min närvaro. En sparv nappade en gång en kakbit ur handen på mig, och det tyckte jag nästan var oförskämt. När jag åter sökte få tag i den, högg fågeln efter mina fingrar med näbben, så jag måste akta mig för att inte få en duktig skråma. En dag tog jag upp en träpinne från marken — den var tjock och tung som en klubba — och måttade ett slag åt en sädesärla, som sprang bredvid mig. Slaget träffade så bra, att ärlan föll till marken. Jag grep henne i nacken och släpade henne stolt till Glumdalklitsch för att visa, vilken skicklig jägare jag var. Men fågeln var inte död utan bara bedövad, och rätt som det var, flög den upp och gav mig en så duktig örfil med vingarna, att jag

Jag trasslade in mig i de tjocka lockarna.

slängdes upp i en blomsterrabatt, alldeles vimmelkantig. Sädesärlan var, så vitt jag minns, dubbelt så stor som en svan, så den var inte så lätt att ge sig på.

Hovdamerna inbjöd ofta mig och Glumdalklitsch till sig. De undfägnade oss på bästa sätt och hade allehanda upptåg för sig. De lät mig leka i håret på sig. Jag trasslade in mig i de tjocka lockarna och flätorna, och när jag ryckte till, så att det gjorde ont, skrattade och skrek de om vartannat. De tyckte det var ett lustigt påhitt. Jag erinrade mig då, hur jag i Lilleputt låtit barnen leka i mitt eget hår. Detta kom mig att tänka på, hur underbara livets växlingar är och hur snabbt vår ställning här i världen skiftar.

---

41. Hur jag fick segla.

Drottningen hade hört mig berätta mycket om mina sjöfärder. När hon en gång fann mig dyster till lynnet, frågade hon, om det inte skulle roa mig att få segla eller ro lite. Jag svarade, att det skulle jag visst tycka om, men att jag inte förstod, hur jag skulle kunna få någon båt eller något lämpligt vatten att öva mig i. Ty de minsta båtarna där i landet var som de största krigsfartyg hos oss, och sådana kunde jag, lilla stackare, inte gärna sköta.

Drottningen sade då, att hennes snickare nog skulle kunna göra en lämplig båt åt mig, och vad vatten beträffade, skulle det nog bli råd för den saken också.

Och det gick bättre och lättare, än jag trott. Snickaren var en mycket skicklig karl, och efter mina ritningar och anvisningar förfärdigade han på några dagar en riktigt fin segelbåt. Den var så stor, att den gott kunnat rymma åtta européer.

När den var färdig, blev drottningen så belåten med den och så glad, att hon sprang och visade den för sin gemål. Kungen tyckte också, att den var bra, och föreslog, att man skulle sätta den i en damm i trädgården. Men drottningen hade en annan plan. Hon hade befallt snickaren att göra ett trätråg, trehundra fot långt, femtio fot brett och åtta fot djupt. Det tätades väl för att inte läcka och sattes sedan på golvet i ett rum. Det hade en tapp i botten, för att man skulle kunna släppa ut vattnet, när det stått för länge, och två tjänare kunde lätt fylla det igen på några minuter.

I detta tråg rodde jag ofta, både för mitt eget nöje och för att roa drottningen och hennes hovdamer. De berömde mycket den styrka och skicklighet, med vilken jag skötte årorna. Ibland hissade jag segel, och damerna gav mig vind genom att vifta med sina solfjädrar. Det gick mycket bra att segla på detta sätt. När de blev trötta, fick en betjäntpojke blåsa på seglet. Jag styrde båten hit

och dit och kryssade med stor behändighet omkring i tråget, som om det varit en sjö och som om jag haft det bästa segelväder i världen.

När jag slutat min rodd eller segling, tog Glumdalklitsch min båt och hängde upp den till torkning på en spik i sitt rum.

En gång hände mig under dessa övningar en olycka, som så när hade kostat mig livet. Jag skulle just ut och segla, och en liten betjäntgosse hade satt ner min båt i tråget. En av hovdamerna tog mig i sin hand för att sätta mig i båten. Men jag gled mellan hennes fingrar och skulle ha störtat ner på golvet från en höjd av fyrtio fot, om jag inte fastnat i en nål, som höll ihop hennes skärp. Nålen trängde in genom mitt rockskört, och jag svävade så mellan himmel och jord i stor ängslan, till dess lilla Glumdalklitsch kom och befriade mig.

En annan gång hade en av de tjänare, som brukade fylla tråget, varit nog slarvig och ouppmärksam att låta en stor groda följa med i vattnet. Grodan höll sig stilla i ett hörn, ända till dess jag kom i min båt och började segla. När den fick se båten, tyckte den väl, att farkosten var en bra viloplats. Den sökte alltså klänga sig upp på ena sidan, varvid båten höll på att kantra. För att hindra det måste jag kasta mig åt sidan och väga emot, så mycket jag kunde. När grodan kommit in i båten, började den hoppa fram och tillbaka, från fören till aktern, och gjorde rysliga skutt över mitt

Hovdamerna gav mig vind genom att vifta med sina solfjädrar.

huvud. Dess kalla slemmiga hud snuddade vid mig, vilket var särdeles obehagligt. Med sina stora ögon glodde den ibland hemskt på mig, och jag tror aldrig jag sett någonting otäckare än dess vederstyggliga uppsyn. Glumdalklitsch ville hjälpa mig, men jag bad henne vara lugn och låta mig reda mig själv. Jag tog loss en åra från båten och började med den dunka på grodan, så att den skrek gällt av smärta och slutligen hoppade ur båten.

---

42. Mitt liv hänger på ett hår.

En sommardag hade Glumdalklitsch stängt mig inne i sin våning, emedan hon själv måste ut i staden i något ärende. Som vädret den dagen var mycket varmt, stod fönstret till rummet öppet, för att jag skulle få frisk luft. Också mina fönster var öppna. Jag satt vid bordet försänkt i tankar på mina anhöriga hemma i mitt eget land. Plötsligt hörde jag, att någon hoppade in genom fönstret och sprang av och an i rummet. Jag såg ut genom mitt lilla fönster och upptäckte då ett hemskt, ludet djur på golvet. Det var en apa, som tillhörde en av kockarna. Den hade tydligen sluppit lös och kommit på irrvägar.

Apan sprang en stund omkring i rummet utan att upptäcka min ask. Hon hoppade upp på bord

Grodan sökte klänga sig upp på ena sidan.

och stolar, klängde i taklampan, stupade kullerbytta över pallar och dynor och bar sig mycket lustigt åt. Hade jag inte varit så rädd, hade jag nog haft mycket roligt åt hennes konster. Men nu befarade jag hela tiden, att hon skulle få syn på asken och mig, och den tanken fyllde mig med ängslan. Ty det elaka djuret kunde ju vrida nacken av mig med ens eller också begagna mig som leksak. Och det sista vore just inte stort bättre än det första.

Slutligen upptäckte apan asken och sprang nyfiket fram till den. Hon tittade in genom fönstren. När jag såg hennes otäcka grinande ansikte, förlorade jag alldeles sinnesnärvaron. Jag hade tänkt gömma mig under sängen — där apan helt säkert inte hade upptäckt mig — men nu stod jag stel av fasa och kunde inte röra en lem.

Odjuret sprang en stund omkring asken, grinande och sladdrande, innan det fick syn på mig. Men slutligen blev jag upptäckt. Apan stack då in handen genom mitt öppna fönster för att gripa mig. Jag drog mig undan i det ena hörnet efter det andra, men det hjälpte inte i längden. Till sist fattade hon tag i rockskörtet och drog ut mig lika lätt som en katt tar en råtta.

Man kan lätt tänka sig min dödsångest! Jag gjorde ett försök att kämpa emot, men då klämde apan mig så kraftigt, att mina revben knakade, och jag höll på att mista andan. Därför ansåg jag rådligast att hålla mig stilla och vara så lugn som möjligt.

Apan måtte ha tagit mig för en liten apunge, för hon strök mig smeksamt över ansiktet och grinade

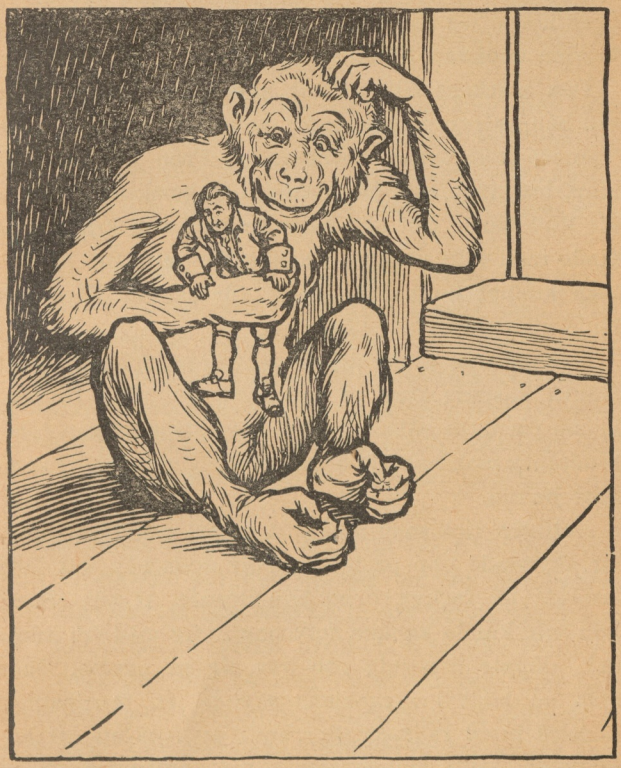

vänligt emot mig. Då hördes ett buller vid dörren. Ögonblickligen skuttade apan bort till fönstret, kastade sig ut och började klänga uppför en stupränna.

Hon klättrade med tre händer och höll mig med den fjärde. När hon kommit upp till takkanten, svingade hon sig vigt upp på taket. I samma ögonblick hörde jag Glumdalklitsch ge till ett rop av förtvivlan nedifrån fönstret.

Den stackars flickan var alldeles utom sig, och vid hennes rop råkade snart hela palatset i uppror. Tjänare kom ivrigt springande. Från gården såg man, hur apan satt på takåsen och smekte mig som ett litet barn. Det såg både ömkligt och löjligt ut. Hade man inte varit så ängslig för mitt liv, skulle man knappt kunnat hålla sig för skratt. Men nu hade man annat att tänka på.

Man sprang efter stegar och släpade fram dem. Några kastade sten på apan för att söka få ner henne på detta sätt, men det blev strängeligen förbjudet, ty man hade ju kunnat träffa mig och krossa mitt huvud.

Äntligen fick man stegarna resta, och flera karlar skyndade upp på taket. När apan såg, att det började bli farligt, drog hon öronen åt sig. Som hon inte kunde komma fort nog i väg med tre händer, släppte hon mig och gav sig av ensam. Jag satt nu högt i himmelens sky på en tegelpanna alldeles invid takåsen, darrande av fruktan att en vindstöt skulle slunga mig ner i avgrunden. Men en snäll pojke fick lyckligtvis syn på mig och räddade mig. Han stoppade mig i sin byxficka, klättrade ner för en stege och återförde mig helskinnad

till Glumdalklitsch, som stod på gården och grät förtvivlans tårar.

Aldrig i mitt liv hade jag varit så förskräckt. Kungen befallde, att ingen apa någonsin skulle få komma i närheten av slottet.

Men när jag blev frisk, kunde kungen ändå inte låta bli att skämta med mig över mitt äventyr. Han frågade, hur jag kände mig, när jag var i apans våld, och om jag tyckte det var roligt med små luftresor.

Han frågade sedan, vad jag skulle ha gjort, om något sådant hänt mig i mitt eget land. Jag sade honom, som sanningen var, att vi lyckligtvis inte hade sådana apor. Våra var små beskedliga kräk, som man bar omkring på positiv eller lät göra konster på marknader. Och jag kunde gott reda mig mot ett helt dussin. Ty det var skillnad på apor. Den här var så stor som en elefant.

Jag kunde emellertid inte låta bli att skryta lite och förklarade för kungen, att om jag bara kommit mig för att dra min värja och hugga till apan, när hon stack in tassen, skulle hon nog ha sprungit sin väg. Jag tog på mig en morsk min, när jag sade det. Men kungen bara skrattade, så löjlig fann han mig. Och jag hade verkligen svårt att få jättarna att tro mig om några storverk. Det behövs en viss kroppslängd för att bli hjälte här i världen, och i Brobdingnag lyckades jag aldrig vinna något hjältenamn, hur mycket jag än bjöd till.

Jag kände mig verkligen riktigt förargad och tänkte ovillkorligen på mina storartade triumfer i Lilleputt och Blefusku. Men så tröstade jag mig med, att man får vara nöjd, om man en gång lyckats spela en hjältes roll. Jag hade ändå ensam erövrat en hel flotta!

---

43. Mina små förströelser.

Jag fick stundom vara närvarande, när hans majestät konungen rakades. Det var en hemsk syn. Barberaren raspade över hans haka med en rakkniv, två gånger så lång som en vanlig lie, och det gnisslade och knakade, när de tjocka stråna föll för kniveggen.

Under tiden roade jag mig med att ta upp några av de längsta och tjockaste stråna. Dem använde jag på ett verkligt praktiskt sätt. Jag skaffade mig nämligen en träbit, som jag täljde i form av en kam. I den borrade jag sedan ett femtiotal hål med en nål, som Glumdalklitsch lånat mig, stack in skäggstråna i hålen och fick så en ganska bra kam. Ty min egen hade jag tappat vid något av mina många äventyr.

När drottningen såg min konstfärdighet, var hon nog vänlig att skicka mig en hel packe av sitt eget

avkammade hår. Det var som tjocka snören, och jag flätade därav den allra bekvämaste fällstol, som blev mycket beundrad av hovet. Sådant arbete upptog en del av min tid och gav mig sysselsättning.

Men jag fick ett annat ännu bättre nöje.

Kungen i Brobdingnag var en stor vän av musik och anordnade ofta konserter i sitt palats. Jag fick ibland den äran att vara närvarande. Man bar in mig i min ask och satte den på ett bord i konsertsalen, men tyvärr var bullret så bedövande, att jag knappast kunde uppfatta melodierna. Om man lät alla trumpetare och trumslagare i en hel armé slå och blåsa alldeles i öronen på er, skulle det ändå inte motsvara det rysliga larm jag hörde. Jag kunde bara njuta av musiken, när asken flyttades så långt från de spelande som möjligt och jag stängde askens dörr och fönster.

I min ungdom hade jag lärt att spela piano. Glumdalklitsch hade ett sådant i sitt rum och tog två gånger i veckan lektioner för en musiklärare. Jag fick i mitt huvud, att det skulle vara roligt att spela en engelsk sång för kungen och drottningen för att visa dem, att vi inte var så obildade människor, som de kanske tänkte. Men det hade sina svårigheter att spela på det instrumentet, ty det var minst sextio fot långt, och var tangent var närmare en fot bred. Jag kunde inte räcka långt med mina små armar, hur jag än sträckte på dem, och

för att slå ner en tangent behövde jag använda hela min kraft.

Emellertid skaffade jag mig till slut två pinnar stora som klubbor efter våra förhållanden — och lät kläda över dem med skinn. En bänk ställdes så vid pianot, ungefär fyra fot under tangenterna. Man lyfte upp mig dit, och jag sprang fram och tillbaka och slog med mina klubbor. På så vis spelade jag några melodier, så gott det gick. Men det var ett ansträngande arbete, och svetten dröp av mig, när jag hade slutat.

Kungen och hela hovet var mycket nöjda med min skicklighet och berömde den i de mest smickrande ordalag. Men jag ville inte göra om konststycket, fastän de ofta bad mig. Ty det var verkligen rysligt ansträngande och för mig allt annat än ett nöje. Men jättarna hade i alla fall fått erfara, att vi européer också förstår oss på ett och annat, och det var just vad jag velat visa dem.

---

44. Upp genom luften.

Jag hade varit två år i jättelandet, då Glumdalklitsch och jag en dag fick befallning att följa kungen och drottningen på en resa, som de ämnade företaga till den södra kusten av sitt rike. Jag fördes som vanligt i min res-ask, som jag förut

Jag sprang fram och åter och slog med klubborna.

beskrivit. Där hade jag det ganska bekvämt. Jag hade låtit sätta upp en hängmatta i den för att ännu mindre besväras av stötarna. På askens tak hade jag låtit göra ett hål för att få frisk luft, när jag sov. Det var bara en fot i genomskärning. Jag kunde stänga till det med en lucka när jag ville.

När vi kom till målet för vår resa, beslöt kungen att stanna några dagar i ett palats, som han hade i närheten av staden Flanfnarnik, inte långt från kusten. Glumdalklitsch och jag hade inte mått bra av resan. Själv hade jag fått en duktig snuva, men Glumdalklitsch var så sjuk, att hon måste ligga till sängs.

Jag hade aldrig övergivit hoppet att en gång undkomma. Nu när vi var i närheten av havet, dök min längtan upp starkare än vanligt. För att få tillfälle att komma ner till stranden låtsades jag vara sjukare, än jag i verkligheten var. Jag bad Glumdalklitsch enträget, att jag skulle få hämta lite frisk luft vid havsstranden, emedan jag kände mig så krasslig och trodde, att havsluften skulle stärka mig. En liten hovtjänare, som jag tyckte mycket om, kunde ju bära mig, föreslog jag.

Jag ska aldrig glömma, hur ogärna Glumdalklitsch beviljade mig min bön, inte heller vilka allvarliga förmaningar hon gav tjänaren att väl ta vård om mig och se till, att jag inte råkade i olycka. Samtidigt brast hon i gråt, som om hon redan anat, vad som skulle inträffa.

Den lille tjänaren tog ut mig i min ask. Han gick ner till klipporna vid stranden, som låg omkring en halvtimmes väg från slottet. Jag uppmanade honom att sätta ner asken där och sköt upp luckan till ett av mina fönster för att kunna betrakta havet. Med hjärtat svällande av längtan lät jag mina blickar glida över vågorna, som jag inte sett på så länge.

Efter en stund kände jag mig trött — troligen av den starka havsluften — och sade åt hovtjänaren, att jag tänkte ta mig en liten lur i min hängmatta. Jag gick in och sköt till fönstren väl för att stänga ute den kyliga luften.

Jag föll strax i sömn, och under tiden måtte pojken ha funnit det tröttsamt att vakta bredvid asken. Jag gissar, att han sprungit ner till havet för att bada. Hur som helst, plötsligt väcktes jag av en våldsam stöt. Någon hade gripit tag i askens bärrem och förde nu med sig min bostad med svindlande hastighet upp i luften.

Av den första stöten hade jag blivit slungad ur min hängmatta, men snart blev rörelsen jämnare och lugnare. Jag ropade flera gånger, så högt jag kunde, men utan någon verkan. Jag tittade genom fönstret men kunde först inte upptäcka annat än himmel och hav. Ett väldigt brus hördes över mitt huvud, likt slagen av vingar, och jag började nu förstå mitt farliga läge. En örn eller någon annan rovfågel hade gripit tag i bärremmen och förde mig

nu bort till sitt näste i någon bergskreva. Där skulle han med näbben hacka hål på asken och äta upp mig, eller också skulle han släppa sitt tag och jag skulle ramla ner bland klippblocken och krossas.

Efter några ögonblick hörde jag ett ökat buller av vingar, och min ask började slänga fram och

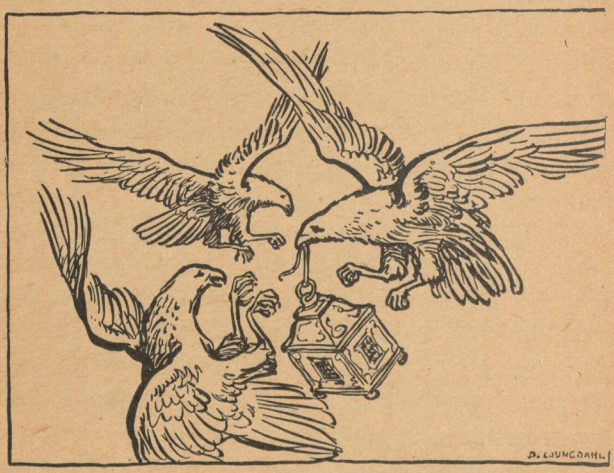

tillbaka. Tydligen hade örnen, som bar asken, överfallits av sina kamrater och sökte nu försvara sitt byte.

Plötsligt började asken falla nedåt med så våldsam fart, att jag nästan förlorade andan. En stark duns och ett plaskande — och jag begrep, att den slagit ner i havet. Först försvann den alldeles i vattnet, men så såg jag ljus genom fönstren.

Den flöt nu på havet som ett skepp. Ty asken var beslagen med järn här och där samt dessutom belastad med mina husgeråd och möbler och således ganska tung. Den sjönk därför ner minst tio fot i vattnet.

Till all lycka var asken tämligen vattentät, och fönstren slöt också så väl till, att inte en droppe kunde tränga in, när vågorna då och då slog upp mot dem. Men värst var, att jag inte tordes öppna dem för att få frisk luft.

Emellertid kände jag mig mycket orolig. En stark våg kunde ju slå ut något av mina fönster, och jag skulle då vara förlorad. Här och där trängde så småningom lite vatten in, i synnerhet i hörnen av asken. Jag tätade dessa läckor med kläder och dylikt, så gott det gick.

Hade jag bara på något sätt kunnat komma ut och sätta mig på taket av min farkost, hade jag lättare kunnat hoppas på räddning. Men nu var jag instängd som i ett fängelse.

---

45. Räddning och hemkomst.

Så förgick en stund. Slutligen föreföll det mig, som om någonting rasslat på taket av asken. Det lät ungefär som en lina, som man kastar ut. Min ask började få fart och drogs genom vågorna.

Jag började hoppas på räddning, fast jag inte hade någon aning om vad som hände. Jag körde ut en käpp genom ventilen. På denna käpp hade jag bundit en näsduk, som jag nu svängde ursinnigt, samtidigt som jag skrek, allt vad jag orkade.

Till svar hörde jag då rop utifrån. Jag kan inte säga, hur glad jag blev! Så frågade någon strax intill ventilen på engelska:

— Är det någon därinne?

Jag skrek till svar, att man skulle ta upp asken och sätta den på bordet i kajutan, ty jag kom inte ihåg, att jag befann mig bland människor av min egen storlek. Sjömännen, som hörde mitt svar, skrattade och trodde det var en galning i asken.

Emellertid skickade man ner timmermannen på taket, och han sågade ett hål, ungefär fem fot i fyrkant. En stege stacks ner genom hålet till mig, och jag klev upp. Därpå förde man upp mig på däck. Jag var då i ganska medtaget tillstånd.

Sjömännen var mycket häpna över äventyret och gav mig tusen frågor. Jag var lika förvirrad som de, ty de föreföll mig som idel små dvärgar. Mina ögon hade i Brobdingnag vant sig vid jättelika föremål, och det dröjde länge, innan jag kunde sätta mig in i de nya förhållandena.

Kaptenen, en hederlig engelsk sjöman av rätta sorten, förde mig ner i kajutan och lät mig vila ut. Jag sov några timmar och kände mig sedan utvilad. När jag vaknade, var klockan åtta på

Min ask började få fart och drogs genom vågorna.

kvällen. Kaptenen och jag åt kvällsvard tillsammans.

Kaptenen sade mig nu, att man fört upp på fartyget, så många av mina saker man kunnat, men att man måste lämna de flesta möblerna, som ju var fastskruvade. Asken, som börjat läcka allt mera, hade man till sist måst överge i sjunkande tillstånd.

Han berättade vidare, hur det gått till, när de först upptäckt min underliga farkost. Han hade iakttagit den genom sin kikare och först tagit den för ett segel. När han kommit närmare och insett sitt misstag, hade han skickat några matroser dit i skeppsbåten för att närmare undersöka, vad det var. Matroserna kom förfärade tillbaka och berättade, att det inte var något fartyg utan ett flytande hus. Han skrattade åt dem men gick själv i båten och befallde sina män ta med en stark kabel. Med denna hade de släpat fram min farkost till skeppet och där upptäckt min näsduk och hört mina rop.

När jag nu berättade min historia för kaptenen, trodde han först, att jag var alldeles vansinnig. Men så småningom lyckades jag övertyga honom, när jag hade öppnat min koffert, som man räddat, och visat honom de saker jag fört med från jättelandet: kammen, som jag gjort av kungens skäggstrån, några av drottningens hår, en av Glumdalklitschs avklippta naglar och andra underligheter.

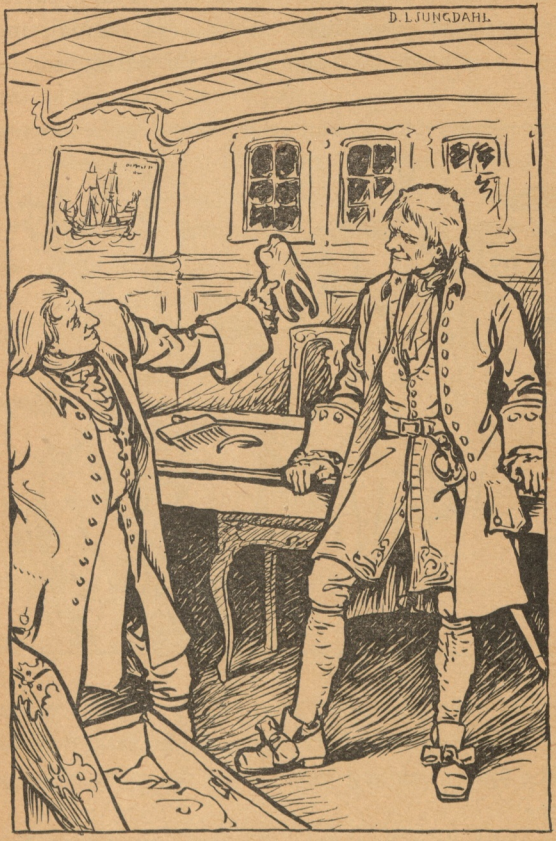

Jag skänkte kaptenen tanden.

Men fullt övertygad blev han först, när jag visade honom en tand, som tillhört en betjänt vid hovet. Denna tand, som var alldeles frisk, hade en slarvig tandläkare dragit ut i stället för en maskäten. Jag hade fått den och låtit putsa upp den.

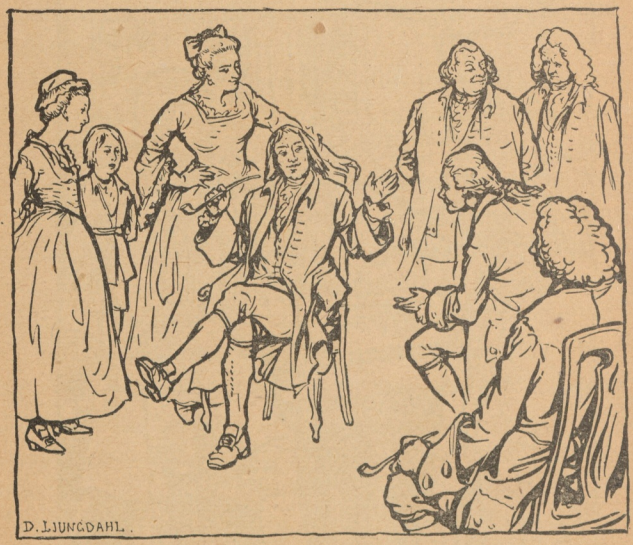

Den var omkring en fot lång och fyra tum i genomskärning. Kaptenen betraktade denna tand med förtjusta ögon; och jag gav honom den med nöje som minne.

Skeppet, som kom från Tonking, var nu på hemväg till England. Resan gick mycket lyckligt, och

vi landade i Dover den 3 juni 1706, omkring nio månader sedan jag undkommit ur jättelandet.

När jag kom till mitt hem, blev där naturligtvis stor glädje. Man hade redan sörjt mig som död, då man på åratal ingenting hört om mig.

Så småningom levde jag mig in i de nya förhållandena. Jag lovade min hustru att aldrig gå till sjöss mera. Och ju äldre jag blev, dess bättre trivdes jag på landbacken hos min familj, där mina barn växte upp kring mig, och där jag njöt av det mest ostörda lugn.

Men för mina vänner berättar jag stundom om mina underliga resor, precis som jag berättat om dem här.

INNEHÅLL

		Sid.
1	Min ungdom och mina första sjöresor	3
2	Skeppsbrottet	6
3	Jag vaknar som lilleputtarnas fånge	9
4	Jag förvånar lilleputtarna genom min glupskhet	13
5	Jag föres till huvudstaden	19
6	Kejsaren kommer på besök	28
7	Lilleputtarnas påflugenhet	32
8	Oro vid hovet	35
9	En lustig undersökning	37
10	Jag sätter skräck i lilleputtarna	42
11	Mina förströelser i Lilleputt	45
12	Ett ståtligt skådespel	48
13	Äntligen fri	52
14	Besök i huvudstaden	56
15	Jag besegrar Blefusku	61
16	Kejsarens missnöje	70
17	Jag inbjudes till Blefusku	72
18	Hur jag släckte eldsvådan i kejserliga slottet	74
19	Ett och annat om Lilleputt	78
20	Jag får nya kläder	80
21	Kejsaren häpnar över min aptit	86
22	Sammansvärjningen mot mig	88
23	Jag lämnar Lilleputt utan avsked	96

		Sid.
24	Lilleputtarnas vanmäktiga vrede	101
25	Ett lyckligt fynd	103
26	Min avfärd från Blefusku	107
27	Ett lyckligt återseende	111
28	På nya äventyr	116
29	Jag fastnar i ett sädesfält och fångas som en kattunge	120
30	På middag i en jättefamilj	129
31	Ytterligare äventyr	133
32	Jag besegrar råttorna	136
33	Lilla Glumdalklitsch	140
34	Jag förevisas på marknader	145
35	Jag blir hovman	149
36	Man funderar över mig	153
37	Jag får det trevligt	155
38	Motigheter av alla slag	161
39	Landet Brobdingnag	166
40	När man är liten	173
41	Hur jag fick segla	180
42	Mitt liv hänger på ett hår	184
43	Mina små förströelser	190
44	Upp genom luften	192
45	Räddning och hemkomst	197

SAGA nr 15

GULA VARGEN

berättad av

Henrik Wranér

En förstklassig indianbok, spänningsmättad från första sidan till den sista!

Pris kart. 2: 50, bibl.-b. 3: 50

SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAG
Stockholm 12

Har du läst

HITTEBARNET

(Saga nr 18)

Den är både spännande och rörande, och alla måste tycka om de kloka pudlarna och den putslustiga apan Janko!

Läs *SAGA!*

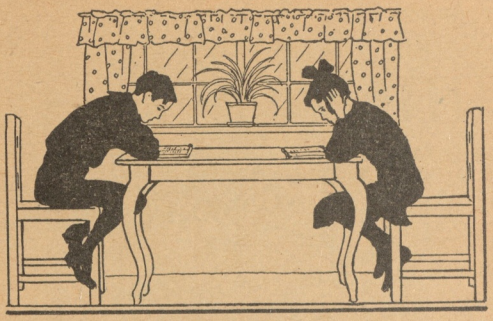

Bokmalar äro de, båda två, men det är nu inte att undra på!

Maj har fått låna »*Två systrar och Berglund*» och läser som bäst om, när Gabriella klippte ena flätan av Henrietta.

Kaj slukar »*Spökbrigaden*» och lever med i Villy Björks spännande äventyr. Hans ögon flyger över sidorna, och han hör inte ens, när Maj ger till ett gapskratt över Gabriellas påhitt.

Men båda äro ense om, att roligare böcker än * STJÄRNBÖCKERNA finns inte. Bägge två har läst »*Lindström & Jones, detektivbyrå*» och »*Pekka*», och Maj har önskat sig »*Ett motsträvigt hjärta*» och »*Friskt mod, Marie Louise!*» till sin födelsedag. Det är de bästa flickböcker hennes goda vän Barbro nånsin läst. Kaj ämnar låna »*Den mexikanska lergöken*» på stadsbiblioteket, för han läste i Svenska Dagbladet, att det är en strålande detektivbok, som pappa också kan gilla.

Gör som Maj och Kaj:

Läs ★ Stjärnböckerna!

Pris pr ex. kart. 3:75.

SVENSK LÄRARETIDNINGS FÖRLAG

Svenska
Barnboks-
Institutet
STOCKHOLM

BARNBIBLIOTEKET SAGA:

Andersens sagor I, II, III .. 112, 113, 127
Arabia land 176
Australiens hemlighet . 145
Barnens paradis 96
Barnteatern 1—22 57, 92, 95, 104, 109, 123, 124, 137, 143, 149, 159, 172, 178, 184, 185, 191, 197, 198, 203, 210, 216, 219.
Billy Boy 82
Björnjägarens son 99
Booker Washington .. 16
Bröderna Grimms sagor I, II 17, 87
Buffalo Bill 33
David Copperfield ... 201
De 3 falkarna 188
De tre musketörerna I, II 133, 134
Den heliga Genoveva .. 46
Den heliga Lucia 135
Den hemlighetsfulla ön 80
Den lille puckelryggen 91
Den siste mohikanen .. 37
Den underbara ädelstenen 34
Den unge boerhjälten.. 14
Det gyllene skinnet .. 98
Det sjunkna guldskeppet 61
Det var en gång 200
Diamantäpplet 32
Dirk Trom 175
Drottning Karins ring. 72
Döbelns medaljer 227
En liten naturdyrkare. 62
En världsomsegling under havet 70
Flickan från Texas .. 94
Frans Fladders frieri.. 173
Franska sagor 12
Fru Skata i trolltallen 156
Fågel Blå 147
Genom seklerna I och II 100, 101
Genom öknen 154
Genoveva 46
Glad sommar 181
Gossen från Nykarleby 128
Grimms sagor I och II 17, 87
Grin-Olle och Inga-Lisa 115
Grottpojken 63
Gula Vargen 15
Guldbockarna 79
Guldfågeln 167
Guldskeppet 61
Gullivers resor 10
Gutenberg i Hönslösa.. 51
Havets hjältar 65
Hemma hos far 120
Hittebarnet 18
Hjortdödaren 138
Hjältar och kungar .. 121
Hjälten från Panama .. 105
Hjärtat på rätta stället 60
Huckleberry Finn 166
Hunden Tipp 13
Hurra-Hans 224
I Hopparelandet 196
I Hönslösa och Halmåkra 31
I juletid 153
I [illegible]genarnas spår 183
Idrottsföreningen De Tre Falkarna 188
Indiska sagor 47
Ivanhoe I och II .. 77, 78
Ja och nej 26
Jako 122
Jakob Ärlig 157
Jan och Jon och Lilltrollet 141
Japanska sagor 40
Jim Jarvis 211
Jorden runt 5
Jultomten 205
Jungman Niklas Bock 163
Jörn och Jesper 229
Kalven August 199
Kapten Grants barn .. 21
Kasper Kul 206
Kolumbus 50
Konungariket i havet. 85
Kung Svarträv 30
Kungabarn 119
Kungens lille doktor .. 215
Kämparna i Alleberg.. 160
Könnick 107
Lajla 88
Lasse den late 108
Lateper 165
Lilla Nelly 44
Lilla Stumpen 225
Lilla Tomine 49
Lille Bo 228
Lillebror i Indien 148
Lill-Petter Gräshoppa . 73
Loffe 136
Lucia 135
Lyckogrisen 182
Lång, Längre, Längst. 130
Läxor och lek 161
Marco Polo 55
Mari[illegible] Nyckelpigas [illegible]vr 189
[illegible] Sandorf 39
[illegible]agor 6
117 117
..... 223
äsen för ingen 125
[illegible]isens äventyr 64
Mär[illegible]en 118
Nalle i rum 164
Niklas Bock 163
Nordens apostel 140
Nulle Nallesson, I, II 212 och 222
Nybyggarna i Kanada 179
Oliver Twist 186
Olle på Söder 192
Onkel Toms stuga 4
Ormkungen 83
Ostindiefarare 217
Pelle blir prins 220
Pelle Frisk 90
Pelle Glader 213
Pelle Vallare 76
Piff och Paff 187
Pojken som var med om allt 142
Prins Hummelum 86
Prins Prigio 158
Prinsar och prinsessor 58
Prinsen med guldkorna 103
Prinsen och tiggargossen 41
Prästgårdsbarnen i Graneby 89
Puttefnask och Storebrask 126
Pågar och töser 81
Pärlbandet 43
Robinson Kruse 2
Rosenfager 36
Rosen och ringen 74
Rulaman 48
Sagomoster 116
Sagor från Alhambra. 69
Selim och Kalulu 24
Silkesvinges sagor 106
Silvertornet 28
Silvervit 144
Skogslöparen 53
Skrattar bäst som skrattar sist 195
Solkatten 110
Soria Moria slott 168
Storebror Stark 139
Storfågeln 180
Styrman Hurtig 11
Svanevit och Rosenröd 38
Svart på vitt 174
Sven Orädd 97
Svenska Folksagor, I, II och III 1, 7, 150
Sveriges blåa band ... 169
Tattar-Anna 193
Tiden går 151
Titten 221
Tom Sawyer 146
Tom Sawyer på resa .. 194
Tom Sawyer som detektiv 190
Tomteberättelser 19
Tomteboda prästgård.. 102
Tomtefars sagor 25
Tomtesagor 22
Tripp, Trapp, Trull ... 66
Trippalätt och Klumpapå 162
Trojanska kriget 9
Trollbarnen som ville ha smörgås 152
Trollen som ville bada 218
Trollen i trollskogen .. 202
Trollfågeln 177
Trollsländan 132
Trollungen Jönsekluns 209
Tummeliten 170
Tusen och en natt, I, II och III 3, 8, 56
Tvillingarna 75
Två års ferier 27
Tyska folksagor 45
Ulla 2 tr. upp 226
Var är Kisse Miss? .. 207
Vikingaliv 71
Ville Våghals 171
Vipp 208
Vitt och rött, I och II 204, 214
Ädelstenen 34
Ärpa, snärpa, gullvärpa 155
Öknens ande 93
Östan och västan 23
Över ryska snöfält .. 68

Svensk Läraretidnings Förlag

Pris kart. 2:50

G. LINDSTRÖMS BOKTR., STHLM 47 3831

SAGA
10

Gullivers
resor

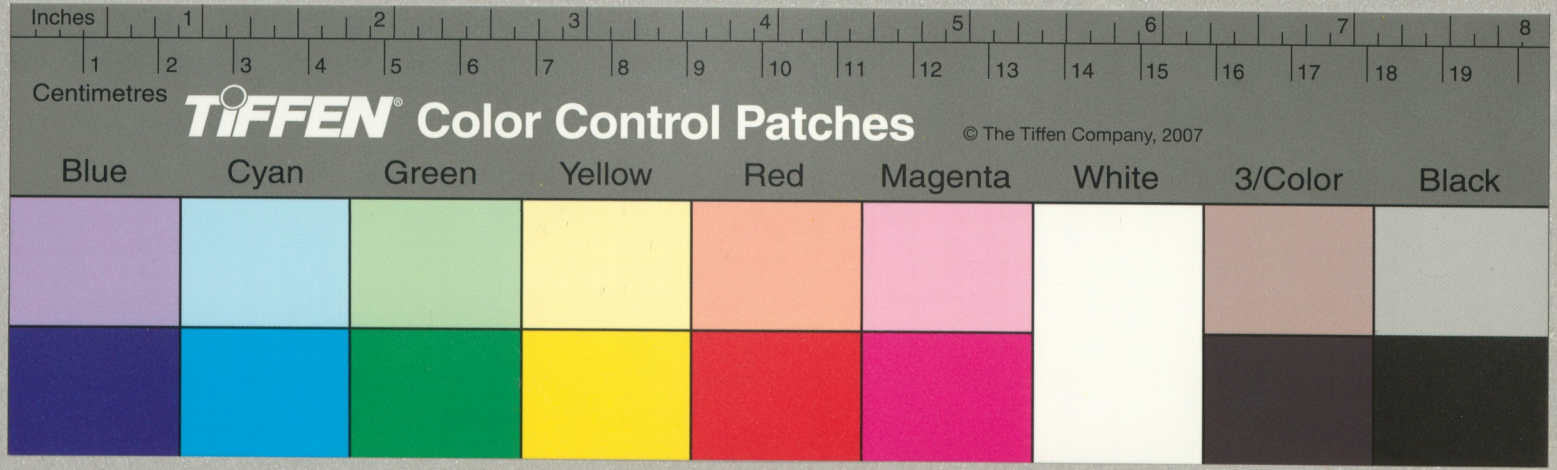
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black